

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

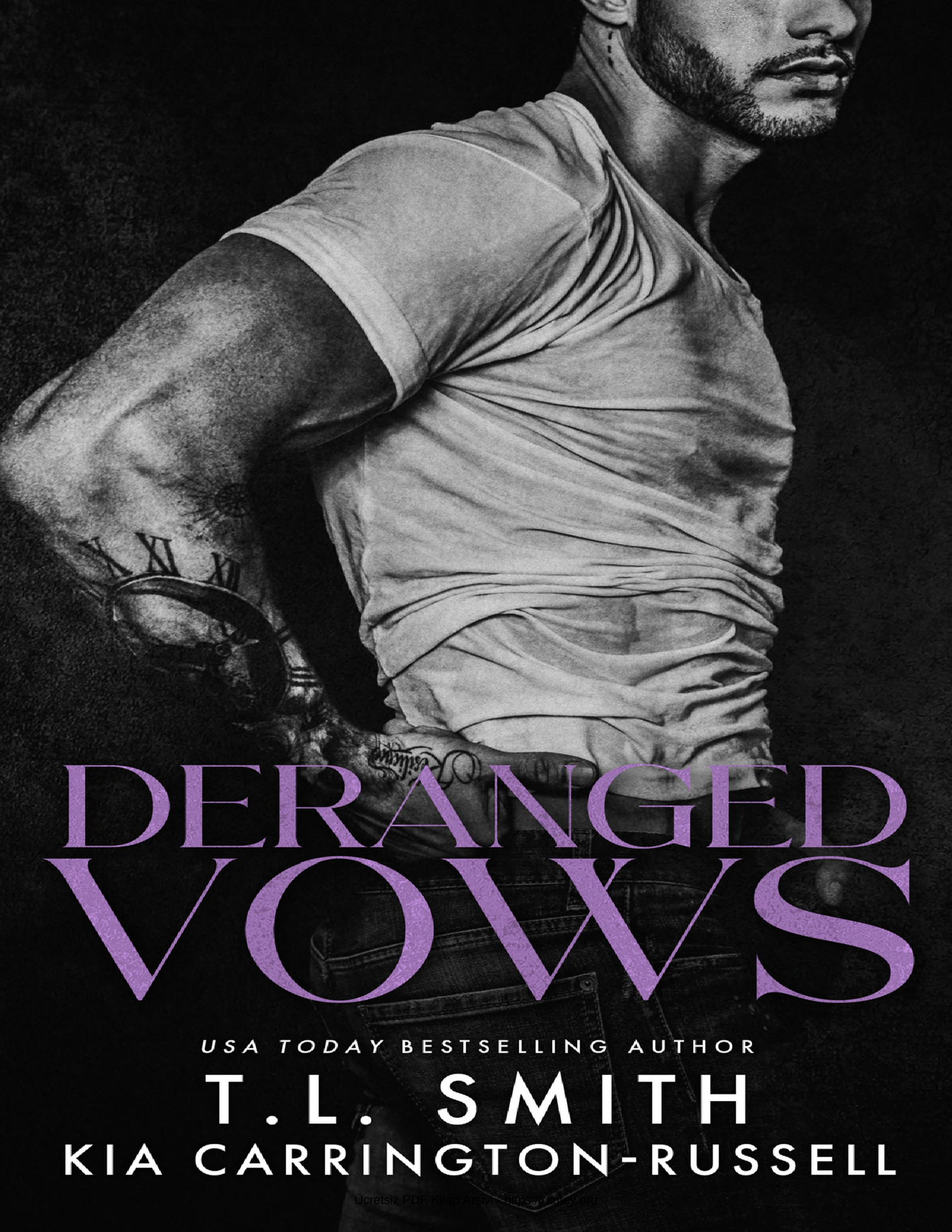
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DERANGED VOVS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

T.L. SMITH

KIA CARRINGTON-RUSSELL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DERANGED VOWS

USA *TO* DAY BESTSELLING AUTHOR

S M I H

K I A C A R R I N G T O N - R U S S E L L

Ona üzgün olduğumu söyledim ama gerçekten değilim.
Çünkü ikimiz de biliyoruz ki o seni becerirken sen beni
düşünüyorsun.

Saygılarımla,

Kitap Arkadaşınız

Contents

Uyarı Broşürü

1. [Aleksandr](#)
2. [Lena](#)
3. [Aleksandr](#)
4. [Lena](#)
5. [Lena](#)
6. [Aleksandr](#)
7. [Aleksandr](#)
8. [Lena](#)
9. [Lena](#)
10. [Aleksandr](#)
11. [Lena](#)
12. [Aleksandr](#)
13. [Lena](#)
14. [Lena](#)
15. [Aleksandr](#)
16. [Lena](#)
17. [Aleksandr](#)
18. [Lena](#)
19. [Aleksandr](#)
20. [Lena](#)
21. [Aleksandr](#)
22. [Lena](#)
23. [Lena](#)
24. [Aleksandr](#)
25. [Lena](#)
26. [Aleksandr](#)
27. [Lena](#)
28. [Lena](#)
29. [Aleksandr](#)
30. [Lena](#)
31. [Lena](#)
32. [Aleksandr](#)
33. [Lena](#)
34. [Lena](#)
35. [Lena](#)

36. [Aleksandr](#)
37. [Lena](#)
38. [Aleksandr](#)
39. [Aleksandr](#)
40. [Lena](#)
41. [Aleksandr](#)
42. [Lena](#)
43. [Lena](#)
44. [Aleksandr](#)
45. [Lena](#)
46. [Aleksandr](#)
47. [Lena](#)
48. [Lena](#)
49. [Aleksandr](#)
50. [Lena](#)
51. [Lena](#)
52. [Aleksandr](#)
53. [Aleksandr](#)
54. [Lena](#)

[Ayrıca T.L. Smith tarafından](#)

[Ayrıca yazar: Kia Carrington Russell](#)

[T.L. Smith](#)

[Kia Carrington-Russell](#)

TELİF HAKKI @ T.L. SMITH & KIA CARRINGTON-RUSSELL 2024

Tüm Hakları Saklıdır

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek olaylara, gerçek kişilere ve gerçek yerler hayali olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kişilerle herhangi bir benzerliği yoktur,

yaşayan veya ölü, gerçek olaylar, kuruluşlar veya yerler tamamen tesadüfidir. Tüm hakları saklıdır. Bu kitap, bu kitabı satın alanlar için hazırlanmıştır SADECE. Bu kitabın hiçbir bölümü Yazarın açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, teyp veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri Bu kitapta yer alan şarkılar, ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

Warning

Bu e-kitap cinsel içerikli sahneler ve yetişkinlere yönelik ve bazı okuyucular için saldırgan olarak değerlendirilebilir. Bu kitap SADECE yetişkinler için hazırlanmıştır. Lütfen kitaplarınızı yaşı küçük okuyucuların erişemeyeceği bir yerde saklayın.

Blurb

Lena

Dünyalarımız kesişmemeli. Ben göz önünde olan bir oyuncuyum, o ise yeraltı dünyasındaki insanların en çok korktuğu canavar.

Başka birine dokunmayı bırakın, hissetmeyen biri. Bu düşünce onu iğrendiriyor, o kadar ki her zaman eldiven takıyor.

Peki neden ondan uzak duramıyorum? Ve neden sadece bana dokunabiliyor?

Aleksandr

Dansçıyı kurtarmak için elimden geleni ardıma koymayacağım ama şarkıcı Lena'yı gördüğüm anda dünyam değişiyor.

O, içinde yürüdüğüm gölgeleri aydınlatan parlak bir güneş ışığı.

Onu yalnız bırakmayacağım. Aslında, onu sadece benim için şarkı söylemesi **i ç i n b i r** sözleşmeye zorluyorum.

Ama peşinde olduğum onun sesi değil.

BÖLÜM 1

Aleksandr

T üç ay önce...

Bana bakarken eli eldivenli ellerimden kayıyor. Ben gerçekte sadece altı ay olmasına rağmen yıllardır onun peşindeyim. Benim güzel balerinim. Benim küçük Rus güzelim. Onunla ilk kez beş yaşımdayken tanıştım ve iki yıl önce tekrar bir araya geldik. Hep gülümserdi. Gülümsemesini sevdiğim kadar nefret de ederdim. Ama tıpkı benim gibi, onun da kendi şeytanları vardı. Ve onları kovalamaya istekli değildi, oysa ben şeytan oldum.

Ona karşı hislerimin oluşumu yavaş yavaş oldu. Bazıları onu sevdiğimi söyleyebilir ama ben ondan etkilendiğimi düşünüyorum. Şimdiye kadar sadece bir kişiyi gerçekten sevdim, o da kız kardeşim.

Peki neden onu kovaladım?

Neden onu koruma ihtiyacı hissediyorum? Belli ki bunu hiç istemedi ya da istemedi.

Ama onu kovaladım.

Ve bunu hem bu hayatta hem de bir sonraki hayatta hiç şüphesiz tekrar yaparım.

"Alek," diye fısıldıyor adımı ve bunun onu son görüşüm olacağına dair bir his var içimde. Tam da onu bulmuşken.

Nasıl bildiğimi sormayın. Sadece biliyorum.

"Durman gerek. Sadece dur. Bana duracağına söz ver," diye yalvarır. Cinita'nın tehlikeli erkeklere karşı bir ilgisi var. Benim için ilk kez dans ettiğinde anlamalıydım.

Ben yapmadım.

Onun tarafından, onun olduğu her şey tarafından emildim. Hayata böyle tutunmuştu. Tehlikeli erkeklere olan ilgisi onu tehlikeli bir yaşam tarzına sürüklemişti, sürekli yüksekleri kovalıyordu.

"Beni korumana ihtiyacım yok. Onlardan korunmaya ihtiyacım yok." Yalan dudaklarından kolayca döküldü.

Ve bu tam olarak bir yalan.

Cinita her tür erkek için dans eder. Balet olmak onu dünyanın dört bir yanına göndermiş ve kendi seçimiyle tüm yanlış insanlarla tanıştırmış. Onu bu sahneden çekip çıkarmaya, yolunu ölümüne yol açmayacak şekilde düzeltmeye çalıştım.

"Gitmemi mi istiyorsun?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. Elleri eldivenli ellerimi tekrar kavırıyor.

"Artık beni korumana ihtiyacım yok. Beni buldun ve iyi yaptın. Beni koruduğun için teşekkür ederim. Sen olmasaydın nerede olurdum bilmiyorum ama artık iyiyim. Bratva seni etrafta istemiyor ve ben onlar için çalışıyorum. Bu benim hayatım Alek ve keşke sen de içinde olsaydın ama olamazsın."

"Seni öldürecekler," diye ona kesin bir dille bilgi verdim.

Dümdüz siyah saçlarını omzunun üzerinden savuruyor.

"Hayır, sadece beni dans ederken izlemek istediler."

Öyle, ben

hiç şüphem yok. Ama ona sundukları diğer her şey onun için daha kötü. Rusya'da bir yerde kolunda bir iğneyle yatıyordu ve ölümün eşliğindeydi.

Dediğim gibi, yanlış insanlarla takılmayı seviyor.

Neden en başta onun peşine düştüm ki?

Cinita, kuzguni renkli uzun saçları ve mükemmel dansçı vücuduyla tehlikeli bir güzellik. Gülümseme şekli

Sanki sadece senin için yapıyormuş gibi. Ya hareketleri? Kahretsin, hareket edebiliyor. Bu büyüleyici bir kombinasyon, sahnede canlanırken özenle dokunmuş bir büyü. Ama o kırık bir bebekten başka bir şey değil.

İki yıl önce onunla yeniden bir araya geldiğimde, müzayedelerimizden birinde başka birine eşlik ediyordu. Onu beş yaşındayken kaldığımız yetimhaneden hatırlıyordum. Bir yetişkin olarak onun güzelliği karşısında hayrete düşmüştüm. Onunla konuşmadım. Ben konuşmayı seven biri değilim. Bana yaklaşıp kadar onu uzaktan izledim. Eli omzuma değdiğinde irkildim çünkü dokunulmaktan nefret ederim. Bu bana kendimi acayip bir havuzda boğuluyormuşum gibi hissettiriyor. Nefes alamıyorum ve bir sürü ses yüzeye çıkıyor. Pislik. İğrençlik. Acı. Temastan kaçınmak daha kolay. Dokunmaktan da nefret ediyorum. Hayatım boyunca nefret ettim. Ama sonra bana tekrar dokundu. Uzaklaşmadım ve bana o büyük, güzel gülümsemesiyle gülümsedi.

Bana dokunabilenler konusunda sadece birkaç istisna yaptım. Hislerine ve seslerine karşı savaşmaya çalıştığım bir avuç insan. O da onlardan biriydi.

İletişimde kaldık. Şey, o iletişimde kaldı. Bir şekilde numaramı almış ve buradayken bana flört mesajları gönderiyordu.

Hiç cevap vermedim.

Ta ki birkaç ay sonra başka bir müzayedemize gelene kadar. Ona eşlik eden adam kolunu o kadar sıkı tutmuştu ki morlukları görebiliyordum. Onu son gördüğümde daha küçüktü ve zaten bacakları ve kolları olan minicik bir şeydi ve sanırım sahnede bu kadar zahmetsizce hareket etmesinin nedeni de buydu.

"Dans edecek," demiştim.

"Ne?" Kız kardeşim Anya şaşkınlıkla sormuştu.

"Ödeme için dans edecek. Dans etmesi için yüz binden fazla ücret alıyor. Bu gece adamlarınız için dans edecek."

Cinita'nın gümüş gözleri sanki ondan bahsettiğimi biliyormuş gibi benimkileri buldu. İşte tam o anda onun için cinayet işleyebileceğimi anladım.

Gözlerindeki bakış çok hüznüydü ve ben hüznü temelde anlıyordum. Onun mutsuzluğuyla büyüdüm. Ama lanet olsun. Onlar da boştu. Ruhsuz. Başka herhangi bir duygudan yoksundu. Son birkaç aydaki tüm mesajları sevimli ve neşeliydi ve bu yüzden hiç cevap vermedim.

Ve orada duruyordu, başka bir adam tarafından kontrol ediliyordu. "Onun sahibi sen misin?" Anya sormuştu.

"Onun sahibi çok, o sürtük balerin." Cinita'nın gümüş rengi bakışları benimkilerden uzaklaştı.

"Peki, onu sahneye çıkarın." Anya mevcut sanatçıyı el sallayarak uğurladı. Kız kardeşimin bile balerini pek dikkate almadığından eminim. Benim üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu.

Cinita'ya doğru bir adım attım ve dirseğimi ona uzattım. Birlikte geldiği adam, bunun benim müzayedem ve etkinliğim olduğunu düşünerek onu götürmeme karşı çıkmaya cesaret edemezdi. Gülümseyerek kolunu koluma doladı ve teklifimi kabul etti ve aramızda sessiz bir anlaşma geçti. Onu koruyacaktım.

Onu sahneye çıkardım, müziği çaldım ve o dans etti. Gözlerimi ondan alamadığımı söylemek hafif kalır.

Onu izlememek mümkün değildi.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, gitmişti. Basit bir mesaj bırakarak.

Bul beni.

Ve buldum da. Onu buldum. Ama şimdi karşımda durup gitmemi söylerken, neden gittiğimi merak ediyorum.

Beni bu hale getiren o gümüş gözler ve kuzguni siyah saçlar mıydı? Yoksa onun dokunuşunu kaybetmek miydi?

"Bu sefer beni bulma. Bana söz verir misin?" Bana doğru yaklaşıyor, elleri omuzlarıma gidiyor. Dudakları benimkinden birkaç santim ötede.

"Seni bulmamı sen istedin," diye hatırlatıyorum ona. "Ve senden tekrar isteyebilirim, ama yapma, tamam mı?"

Kızgın olmalıyım. Zamanımı boşa harcadı ama ona kızamam. Her şeyi tekrar yapardım.

"Neden?" Ben soruyorum.

Bir adım daha yaklaşıyor.

"Muhtemelen ben de aynı duruma düşeceğim, bunu inkar edemem." Duraklıyor ve nefesini yüzümde hissedebiliyorum. "Ama kendimi bu durumdan kurtarmam gerek. Aksi takdirde..."

"Ölmene izin vermemi mi istiyorsun?" İnanamayarak sordum.

Şimdi öne doğru eğiliyor, dudakları benimkilere fısıltıyla dokunuyor.

"Sanırım, farklı koşullar altında tekrar karşılaşmış olsaydık..."

"Yine aynı olurdun," diyorum ve omuz silkiyor.

"Muhtemelen haklısın." Bir keresinde bana bunun peşinde olduğu şey olduğunu söylemişti; dans, tüm o güçlü erkeklerin onu izlemesi, onu istemesi hissi. Ve bir kez içine girdi mi, kaçamazdı.

Sıkışmıştı.

Onu kurtarmaya çalıştım. Ama bana izin vermedi.

"Öp beni, Alek." Kılımı bile kıpırdatmıyorum. Bir veda öpücüğü istiyor ama bu benim vermek istediğim bir şey değil.

"Hepsini öldürebilirim," diyorum ona. Elini kaldırıyor ve tıraşlı başıma sürüyor. Şimdi diken diken, normalden daha uzun.

"İçlerinde en tehlikelisinin sen olduğundan hiç şüphem yok, Alek." Tekrar eğiliyor ve bana bir öpücük daha veriyor. Tadı kiraz gibi ve onu kendime çekip almamak için her şeyimi vermem gerekiyor.

Ama bunu yapmayacağım. Onu hayatı boyunca başkalarının kullandığı gibi kullanmayacağım.

Ellerini bırakır ve geri çekilir.

"Beni bulmayın," diye usulca emrediyor.

Çenemi sıktım ama dönüp uzaklaşırken hiçbir şey söylemedim. Onu bulmak için New York'tan Rusya'ya uçmuştum. Kız kardeşimi zor durumda bıraktım, işimizi yürütmesi için onu terk ettim ve

Bir kadın için tek başıma
müzayedelere katılacağım.
Yine de elim boş döneceğim.

BÖLÜM 2

Lena

P Son Gün

Önümde bir adam duruyor. Kim olduğunu bilmiyorum ama bana bakıyor. Ellerinde eldiven var ve dikkatle beni izliyor.

"Onu tanıyor musun?" Julie yere yanıma otururken soruyor. Çikolata rengi saçlarım yüzüme düşüyor ve ben de saçlarımı geriye iterek onun soğurken yaptığı esneme hareketlerini taklit ediyorum. Bunları yapmam gerekmiyor ama hoşuma gidiyor ve bir gösteriden sonra gevšememe yardımcı oluyor.

"Hayır, sen?" Yeşil gözlü yoğun bakışlarından gözümü ayırmadan soruyorum.

"Baktığı ben değilim," diye belirtiyor. Onun kim olduğunu bilebileceğini inkâr etmemesi ya da doğrulamaması gözümünden kaçmadı. "Seni öldürebilecek ve parçalayabilecek kadar seksi biri." Gülüyor ama ben de aynı hissi alıyorum. "Her neyse, gidip diğer dansçıları kontrol etmem gerek. Ben yokken öldürölmeyin."

Ayağa kalkıyor ve beni yerde oturur halde bırakarak dönüp gitmeden önce bir kez daha hızlıca esneme hareketleri yapıyor. Ben kendi esneme hareketlerime devam ederken, o esneme hareketlerinin yoğunluğunu düşünüyorum.

beni inceliyor ve bunu söylemenin yapmaktan çok daha kolay olduğunu düşünüyorum.

Daha yeni bir set yaptım ve Julie dansçılarımın biriydi. Ben bir şarkıcıyım ve bunu seviyorum. Şarkıcılık için okula gittim ve hayatımı bundan kazanmayı başardım. Büyük bir başarı elde edememiş olsam da sektördeki pek çok kişiden daha fazla kazanıyorum, özellikle de New York'ta yaşarken.

Kafası tıraşlı adama tekrar baktığımda bir santim bile kıpırdamadığını görüyorum. Hâlâ beni izliyordu. Dikkatle, diye ekleyebilirim.

"Lena, çok güzel söyledin." Broadway dışı tiyatronun müdürü Matthew bana yaklaşıırken dikkatimin dağılmasına minnettarım. Durdu ve başımı kaldırdığımda tek görebildiğim pantolonunun üzerinden sarkan koca göbeği oldu. Kemerini ayarlıyor ve bunu yaparken göbeği hareket ediyor. Evet, onu gördüğüm için minnettarım ama belki de bu açıdan değil.

"Teşekkür ederim. Biraz gergindim ama her anını sevdim," diyorum cömertliği karşısında şaşırarak. Bu gece sahnede seyirci önünde performans sergilediğim üçüncü geceydi. Bakışlarım bir an önce eldivenli adamın durduğu yere kaydı. Şimdi gitmişti. Kulise nasıl girebildi ki? Sadece burada çalışanlar ya da gösterinin bir parçası olanlar girebilir. Belki de bir çalışandır ve ben onu daha önce görmedim?

Yine de kesinlikle burada çalışan birine benzemiyordu. Soracaktım ama Matthew sözümü kesti.

"Harikaydın. Sakıncası yoksa, burada sizinle tanışmak için sabırsızlanan birkaç büyük müşterim var."

"Oh." Önce çıplak ayaklarıma, sonra da önümde uzanan topuklu ayakkabılarıma bakıyorum. Kimseyle tanışmayı beklemiyordum ve üzerime uzun, bol bir pantolon ve üzerinde gülen yüz olan sarı bir bluz giymiştim bile. "Üstümü değiştirmem gerekebilir."

Beni başından savdı. "Hayır, mükemmel görünüyorsun. Daha fazla yatırım yapmak isteyebilirler."

Onun ısrarıyla ayağa kalktım ve ayakkabılarımı aldım. Kahretsin, bugün gülen üstümü giymemem gerektiğini biliyordum. Ama bir haftadır çamaşır yıkamadığım için başka seçeneğim de yoktu.

"Ne kadar yorgun olursanız olun gülümsemeyi unutmayın ve onlara ödedikleri paranın hakkını verin. Burada faturalarımızı onlar gibi müşteriler ödüyor." Başımı sallıyorum, üstümde hâlâ profesyonel bir hava hissetmiyorum ama yine de dediğini yapıyorum.

Broadway'dekiler gibi büyük bir tiyatro topluluğu değiliz, ama burada dünyanın her yerinden insanlar var. Dansçılar ve şarkıcılar buraya girmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Mezun olduktan ve lisans derecemi aldıktan sonra buraya girebilmek için yılda iki kez seçmelere katılmam iki yılımı aldı. Ve bir başrol kapmayı başardım.

Altı aydır buradayım, prova yapıyorum ve canımı dişime takarak çalışıyorum ama bu gece sadece üçüncü kez sahneye çıkıyorum. O kadar çok dansçı ve şarkıcı değiştirdik ki, ilk başta solo sahneye çıkacağımdan emin değildim. Ama şimdi bunu elde ettiğime göre, elimde tutmak istiyorum. Şimdiye kadarki en iyi maaşlı işim bu. Birkaç ay içinde bar işini bırakıp burada kazandığımla geçinmeye başlayabileceğim, ki planım hep buydu.

"Bu taraftan," diyor ve ben de onu takip ederek, hâlâ içki içenleri eğlendirmek için dışarı çıkan dansçıların önünden geçiyorum.

Zengin görünümlü birkaç kişinin oturup konuştuğu özel bir odada duruyoruz. Bunun için uygun giyinmediğimi hissediyorum ama eve gitmeme iki dakika kaldığını düşünürsek, bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirmeliyim. Matthew neden buraya bu kıyafetle gelmeme izin verdi ki?

"Lena Love," diyor patronum, beni bir oda dolusu insanla tanıştırtırken. Kafalar bana doğru dönüyor ve yaşlı bir kadın tarafından bana bir demet çiçek veriliyor. İlk sahneye çıktığım gecedan daha yoğun hissediyorum.

"Sesiniz gerçekten büyüleyiciydi" diye övgüler yağdıran bayanın övgüsü karşısında yanaklarım kızarıırken, uzun zamandır benimki gibi bir ses duymadığını söyleyen bir sonraki kişiye doğru ilerliyorum. Böyle şeyler duymak her zaman gurur vericidir. Ama yıllarca "henüz yeterince iyi değilsin", "daha iyi biri var" ve "henüz hazır değilsin" gibi reddedilmeler, aldığım tüm iltifatları boşa çıkarıyor. Ama sanırım bu, her türden sanatçı olmanın iniş ve çıkışları.

Birkaç kişiyle daha konuştuktan sonra, birinin yine bana baktığını hissediyorum. Odanın köşesine baktığımda, az önceki adamın bir kanepede oturmuş beni izlediğini görüyorum.

Sanırım şimdi neden sahne arkasında olabileceği anlaşılıyor, ancak o zaman bile, bu tür müşterilerin genellikle sahne arkasına girmesine izin verilmez. Böyle bir odadadırlar, burada birbirlerine karışabilirler ve genellikle oyuncular ve performansın kendisinden çok birbirlerine odaklanmayı tercih ederler.

Ne zamandır beni izliyor? Bilmek istiyor muyum? Çiçeklerimi barın üzerine koyuyorum ve bir şişe su alıyorum. Dönüp etrafıma baktığımda herkesi sohbet ederken buluyorum. Hepsi zengin, yaşlı insanlar gibi görünüyor. O hariç. O diğerlerinden daha genç ve kendini gruptan ayrı tutuyor. Hâlâ koltukta oturuyor ve neredeyse beklenti içinde bana bakıyor.

Suyumdan bir yudum alarak neden burada olduğunu düşünüyorum. Bir çeşit sponsor olmalı ama yanıma gelmek için hiçbir hareket yapmadı. Ve onun bana baktığı gibi bakmadan onu o kadar da net göremiyorum. Kesinlikle diğer sponsorlara benzemiyor. İyi giyimli. Evet, öyle. Zengin. İnkâr edilemez. Ama kendisiyle uğraşılmaması gerektiğine dair bir havası var ve odadaki diğerleri bile ondan ve bakışlarından kaçınıyor.

Bunu bir uyarı olarak kabul etmeliyim, ama bunun yerine kendimi ona doğru yürürken ve çiçekleri barın üzerine bırakırken buluyorum.

Sikerim böyle işi. Kendi iş yerimde bir yabancı tarafından korkutulmuş hissetmeyeceğim.

Kendini tanıtmadı. Bakışları bana kilitlenmiş bir şekilde oturmaya devam ediyor.

"Ben Lena Love," diyorum ona. Bana bakmaya devam ediyor ve şimdi neye benzediğini gerçekten görebiliyorum. Kızıl saçları kafa derisine yakın tıraş edilmiş. Çene hattı keskin, dudakları dolgun ve konuşurken sesinin nasıl çıktığını merak ediyorum. Gözleri orman yeşili ve tamamen siyah takım elbisesinin içinde göze çarpıyor. Muhtemelen çok paraya mal olmuş gibi görünüyor. Siyah botlar ayaklarını, siyah eldivenler de ellerini sarıyor. Korku filmindeki bir tetikçi gibi görünüyor. Ama öyle insanlar böyle yerlere pek gelmez, değil mi?

Matthew araya girerek, "Alek, seni burada görmek her zaman bir zevk," diyor. Adamın hâlâ kendini tanıtmamış olması beni biraz sinirlendirse de, gerginliği azaltacak biri geldiği için rahatladım. "Alek bizim ana sponsorumuz. Maaşlarınızı o ödüyor."

Adama bakıyorum, yoğunluğu ve benimle hala konuşmadığı gerçeğini göz önünde bulundurarak tamamen kibar olmak istemiyorum, ama bu işi sevdiğim için ona herkese verdiğim gülümsemeyi sunuyorum.

"Teşekkür ederim. Umarım gösteriyi beğenmişsinizdir" diyorum.

"Oh, bu Tanya. Gece için ayrılmadan önce onunla konuşmam gerekiyor. Desteğin için teşekkür ederim, Alek." Matthew gülümseyerek uzaklaşıyor ve beni yine Alek'le baş başa bırakıyor.

İçgüdülerimin her biri gitmemi söylüyor ama yine de kendimi "Oturmanın bir sakıncası var mı?" derken buluyorum. Yanındaki koltuğa el sallıyorum ama cevap vermiyor ya da bakmıyor. Sadece o canlı yeşil gözlerini bana kilitliyor. O büyük bir sponsor, bu yüzden bu odada olması doğal. Bu da iyi bir izlenim bırakmam gerektiği anlamına geliyor.

Ayrıca onun gibi sessiz birinin yanında oturursam, bu akşamki performanstan sonra, çoğu zaten tanıdığım tüm bu üyelere açık kalmak yerine gerçekten rahatlayabileceğimi de biliyorum.

"Teşekkürler," diyorum, kabul etmediği ya da teklif etmediği halde yanına oturuyorum. "Seni daha önce burada görmemiştim. Sık sık gelmiyor musun?" Tırnaklarımı karıştırırken gelişigüzel soruyorum. Bakışları ellerime kayıyor, hareketi izliyor. Hemen duruyorum ve ellerimi pantolonumun içine sokuyorum. Bu benim için bile çok garip ve tüm cesaretim çabucak yutuluyor. Bu adamın pek çok insan üzerinde böyle bir etkisi olduğunu hissediyorum. Ayağa kalkıyorum. "Sizinle sohbet etmek güzeldi."

"Oturmalısın." Çok hafif, neredeyse fark edilmeyen bir Rus aksanıyla konuşuyor.

Bedenimi bir ürperti kapladı. Bu bir öneri değildi; güzel ve sert bir tonun altına gizlenmiş bir emirdi.

Şimdi beni görmezden gelirken bile yanına oturmamı istiyor.

Bu adam ya sosyal açıdan beceriksiz ya da tam bir pislik.

Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyorum. Ailem ve öğretmenlerim buna "tavırlı olmak" derdi.

Şimdi meydan okuyarak ve gitmek isteyerek ona "Karışmak zorundayım" diyorum.

"Otur," dedi yine. Başka biri olsaydı, şarkı söylemem için para vermeyen biri olsaydı, ona siktir olup gitmesini söylerdim. Ama Matthew'un kısa bir süreliğine bize doğru baktığını fark ediyorum ve içimden yenilgiyle iç geçiriyorum.

İşte buradayım, onun emrinde oturuyorum. Bana bakarken eldivenli ellerini birbirine sürtüyor. Konuşmasını bekliyorum ama sadece bana bakıyor. Bu adamın sorunu ne?

"Sır saklamayı sever misin?" diye soruyor sonunda monoton bir ses tonuyla. Duygudan yoksun gibi görünmesi garip ve bu da çok garip bir soru. Şaşkınlıktan burnum hemen kıvrılıyor ve ne diyeceğimi bilemiyorum.

Devam ediyor. "Sana bir soru soracağım ve doğruyu söylemeni bekliyorum. Yalan söylersen anlarım."

"Tamam..." Söylemeyi başardım. Arkasına yaslandı, gözleri bana kilitlenmişti. Onunla ne kadar uzun süre birlikte olursam, bir sosyopatla oturuyor olma ihtimalim o kadar artıyor.

"Cinita nerede?" diye soruyor. Kaşlarım çatıldı. Cinita mı? Onun hakkında nasıl bir şey bilebilir ki? "O senin oda arkadaşın, değil mi?" Sonra da ekliyor, "Unutma, gerçeği bekliyorum."

"Cinita'yı nereden tanıyorsun?" Ben soruyorum. Aslında onu aylardır görmedim. Ve bana kira borcu var.

Bıkkın bir iç çekiş onu terk ediyor. "Senin de onun nerede olduğuna dair hiçbir fikrin yok," diyor. Kahretsin, bunu nasıl yaptı? Yüz ifadem o kadar belli miydi? "Onu en son ne zaman gördün?"

"Aylar önce," diye yanıtlıyorum. "İkinizin nasıl tanıştığını bana tekrar hatırlatır mısın?" Bastırıyorum. Ayrılacakmış gibi duruyor ama ben de aynısını yapıyorum ve onunla yüzleşiyorum. "Yani sadece soru sormada iyisin, cevap vermede değil?"

Bakışları beni tepeden tırnağa dolaşırken yüz ifadesi değişmiyor. "Hâlâ ergen gibi giyinen birinin sorularına cevap vermek zorunda değilim."

Çenem düştü. Cidden böyle mi söyledi? "Seni kızdıran gülen yüz mü? Pek mutlu bir adama benzemiyorsun."

Çenesi titriyor, sanki ısırđıđıma şaşırılmış gibi.

"Eğer seninle irtibata geçerse, beni aramanı öneririm." Ceketinin cebinden bir kartvizit çıkarıp bana uzattı.

Ona bakıyorum. Neden bu adamdan bir şey isteyeyim ki?

"Bir sonraki maaş çekinizi istiyorsanız bunu almanızı öneririm" diyor.

Çenem yine düştü. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

İfadesiz bir şekilde, "Öyle olsaydım bilirdin. Kartı al."

Bu pislik.

Ona uzandığımda, ellerimizin birbirine değmediğinden emin oluyor. Onu kavradığım anda, eli kayboluyor. Ona bakıyorum.

Kartta adını ve numarasını görene kadar şaşkınlık içindeydim. "Başı dertte mi?" Sessizce sordum. Bu adamdan hoşlanmıyorum ama

Eğer onun kayboluşuyla ilgili bir şey biliyorsa, ben de bilmek istiyorum.

"Evet. Hem de çok, yaşamasını istiyorsan beni ara." Sözleri beni vurdu: eğer onun yaşamasını istiyorsam. Kahretsin, tehlikeli bir işe mi bulaşmış? O kadar aptal olamaz. Ama yine de öyle olabileceğini düşünüyorum. Onu o kadar iyi tanımıyorum. Çok şey sakladı. Ama ikimiz de buraya aynı zamanlarda başladık ve ikimiz de yaşayacak bir yer arıyorduk. Belki bir ay kadar iyi gitti, ta ki o ortadan kaybolana ve kirayı ödememe yardım etmeleri için ailemi aramak zorunda kalana kadar. Bu hiç eğlenceli değildi.

Her zaman şarkı söylememin zaman kaybı olduğunu ve daha istikrarlı bir şey için üniversiteye gitmem gerektiğini düşündüler ama ben şarkı söylemeyi seviyorum. Nefesim kesilene kadar şarkı söyleyeceğim. Bu benim bir parçam ve ne olursa olsun kimse bunu benden alamaz.

Kira kısa olsun ya da olmasın.

Cevap vermemi beklemiyor, yanımdan geçip kalabalığın arasından ilerliyor ve giderken kimseye sürtünmemeye dikkat ediyor.

Alek de kim? Ve Cinita'nın başı ne kadar belada?

BÖLÜM 3

Aleksandr

"W Durmayacak mısın?" Ben ofisime otururken Anya tersliyor. Sahip olduğumuz birçok malikaneden birinde-

Her birinin özel bir amacı ve buna bağlı açık artırması var. Bu geceki açık artırma kocası River'ın sağladığı silahları satmak için. Kadın sesini yükselttiği anda, River odadan çıkıp gidiyor, kadın o ruh halindeyken aramıza girmemesi gerektiğini çok iyi biliyor.

"Neyi durdurayım?" Masamdaki evrakları gözden geçirerek soruyorum.

"Ne olduğunu biliyorsun. Bulunmak istemiyor, Alek. Kaçmasının bir sebebi var. Ve konuşurken bana bakacaksın," diye meydan okurcasına çıkıştı.

İç çekiyorum. Anya'yla bu tartışmayı yapmaktansa evrak işlerimi halletmeyi tercih ederim. Tekrar.

Cinita'ya onu bir daha kovalamayacağıma dair söz verdim ama benim bölgeme geri döndüğü gerçeğini de görmezden gelemem.

"Onu daha önce bir kez buldum ve yine bulabilirim," diye belirtiyorum.

"Evet, geçen sefer tüm bunları halletmem için beni ortada bıraktın ve sonunda elin boş döndün-

elli."

Çenemde bir kas kıpırdıyor çünkü Anya kin tutmayı bırakacak bir tip değil. Her zaman ayrılmaz bir ikili olduk ve ne olursa olsun arkamı kolladığını bilsem de, Cinita'nın en son gittiği yer olan Bratva'ya bulaşmasını istemiyorum.

"Bundan bir kocayla çıktın, değil mi?" Bu tartışmanın bu kadar uzun sürmesinden çoktan sıkılmış bir halde dikkatle soruyorum. Anya benimle sohbet edebilen birkaç kişiden biri ama ben kısa ve basit tutmayı tercih ediyorum. Ve böyle öfkелendiğinde, tüm konuşmayı onun yapmasına izin veriyorum çünkü onunla mantık yürütmek mümkün değil.

"Ortadan kaybolmandan bir şekilde fayda sağlamışım gibi davranma. Hala telafi etmen gereken çok şey var, Alek!"

Sözümü kesmeden önce tam da bunu yapmaya çalıştığımı ima ederek evraklarıma bakıyorum. O ve River'ın bu gece burada olmamaları gerekiyordu.

"Onu seviyor musun ki?" Anya sorar.

Sorusu karşısında dişlerimi sıktım. O kadar berbat durumdayız ki ikimiz de aşkın ne demek olduğunu bilmiyoruz. Çok boktan şeyler gördüm ve yaptım diyelim. Lanet olsun, Anya'nın evlenmesi hayatımda tanık olduğum en büyük anormallik. Ve ben törende bile değildim.

"Sen istiyor musun?" diye itiyor. Anya her zaman itici olacaktır, özellikle de bana karşı. O bir tükürük ateşi ve şiddetle bağımsız. Onun en çok bu yönüne hayranım. Ama her kız kardeş gibi benim de sinirime dokunabiliyor.

Şu anda olduğu gibi.

"Aşk da neyin nesi? Ona değer veriyorum, bunu biliyorum."

Anya elini omzuma doğru kaldırıyor ama o bana dokunamadan ben geri çekiliyorum.

Kız kardeşimi seviyorum. Ama bana dokunmasına bile izin vermiyorum. Boğuluyormuşum gibi dayanılmaz bir duyguya kapılmak ve temastan iğrenmek çok zor. Bu kesinlikle ona da açıklamaya çalışmadığım bir şey. Sadece fiziksel temastan kaçınmayı tercih ediyorum.

Öfkeli bir iç çekiş yaptı, geri çekildiğim için hayal kırıklığına uğradığı belliydi. "İkimiz de boku yemiş durumdayız, Alek. Çok berbat durumdayız. Ama ben River'ı sevebiliyorsam ve onunla ya da onsuz nefes alabildiğimi hissedebiliyorsam, sen de sevebilirsin."

"Gayet iyi nefes alıyorum," diye belirtiyorum.

"Öyle mi? Zorlanıyormuş gibi konuşuyorsun. Hâlâ onu sorup duruyorsun. Bu saplantıyı bırak."

Ayağa kalkıp takım elbisemi düzeltiyorum. Cinita bir saplantı değil. En azından ben öyle olduğunu düşünmüyorum. Her iki durumda da, bu tartışmayla işim bitti. "Müzayede sırasında tur atarken bana müsaade edin. Bana katılabilir ya da evrak işlerini üstlenebilirsin."

Anya arkamdan, "Sakin beni bu konuşmadan alıkoymaya kalkma," diye tıslıyor ama ben çoktan kapıya varmış ve onu açarak ne demek istediğimi açıkça ifade etmiştim.

River koridorda duvara yaslanmış sabırla bekliyor ve kapüşonlu bakışlarla yukarı bakıyor. "River, sakıncası yoksa bana katılır mısın?" diye soruyorum. Aslında bunu bekliyordum. Arkamda kız kardeşimin tükürük ateşiyle uğraşmasını tercih ederdim ama silahları o temin ettiğine göre, onunla cephe mi sağlamlaştırmam gerekiyor. Sadece onun ve kız kardeşimin evlilik cephesini değil.

Koridora adımımı attığım anda Anya sessizleşti çünkü her zaman birlik içinde olduğumuzu herkesten iyi biliyor. Boğazımı parçalamaya hazır olduğu o kadar belli olsa bile.

Ofisimde kalıyor, büyük ihtimalle evrak işlerini benim adıma hallediyor çünkü kendine engel olamıyor. En başta bu yüzden önerdim.

River ve ben ana müzayede odasına doğru yürüdük. Açık artırma çoktan başlamıştı. Müzayedeci ilk silahı sergiliyor ve detaylarını anlatıyor. Masalarında oturan ve dikkatle izleyen çok sayıda teklif sahibine bakıyorum.

River bana doğru hafifçe eğilirken, "Arka köşedeki üç kişi Almanya'dan yeni geldi," diyor. Bana dokunmaları riskine karşı kişisel alanıma girmelerinden kaçınıyorum. Bu düşünce bile içimde buz gibi bir tiksinti yaratıyor.

Hevesli alıcılar olduklarını biliyorum. Aksi takdirde River onları davet etmezdi. Sayıyı oldukça sınırlı tuttuğumuzu düşünürsek, kiminle ortaklık yapmamız gerektiğine karar verme konusunda kız kardeşime güveniyorum. Onlar tanışmadan önce River'la yıllardır iş yapıyor olmama rağmen, ilk kez sadece stoklarını satın alıp fiyatlandırmak dışında onunla ortaklık yapmayı düşündüm.

"Söylemeye gerek yok ama bunu Anya'ya bir an önce telafi etmelisin, çünkü eve döndüğümüzde bunu dinlemek zorunda olan benim," diyor River ve üzerindeki cesaret beni şaşırtıyor, ama yine de kız kardeşimle uğraşan birinin kolay kolay gözünün korkmayacağı kesin. Onun da benim de itibarımız var. Ve her ne kadar ondan hoşlanmasam da, ona tahammül ediyorum.

"Kız kardeşimle evlenmeyi seçen sensin. Ben sadece onunla aynı rahme girmeye zorlandım. Başka seçeneğim yoktu. Senin var." Onu terk etmeye kalkışırsa hayatta kalabileceğinden değil.

Bu konuşmadan sıkıldığımı için ondan uzaklaşıyorum. Kız kardeşimi seviyorum. Onun için ölürüm. Bunu yüzlerce kez yaptım. Ama Cinita konusu sınırların dışında.

Bu gece tek odaklandığım şey kazanılacak para.

BÖLÜM 4

Lena

Tsonraki hafta garipti. Onu birkaç kez gördüm ama bir kez bile bana yaklaşmadı. Kıyafetim hakkındaki aşağılayıcı yorumundan sonra yaklaşmasını da istemiyorum.

Geçen gece. Tam bir pislik. Yine de ben prova yaparken her provaya geliyor ve Matthew sanki turnayı gözünden vurmuş gibi ona yalakalık yapıyor.

Ayrıca, şu ana kadar yanlış bir şey yapmadı.

Sadece beni izliyor. Tam bir sapık gibi. Ateşli bir sapık. Bu da düşünmek için berbat bir şey. Sanki Tanrı'nın kadınlara bir armağanıymış gibi kaç kadını daha aşağıladığını merak ediyorum.

Her zamanki gibi, son setimi bitirdiğimde o gitmişti. Oturduğu yere baktığımda koltuğu boştu. Ne istediğinden bile emin değilim. Ona bildiğim her şeyi anlattım. Cinita'yı görmedim, o da benimle iletişime geçme zahmetine girmedi. Aylardır sete gelmedi ve baş dansçılardan biri olma pozisyonunu kaybetti. O zaman neden buraya aşık bir köpek yavrusu gibi geliyor? Yoksa geçen sefer ima ettiği tehlike o mu?

Benimle iletişime geçse bile, aileme hala borçlu olduğum için ilk soracağım şey kira parasının nerede olduğu olacak ve

Haftada dört kez akşamları burada çalıştığım için bar işimde ekstra vardiya almak zor oluyor.

"Görünüşe göre Bay Ivanov senden hoşlanmış," diyor patronum, gömleğini iyice beslenmiş karnının üzerinde kaydırarak. Alek'in oturduğu yeri işaret ediyor.

"Evet. Peki hikayesi nedir?" Gerçekten ilgimi çekmiş gibi görünmeye çalışarak soruyorum. "Adını daha önce hiç duymadım."

"Çok zengin bir genç adam," diye söze başlıyor Matthew, sesi fanatik bir genç kız gibi çıkıyor. "Sanırım müzik ve dans gibi sanat dallarına değer veren bir yatırımcı. Hakkında olumsuz söylentiler duydum ama hepimiz söylentilere asla güvenmememiz gerektiğini biliriz," diyor elini sallayarak. Ve içimden bir ses bu söylentilere kulak vermesi gerektiğini söylüyor çünkü bu adam öyle ya da böyle yasadışı bir işe bulaşmış. Ondandır sızan bir şey bu. "Cinita da ondan hoşlandı. Lafı açılmışken, şu anda benim parlayan yıldızım sensin, bu yüzden onun bana yaptığını yapma ve kalkıp gitme."

"Burayı seviyorum Matthew. Yakın zamanda bir yere gideceğimi sanmıyorum. Broadway beni doğrudan Manhattan'dan çağırmadığı sürece burada kalacağım." Bu yanıttan memnun görünüyor, bana el sallayarak veda ediyor ve uzaklaşıyor.

Herkes Cinita ile iyi arkadaş olduğumuzu düşünüyor çünkü birlikte bir daire tutmuştuk ama aslında o Julie ile daha yakındı. Ben de Cinita'nın kayboluşuyla ilgili bir şey bilip bilmediğini öğrenmek için onu bulmaya karar verdim.

Sahne arkasına gidiyorum ve onu soyunma odasında makyajını çıkarırken buluyorum, bir yandan da başka bir dansçıyla ücretin ne kadar berbat olduğu hakkında konuşuyor. Beni hemen fark etti ve öfkeden nefesi kesildi. "Lena. Bizim aldığımızdan daha iyi para aldığını söyle bana."

Sandalyeyi onun yanına kaydurdum ve oturdum. Sözleşmemde ücretim hakkında diğer çalışanlarla konuşmamam gerektiği yazıyor, bu yüzden kesin rakamlar vermekten kaçınıyorum çünkü bu işi kaybetmek istemiyorum. "Ücret her zaman daha iyi olabilir," diyorum

belli belirsiz.

"Aynen öyle. O sahnede acele ediyoruz. Ve bak, faturaları ödemek için diğer işime koşmak zorundayım." Başını sallıyor.

"Diğer iş mi?" Onun da benim gibi iki işte çalıştığını bilmiyordum.

"Dans ediyorum tabii ki," diyor, sanki çok açılmış gibi. "Yine de zor. Biriyle çıkmak için zamanım yok. Ama parayı es geçmek aptallık olur. İyi bir ücret," diye açıklıyor göz farını sürerken.

Onun acısını hissederek iç çektim. Randevularla ilgili değil, çünkü şu anda bununla uğraşamam, ama iki işi sürdürmek zor ve hiçbir yere varamadığımı hissediyorum.

"Dans etmeyi biliyorsun, değil mi?" diye soruyor bana göz kalemi sürerken.

"Evet." Ben de dans eğitimi aldım ama bu kızların yarısı kadar bile iyi değilim. Onlar dans edebiliyor. Benim yeteneğim şarkı söylemek.

"Fazladan para ister misin?" diye soruyor ve sorusu beni şaşırtıyor. "Şarkı söylemek değil. Muhtemelen sözleşmende başka bir yerde şarkı söylemekle ilgili bir madde olduğunu biliyorum, ama dans etmek..."

"Ben senin gibi dans edemem," diyorum hemen.

"Bu o tür bir dans değil. Seksi ve şehvetli. Seni sahnede kalçalarını oynatırken gördüm. Yapabilirsin."

"Emin değilim..." Dudağımı ısırarak çit çekiyorum. Elbette kıvrımlarım var ve onları nasıl kullanacağımı biliyorum ama bu ve profesyonel olarak dans etmek iki farklı şey.

"Dört saatlik dans için iki bin nakit ve öncesinde bir gizlilik sözleşmesi imzalamanız gerekiyor."

"Sadece dört saatlik çalışma için iki bin mi?" Bunun üzerine çenem düştü.

Vay anasını.

Sanki bana yetişkin olmanın hile kodunu vermiş gibi başını sallıyor.

Aileme geri ödeyebilirdim ve hala param kalırdı.

Cinita'nın bana geri ödeme yapacağına güvenemeyebilirim ama böyle tek seferlik bir iş bulabilirsem onlara hiçbir şey borçlu olmayacağım.

"Varım," dedim ona.

Gülümsüyor ve rujunu kontrol ederken dudaklarını büzüyor. Sonra bana baktı. "Tamam, makyajını biraz düzeltelim, geldiğimizde bize elbise verecekler. Hadi gidip şu parayı kazanalım, tatlım!"

Bu sadece birkaç saatlik çalışma için çok para. Ve her dolar için kıcımlı sallamayı planlıyorum. Siktir, ona soyunmam gerekip gerekmediğini sormalıyım.

Ama bu gerçekten önemli mi?

O para için ne gerekiyorsa yaparım, çünkü her gün iki bin dolarlık bir iş teklifi almıyorsunuz.

BÖLÜM 5

Lena

"Sign," diyor önümde duran kadın bir ipucu ile .
a Rusça Aksan. O o Çarpıcı,
gibi

Süper model güzelliğinde. Yandan yırtmaçlı bir kalem etek giyiyor, vampir filmlerine taş çıkartacak porselen bir teni var ve mükemmel bir topuzla geriye doğru topladığı ipeksi kızıl saçları var.

"Çıplak olmak zorunda kalmayacağım, değil mi?" Ona soruyorum. Bana bakıyor ve zümrüt gözleri tanıdık geliyor. Onları daha önce nerede gördüğümü bir türlü çıkaramıyorum.

"Hayır ama istersen çekinme," diye yanıtlıyor ve kalemi bana uzatıyor.

"Böyle iyiyim, teşekkür ederim." Kalemi aldım ve bana uzattığı Gizlilik Sözleşmesi'ni imzaladım.

Siyah saçlı bir adam arkasından yaklaşıp kollarını beline doluyor, sonra da boynunu öpüyor. Bakışlarımı kaçırıyorum ama ikiliden gözümü alamayarak hemen bir kez daha bakıyorum. Güzel ama korkutucu bir şekilde tehditkâr ve güçlüler. Adamın kollarının her yerinde dövme var ve mavi ile elanın ilginç bir karışımı olan gözleri açıkça sadece onun için yanıyor. Ve bir erkekten daha fazlası gibi görünmüyor.

Şu anda tüm dansçıları yerleştirmeye odaklandığı için ona erişebilirsiniz.

Julie çoktan gitmiş ve üstünü değiştirmeye başlamıştı, belli ki bunu daha önce de yapmıştı. Önümdeki kızıl saçlı Rus bana kıyafetimin arkada olduğunu söyledi ama Gizlilik Sözleşmesi'ni imzalamadan daha ileri gidemezdim.

"Git." Sanki uçup giden bir sinekten farksızmışım gibi el sallıyor. Ancak ben çıkarken bakışlarını sırtımda hissedebiliyorum. Kapıyı itip açtığımda omzumun üzerinden bakıyorum. Son dansçı ben olduğum için çift odada yalnız kalıyor. Kadının başı yana eğik, adamın boynuna daha iyi erişmesini sağlıyor ama gözleri benden ayrılmıyor.

Çünkü bu hiç de korkutucu değil.

Derin bir nefes alarak soyunma odasına doğru ilerliyorum ve orada hepsi deri elbiseler giymiş on kadın daha buluyorum. Çok gösterişli bir deri olduğunu da eklemeliyim.

"İşte," diyor Julie, elbisemi raftan alıp bana uzatırken. "Giyin. Misafirler gelmeden önce orada olmalıyız." Elbiseyi ondan alıyorum ve aşağıya bakıyorum. Belli ki kıcımlı ortaya çıkaracak ve bu kadınların hepsinden daha kalın olduğumu düşünürsek, bir sürü kış olacak. Bu çıplaklık değil... ama bir çeşit?

"Bunu ne sıklıkla yapıyorsunuz?" Merakla soruyorum, çünkü içine girdiğimiz şeyin yasal olup olmadığından hala tam olarak emin değilim. Ama eğer sözleşmeler varsa, kesinlikle yasaldır, değil mi?

"Cinita kaçmadan yaklaşık bir ay önce bana burada iş buldu." Omuz silkiyor. "Bir sürü karanlık insan tanıyordu ama minnettarım. Arada sırada bu işi yapmak tüm bu masrafları karşılamama yardımcı oluyor." Bir elini vücudunda gezdiriyor.

Yasal değil o zaman.

"A adam oldu sormak hakkında Onu." I

Söyle,ele geçirme Cinita'dan bahsettiğinden beri fırsatım oldu.

"Evet, erkekler arasında popülerdi," diye ekliyor, sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi.

Siyah bir peruk takarken onu inceliyorum. Sonra saçımı

arkadan bağlayıp ben de aynısını yapıyorum. Mavi gözlerim onunkilerle tam bir tezat oluşturuyor.

Aynadaki siyah.

"Ondan hiç haber aldın mı?" Peruğu yerine oturturken Julie'ye soruyorum.

"Hayır, kaçtı. Ama Cinita bunu yapar. Erkeklerle kaçır." Sanki bu çok normalmiş ve hiç de bir yardım çılgılığı değilmiş gibi gülüyor. Belki de dostlukları sandığım kadar derin değildi.

"Onun için endişelenmiyor musun?"

"Onunla birlikte yaşadınız. Endişelenmedin mi?" Julie kafası karışmış bir şekilde sorar.

"Onu yeterince iyi tanı mıyordum. Çoğu zaman evde de değildi."

"Kimse onu gerçekten tanı mıyordu. Cinita provalara falan gelirdi ama çok nadiren takılırdı. Her zaman ya bir yerde olurdu ya da çeşitli erkekler onu alırdı."

Kahretsin. Onun bundan çok daha cana yakın olduğunu sanıyordum. Ne zaman çalışsak herkes onu seviyor gibi görünüyordu, bu yüzden arkadaşlıklarının gerçekte olduğundan daha derin olduğunu düşündüm.

Julie hala giymediğim elbiseme bakıyor. Ben hariç herkes giyinmiş ve yola çıkmaya hazır. Ayağa kalkıyorum, kıyafetlerimi hızla yırtıyorum ve yere düşmelerine izin veriyorum. Deri iç çamaşırımı kapıyorum, benden önce kimin giymiş olabileceğini bilmediğim için G- stringimi altında tutmaya karar veriyorum, ama sütyenimi çıkarıyorum.

Diğer kadınların benden ne kadar küçük olduğunu fark etmemek çok zor. Benim sektörümde hep aynıdır ama kıvrımlarımı seviyorum. Kızım ya da göğüslerim için de para ödemek zorunda kalmadım. Bunu yapanlara aldırıştımdan değil; benimkiler doğuştan geliyor.

Sadece G-string'imle orada dururken, kadınların gevezelikleri arasında bir erkek sesinin havladığını duyuyorum. Erkeklerin soyunma odalarına girmesi alışılmadık bir şey değil -bazıları kuaför, bazıları da makyaj yapıyor ama bu ses çok tanıdık geliyor.

Yukarı baktığımda onu görüyorum. Kadınlara çekilmelerini söylerken eldivenli elleri kapının pervazında, ama daralmış yeşil bakışları bana kilitlenmiş.

"Herkes dışarı. Şimdi," diyor ve kadınlar hızla dışarı çıkıyor. "Sen hariç," diye ekliyor, hâlâ bana bakıyor.

"Dışarıda görüşürüz, Lena." Julie etrafımda dolanıyor.

Bu herif neden burada?

Kıçımın sarktığı deri iç çamaşırımı yukarı çekerken beni daha fazla görememesi için dönüyorum, sonra dekoltemi vurgulayan elbisemi giyiyorum. Giyindiğimde, tam kapı kapanırken Alek'e doğru dönüyorum. Artık burada yalnızız.

"Bu Bay Mutlu değil mi?" diyorum alaycı bir şekilde.

"Git," diyor.

"Pardon, ne? Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," diye alay ediyorum. "Kovuldun. Git buradan."

"Ama ihtiyacım var..." Dönüyor, kapıyı açıyor ve sanki söyleyeceklerim onun duyması için yeterince önemli değilmiş gibi dışarı çıkıyor. Onun sözü kanundur. Kanım kaynıyor. Bu adamı ve bana herhangi bir şekilde ne yapacağımı söyleyebileceğini düşünmesini sikeyim.

Bana sahip değil ve paramı nerede kazanıp kazanamayacağımı da söyleyemez.

Hayır, hayatta olmaz. Bu parayı istiyorum. O gider gitmez derin bir nefes alıyorum ve duygularımı kontrol altına almaya çalışıyorum. Peruğumu yüzümden uzaklaştırıp benim için bırakılan botları giyiyorum ve kapıdan dışarı bakıyorum. İki güvenlik görevlisi orada duruyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Diğer kızların nereye gittiğini biliyor musun?" Kibarca sordum.

İçlerinden biri kaşlarını kaldırıyor ve Alek'in söylediklerini duyup duymadığını merak ediyorum ama koridorun aşağısını işaret ederken biraz eğlenmiş görünüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve onu takip ederek koridora doğru ilerliyorum. Julie'yi çabucak buldum, büyük olasılıkla bir koridora çıkan kısa bir merdiven dizisinden yukarı doğru yürüyor gibiydi.

Sahneye. Elimi tutup beni kendisiyle birlikte sahneye çekmeden önce bana el sallıyor.

Bizim gösterideki sahnemiz gibi değil. Hayır, bu daire şeklinde ve iki dansçı birlikte bir podyuma sığıyor. Kendimi Julie ile paylaşıırken buluyorum. Kahretsin, kendimi neyin içine soktum? Ama bu sadece bir gösteri. Dört saat ve iki bin dolar. Bunun için kıcımlı sallayabilirim. Daha azına da yapmışlığım var, bir iki kez kulüpten bir puştı kaldırmışlığım var.

"Bir fırt ister misin?" Julie bana soruyor. Sütyeninden bir tablet çıkarıp dilinin altına koyduğunu görene kadar ilk başta kafam karıştı.

"Hayır, teşekkür ederim." Herkesin zevki kendine ama benim zevkim bu değil.

Müzik çalmaya başlıyor ve perdeler yükselirken Julie vücudunu bana sürtüyor. İnsan büyüklüğünde kuş kafeslerinde olduğumuzu fark ediyorum. Odanın ana kısmı loş ve masalarda oturan kalabalığın yüzlerini tam olarak göremiyorum.

Ön tarafta büyük bir sahne ve çekiçten de anlaşılacağı üzere bir müzayede podyumuna benzeyen bir şey dikkatimi çekiyor. Ne sattıklarını merak ediyorum. Bir kadın sahneye çıplak olarak çıkınca şok oluyorum ve dikkatimi tekrar Julie'ye veriyorum.

Tamam. Seks. Burada seks satıyorlar.

Siktir, umarım kendimi piyasaya sürmemişimdir. Lanet olsun. Ya insan ticareti için imza attıysam?

Hay sikeyim. Bu paranın gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. Sakinleşmem lazım, çünkü bu Satılmak için buradayım.

Julie'yi kalçalarından tutup önünden aşağı yuvarlarken sesler artıyor, sonra tekrar yukarı yuvarlanırken bacağını yalıyormuş gibi yapıyorum.

Üniversite günlerinde kızlarla dışarıda geçirdiğin geceleri düşün, diyorum kendime. Eğer şimdi korkmaya başlarsam, kendim için daha fazla soruna neden olacağım.

Hafifçe dönünce Alek'i fark ettim. Hay sikeyim. Ama bu ışıktaki beni tanıyacak gibi görünmüyor. Yakınımda duruyor

diğerlerinin içeri girişini izliyordum. Müzik eşliğinde kalçalarımı oynatmaya devam ederken hızlıca kafamı çevirip Julie'ye bakıyorum.

Dikkatini çekmemeye dikkat etmeliyim.

"Kahretsin kızım, bizim gibi dans edemeyeceğini söylerken alçakgönüllü davranıyordun," diye fısıldıyor Julie önümde eğilirken. Saçlarını omzunun üzerinden atıp yavaşça doğrulurken elimi bacağının arkasına doğru kaydırıyorum.

"Sen," diye homurdanan birini duyuyorum ve kimin sesi olduğunu biliyorum. Müzik eşliğinde sallanırken, onun durduğunu bildiğim yere bakmıyorum, bunun yerine onu duymuyormuş ya da varlığını fark etmemiş gibi davranıyorum. Ki bunu fark etmemek çok zor.

"Umm, Lena." Julie donup kaldı ve omzuma vurdu.

Dişlerimi sıkarak ona "Dans et," dedim.

"Patron o, Lena," diyor bana sessizce. Tabii ki öyle. Arkamı dönerken bir kez daha zoraki gülümsüyorum.

"Sana daha önce de söyledim, kovuldun" diye homurdanıyor.

Elimi kulağıma götürüyorum. Sahnedeki çıplak kadın için teklifler artarken müzayedecinin sesinden "Üzgünüm, sizi duyamıyorum" diyorum.

Müzik hala devam ederken, vurgulanmış kafeslerdeki diğer dansçılar, bakışları bize doğru dönerken kargaşayı fark etmiş görünüyorlar. Bazıları meraklı bakarken, diğerleri sanki özel muamele görüyormuşum gibi alay ediyor.

"Oh, beni duyamıyor musun?" diyor, telefonunu kaldırıyor ve oda sessizliğe gömülmeden önce birkaç tuşa basıyor. Müzik kesilmiştir ve kızlar artık dans etmemektedir. Kadın müzayedeci bir an tökezler gibi oluyor ama sonra devam ediyor.

"Şu anda on milyondayız. On bir duyuyor muyum?"

Ne için on milyon? Ana sahneye doğru bakmak istiyorum ama bakışlarımı şu anda bana ciddi şekilde kızgın olan delici yeşil gözlerden ayıramıyorum.

"Şimdi beni duyabiliyor musun, günışığım?" diye sorar.

Bana 'günüşığı' dediğı için dişlerim acıyor. Yani Bay Mutlu hakaretimi daha önce duymamış değıl. Sadece buna değinmedi.

"Yapabilirim," diyorum yutkunarak ve muhtemelen onun da bunu duyabilmesinden nefret ediyorum. Çünkü bu adam göz korkutucu.

"Yere yat," diye homurdanıyor.

Eğıldim, bilerek ona dekolte pozu verdim. "Paraya ihtiyacım var," diyorum umutsuzca.

"Sana iki katını öderim. Şimdi, in aşağı." Kafese çıkan merdivenlere bakıyorum. Çıktığım zamankinden biraz daha korkutucu görünüyorlar. Ayrıca atlamanın daha kolay olduğunu düşünüyorum. Ama ayağımda bu botlar var ve kendimi yaralayabilirim. Müzik yeniden başlıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan Alek bana doğru uzanıp beni aşağı çekiyor.

Tüy kadar hafif dokunuşuyla irkiliyorum ve parmaklıklara yapışmak istiyorum, aniden bu adamın kafeste dans etmekten çok daha büyük bir tehlike olduğunu hissediyorum. Beni zahmetsizce tutuyor, ama rahatsız ifadesini fark ediyorum, çenesi gergin, dudakları düz bir çizgi halinde bastırılmış.

Ayaklarım yere değdiği anda hemen benden uzaklaşıyor, sonra dönüp hışımla gidiyor. Tek kelime etmeden, onunla gitmem gerektiğini biliyorum ve bu sefer ona karşı gelmiyorum.

Onu takip ediyorum, müzayede odasından çıkıp daha sessiz olan ana salona girene kadar bize bakan birkaç kişiyi görmezden gelmeye çalışıyorum. Dans etmek için bir malikâneye geldiğimizde bunun garip olduğunu düşünmüştüm. Zenginlerin partisi olduğunu sanıyordum. Ama bu şey bir sonraki seviye vahşi. Durdu, bana döndü ve çenesi biraz gevşedi.

"Ne kadar?" diye

sorar. "Pardon, ne?"

"Sana ne kadar ödüyorlar?"

"İki bin," diyorum ona tam kapılar açılıp kızıl saçlı kadın dışarı çıkarken. Alek'e bakmadan önce bana bakarken gözleri kısılıyor.

"Bana müziğimi neden durdurduğunu söyle. Bu benim müzayedem" diye soruyor.

"Onun burada olmaması gerekiyor, Anya," diyor ona, beni kastederek. Bakışları üzerimde daralıyor.

"Neden? Polisle birlikte mi?"

Bir kahkaha attım. "Ben mi?" Sonra çok ciddi olduğunu fark ediyorum.

"Hayır, o sadece lanet olası bir güneş ışığı," diye mırıldanıyor Alek nefesinin altında.

"Kimsin sen?" diye soruyor, sanki ortaya çıkarması gereken yakıcı bir sır varmış gibi Alek'le benim aramda bakışıp duruyor.

"Lena," dedim ona. "Lena Love."

"Pekala, Lena Love, kardeşim burada olmaman gerektiğini söylüyor ve ben de nedenini öğrenmek istiyorum."

"Sadece fazladan paraya ihtiyacım vardı. Arkadaşlarım burada çalışıyordu ve benim çalışmama neden izin verilmediğini bilmiyorum. Belki de Broadway dışı bir şovda şarkı söylediğim içindir?" Kontratımda başka bir yerde dans edemeyeceğim yazmadığı için benim bile kafam karıştı.

"Arkadaşların kim?" diye soruyor.

"Julie ve Cinita."

Gözleri açılıyor ve bana bakmakta olan Alek'e dönüp bakıyor. Kız kardeşi neredeyse inanamayarak ona bakarken çenesi titriyor.

"Gidebilirsin," diyor cebinden çıkardığı dört bin doları bozuk para gibi bana uzatırken. Ben de aldım. Bu ikisi arasındaki gerilim bıçakla kesilebilir ve burada olmama neden bu kadar kızdığını bilmiyorum. Birbirimizi tanımıyoruz bile. Ama bir saatten az bir çalışma karşılığında dört bin dolara hayır demeyeceğim kesin.

Julie'yi düşünüyorum, ama bunu daha önce de yaptığını söylüyor, yani iyi olacak, değil mi?

"Eşyalarım ihtiyacım var," diyorum. İkisi de beni durdurmak için harekete geçmeyince, eşyalarımı almak için yanlarından geçip gidiyorum.

Onunla kısık bir sesle konuşmaya başlıyor ve ben dinlememeye çalışıyorum ama Cinita'nın adını duyuyorum.

Nasıl yapamam?
Bu adam kafayı takmış.

BÖLÜM 6

Aleksandr

"Cinita ile aynı sorun mu olacak?" Anya sorar.

Lena'nın gidişini izlerken ona "Hayır," diyorum. Çok güzel bir kız. Bir kafesin içinde dans etmek için fazla güzel. Kıçı elbisenin altından mükemmel bir şekilde görünüyor.

Bir deri bir kemik olan Cinita gibi değil, tüm o tatlı yuvarlak kıvrımlar. Hastalanana kadar çalışırdı. Ne kadar zıtlar.

Bakışlarımı beni dikkatle inceleyen Anya'ya çeviriyorum. Hiçbir şeyi kaçırmıyor.

"Bir daha burada çalışmasına izin vermeyin," diye homurdandım, tüm bu durumdan hiç etkilenmemiştim.

"Neden?" diye sorar, geri adım atmaz. Anya ısrarcıdır.

"Sözüm yeterli değil mi?"

"Hayır, değil. Şimdi bana nedenini söyle." Başımı sallıyorum ve yanından geçip gidiyorum. Yakın olabiliriz. Ne olursa olsun birbirimizin arkasını kollayabiliriz. Ama benim bile kendime saklamaya hakkım olan bazı şeyler var.

"Alek, bana nedenini söyle," diye bağılıyor arkamdan ama cevap vermiyorum. Bir zamanlar ona

ama Cinita fiyaskosundan beri işler değişti.

Hem de çok.

Birincisi, Cinita hangi cehennemde?

Onu bir kez buldum ve tekrar bulabilirim.

Nasıl oluyor da çatlaklardan kaymayı başarıyor?

Soyunma odasının kapısını iterek açtığımda, Lena'yı üzerindeki kıyafetleri çıkarırken kendine küfrederken buluyorum.

"Lanet olası aptal erkekler. Kendini ne sanıyor?" diyor ve ben gülümsemek istiyorum. Eğer böyle bir şey yapabilseydim. "Bana ne yapacağımı söyleyebileceğini sanıyor, sanki hayatımda aynı şeyi düşünen yeterince erkek yokmuş gibi." Sonunda yemin ediyor.

"Sana ne yapacağını söylemiyordum ve hala sana ödeme yapıyorum." Yan masadaki dört bin dolara bakmaya özen gösterdim. "Sakın geri gelme." Mavi gözleri neredeyse kristal gibi parlayarak bana bakıyor. Çok öfkeli. "Kafan karıştıysa diye söylüyorum, ne yapman gerektiğini." Önce paraya, sonra bana baktı.

"Merak etme, ergen beynimin bu kadarını işleyebileceğinden eminim, yaşlı adam," diye karşılık veriyor.

Kaşlarım istemsizce havaya kalktı. Kiminle konuştuğu hakkında bir fikri var mı? Belli ki yok. "Yaşlı adam... bu daha önce duymadığım bir şey."

"Saçın olmadığı için öyle düşündüm."

"Tıraşlıyım."

Kayıtsızca omuz silkiyor. "Henüz aksini görmedim."

Şimdi onun alanına giriyorum çünkü bu kadın belli ki benimle konuşurken içinde bulunduğu tehlikenin farkında değil.

Geriye doğru tökezliyor, kıcı arkasındaki masaya çarpıyor. Göğüsleri tam teşhirden ve avuç dolusundan daha büyükler. Kendini toparlayıp bana sırtını döndüğünde kum saati figürünü arkadan görebiliyorum.

"Tehlike senin karşına çıktığında anlamıyor gibisin," diyorum, mesafemi korumaya dikkat ederek ama yakın durarak

onu korkutmaya yetecek kadar.

Dönüp bana bakıyor. "Tam da yaşlı bir adamın söyleyeceği bir şeye benziyor," diye karşılık veriyor ama göğsü kabarıyor. Göğüsleri yükselip alçalıyor.

"Henüz otuz yaşında bile olmadığımı bilmeni isterim," diye cevap veriyorum ve neden hala onunla konuştuğuma şaşıyorum.

"Bana sorarsanız çoktan mezarın yarısına geldim."

Bu anormal kadın. Cinita hakkında bana bilgi verecek birinden başka bir şey değil, ama... işte buradayım... onunla tartışıyorum diyebilir miyim?

Bir adım geri çekilip pembe sandalyelerden birine yaslanıyorum ve ellerimi ceplerime sokup onu izliyorum. Bakışları benimle yerdeki çantasında duran kıyafetleri arasında gidip geliyor.

"Giyinmek için hâlâ yardıma ihtiyaç duyacak kadar genç misin?" Meydan okuyorum.

"Titrek yaşlı adam ellerinin sütyen kesmeye uygun olduğundan emin değilim." Çantasını almak için eğiliyor ve ağzımın kenarına bir gülümseme yerleşiyor. Bu küçük şarkıcı beni hem şaşırtıyor hem de hayrete düşürüyor.

"Belki de senden kaçmıştır," diyor.

Sütyenini görmezden gelerek çantasından elbisesini çıkarıyor ve başının üzerine geçiriyor. Muhtemelen bunu yapmamı istemiş olsa da, mükemmel meme uçları kumaşın arasından fark edilse de göğüslerine bakmıyorum. Bir beyefendi gibi davranmayacağım, çünkü öyle olmadığım çok açık.

"Belki," diye kabul ediyorum odanın ortasına doğru adımlarken. Çevresinden temkinli bir şekilde beni izliyor.

"Param için teşekkürler, pislik."

Parayı alıyor, çantasını açıyor ve içine atıyor, sonra bana doğru adım atıyor.

"Çekil," diyor yolunu kestiğimde. "Bana gitmemi söyledin, ama senin pisliğin yolumu kapatıyor. Yoksa siz de mi yön duygunuzu kaybettiniz efendim?"

Ateşli biri. Ve kesinlikle başını belaya sokacak bir tavrı var. Bunu daha önce bulmamasına şaşırdım.

"Neden onunla arkadaştın?" Ben sordum. İkisi birbirine hiç benzemiyordu. Pek de iyi olmayan özelliklerine rağmen Cinita insanları memnun eden biriydi. Lena'nın sadece kendi çıkarları söz konusu olduğunda böyle davrandığına dair hisler alsam da, şu anda bana farklı bir yönünü gösteriyor.

"Bu seni ilgilendirir mi?" Beni iterek yanımdan geçti, omzu omzuma çarptı. Hareket etmeye çalıştım, ama o doğrudan bana saldırdı. Temas karşısında gerildim. "İyi geceler, Alek."

Çikolata rengi saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve sanki iyi akşamlar dememi bekliyormuş gibi bana bakıyor.

"Her neyse." Oflayıp pufluyor ve dışarı çıkıyor.

BÖLÜM 7

Aleksandr

TLena'yla olan ilişkisi Cinita'yla olan ilişkisine benzemiyor. O ve Lena bir madalyonun tamamen farklı yüzleri. Onu bara girerken izlememin sebebini Çünkü Cinita söz konusu olduğunda hiçbir şeyi es geçmeyeceğim. Cinita'nın şu anda nerede olduğunu bilmesede, Lena'nın onun ilk temas noktası olacağından eminim.

Lena'nın giydiği dar kot pantolon ve hayal gücüne çok az şey bırakan o aptal bluz karşısında çenem titriyor. Bunun üzerinde gülen bir yüz yok ama yine de siyah deri ceketini çıkardığı anda olmasını istediğimden daha açık. Bunun beni neden rahatsız ettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Genelde bir kadının ne giydiğini fark etmem bile. Öyleyse neden beni kızdırdı? Bana yaşlı dediği için mi? Burun deliklerim açılıyor.

Telefonum çalıyor ve ekrana bakıyorum. Anya.

"Hangi cehennemdesin?" diye soruyor üçüncü zil sesinde cevap verdiğim anda.

Kendimi birazdan maruz kalacağım saldırıya hazırlarken direksiyonu daha sıkı kavriyorum.

"Dışarı," diye homurdanıyorum, bir yandan da gözüm barın ön tarafında biriyle gelişigüzel konuşan Lena'da, elleri

Arka cepler. Şarkıcılık işinden yeterince gelir elde edemiyor mu? Yoksa duman gibi kokmaktan ve bir akşam için köhne ayaktakımı erkeklerini eğlendirmekten mi hoşlanıyor?

"Dışarı mı? Benim hazırladığım akşam yemeği için burada olman gerekiyordu," diye tersliyor.

"Yemeği gerçekten sen mi yaptın? Fiziksel olarak kendin mi pişirdin?" İnanamayarak soruyorum.

"Elbette kendim pişirmedim ama şefe bu akşam ne yemek istediğimizi özellikle söyledim. Ve senin zavallı kışının üç dakika önce burada olması gerekiyordu."

"Bir işim çıktı." Doğrusu, Anya'nın evine gitmeye niyetliydim. Ama sonra Lena'nın sözleşmesini inceleyip adresini buldum ve oraya gittim. Sadece meraktan tabii ki. Sonra Lena apartmandan çıktı, kot pantolonunun altından kışını bir o yana bir bu yana kaydırıyordu. Ve sonra bir şekilde kendimi burada buldum.

Lena parlak bir gülümsemeyle kadının omzuna dokunarak içeri girmesi gerektiğini belirtiyor. Ya da ya bir randevu için buradaysa? Matthew'un geçerken yaptığı bir yorumda ikinci bir işi olduğu tüyosunu almıştım ama ya çalıştığı bar burası değilse? Peki ya...?

"Aleksandr, beni dinliyor musun? O baletin peşinden gitmesen iyi edersin, yoksa yemin ederim seni yerin iki metre altına gömerim."

Bıkkın bir nefes veriyorum. "Lütfen. Ellerini bu kadar kirletmezsin."

Elini kalçasına götürdüğünü hayal edebiliyorum. "Belki de değil ama River bu yüzden var. Tüm cesetlerim için çukur kazmak için." Arka planda güldüğünü duyuyorum. "Bana ayda bir akşam yemeği borçlusun. Rusya'dan döndüğünde böyle anlaşmıştık."

Hayır, bu onun talebiydi ama ben ona katılmıyorum. Benden "kopuk" hissettiği için olduğunu biliyorum. Bu River'ın tercih ettiği bir kelime, benim ya da Anya'nın değil çünkü biz bu duygusal bağ saçmalığını gerçekten anlamıyoruz.

Ama bildiğimiz bir şey var ki, ölene kadar o ve ben olacağız. Hep öyleydi ve hep öyle olacak.

Lena içeri giriyor, ön tarafta sigara içen kadına el sallıyor ve konuşmalarından memnun görünüyor.

Dikiz aynasına bakıyorum ve tıraşlı kafamı görüyorum. Kendime pek sık bakmam ama çoğu kadın tarafından çekici bulunduğumu biliyorum. Ama çoğu uzak durmayı akıl ediyor.

"Sence olduğumdan daha mı yaşlı görünüyorum?"

Any'a soruyorum. Hattın diğer ucunda bir duraksama oluyor.

"Ne?" Anya sanki beni doğru duymamış gibi soruyor.

"Boş ver." Motoru çalıştırıyorum ve kendime

Buraya sadece Lena'nın yaşam koşullarını araştırmak için geldim. Dört gece önceki açık artırmadan beri onu aklımdan çıkaramıyorum. "Yola çıkıyorum."

"Güzel. Ondan sonra, adımızı karalamaya ve işimizin bir kısmını almaya çalışan o pislikle uğraşmak zorundayız."

Ana yola çıkmadan önce, "Cinayetden önce yemek yiyeceğimizden emin olman ne kadar düşünceli bir davranış," diyorum.

"Böyle gecelerde akşam yemeği senin için sadece bir meze değilmiş gibi davranma."

Yapabileceğim bir şey olsaydı gülümserdim.

BÖLÜM 8

Lena

A Lek Ivanov bir pislik. Hayır, daha kötüsü. Beni de saplantısına dahil eden aşk düşkünü bir pislik. Ama aynı zamanda hayatımı çok daha kolaylaştıran zengin bir pislik.

İki hafta önce parayı alır almaz aileme geri ödedim. Omuzlarımdan bu yükün kalkmış olmasından daha mutlu olamazdım. Para için gerçekten çalışmamış olsam bile kendimi çok iyi hissettim. Bana parayla ilgili bir sürü soru sordular, ben de hepsini geçiştirdim. Şarkı söyleyerek kazandığıma inanmadılar. Ağabeyim doktor olduğu için, seçtiğim meslekle ilgili hayal kırıklıklarının çok gerçek olduğunu söyleyebilirsiniz.

Ama bunun beni istediğimi yapmaktan alıkoymasına asla izin vermedim. Sevdiklerimin duygularını incitmek anlamına gelse bile. Şarkı söylemek benim bu gezegene geliş sebebim, bu yüzden bunu durdurmak bir sonraki nefesimi inkar etmek gibi olur.

İki hafta önceki o geceden beri Alek'i görmedim ve rahatladığımı söylemek hafif kalır. Provalara geldiğim ilk birkaç gece gergindim, neredeyse onun her zamanki sandalyesinde oturmasını bekliyordum. Belki de söylediklerim onu kızdırmıştır. İyi oldu.

Provamızı bitirmek üzereyken, kimse sahneden ayrılmadan önce patronum bana yaklaştı.

"Harika. Herkes arkaya gidip içecek bir şeyler alsın." Alkışlıyor ve sahnede bana bakıyor. "Lena, lütfen beni ofisime kadar takip et. Konuşmamız gereken bir şey var," diyor Matthew ve uzaklaşırken bu kez her zamanki mutlu hali yok.

Kahretsin, cidden yanlış bir şey mi yaptım? Matthew asla kızmaz. Bazen streslidir ama asla kızmaz.

"Ne yaptın da bu kadar sinirlendi?" Julie eğilir ve fısıldar.

Omuz silkiyorum, tam olarak emin değilim. Fazladan paranın yardımı olsa da bardaki işimi hala bırakmadım - tedbirli olmakta fayda var - ama bu işi kaybetmemin imkanı yok. Ne yapacağımdan gerçekten emin değilim ve bar işi yaşamam için yeterli bir gelir değil. Ayrıca sevdiğim bir iş de değil.

Sahneden atlıyorum ve ofisine doğru yürüyorum. Matthew zaten içeride bekliyor, masasında oturuyor. Küçük bir ofis, duvarları önceki oyuncuların ve gösterilerin çerçeveli fotoğraflarıyla dolu. Masasının üzeri başka bir senaryoya ait olabilecek karalamalarla dolu ve oda benim hoşuma gitmeyecek kadar tozlu.

Kapıyı kapatmamı işaret ediyor ama içimi soğuk bir korku kaplıyor. Kahretsin, programdan atılacak mıyım? Ben ne yaptım ki?

"Bana dürüstçe söyle, yatırımcımıza bir şey yaptın mı?" Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum, kimden bahsettiğinden bile emin değilim. "Alek Ivanov. Bir şey mi yaptın?"

Tüylerim diken diken oldu.

Kahretsin, belki de ona küfretmemeliydim. Hayır, hak etmişti. Pislik herif.

Ama gerçekten de işimi kaybetmeme neden olacak kadar alçalar mıydı? "Hayır. Neden, sorun ne?" diye sordum. Bu işi kaybedemem ve sesimdeki çaresizlik titriyor.

İç geçiriyor ve buruşturulmuş senaryoların üstündeki bir kağıt parçasına uzanıyor. Bana doğru itiyor. Eğildim

Kaotik karmaşanın beni yutması ihtimaline karşı masaya yaklaşımdan çok korkuyorum.

Kağıt parçası yeni bir sözleşme. Göz gezdirirken kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Üzerinde adım ve şu anda aldığımın iki katı bir ücret yazıyor. Bu da ne demek oluyor?

"Bir sözleşmem var," diyorum, ne olup bittiğinden emin olamadan. Genelde biri maaşının iki katına çıktığını gördüğünde heyecanlanır, ama bu ondan çok daha uğursuz hissettiriyor.

"Bu da onun seçeceği iki haftada bir iş dışında şarkı söylemeni gerektiren başka bir sözleşme." Tekrar aşağıya bakıyorum. "Bu alışılmadık bir talep ve Alek bunu yaparken pek de memnun görünmüyordu. Genelde bu tür talepleri kabul etmeyiz ama uzun süredir ana sponsorumuz olduğu için onu üzmem istemiyoruz."

"Onun için şarkı söylememi mi istiyor?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Benden nefret ettiğini sanıyordum. Belki de yanılmışımdır. Hayır, benden nefret ediyor. Beni bilgi için kullanmaya çalışıyor olmalı. Sahip olmadığım bilgiler.

"Var. Ancak orada ek bir madde var."

"Ek bir madde mi?" Her şeyi baştan sona okumak için sözleşmeyi elime alıyorum.

"Evet. Bardaki işini bırakmalısın," o kadar sessiz söylüyor ki onu doğru duymadığımdan neredeyse eminim.

Kendini düzeltmeyince çenem düştü. "Ne?" "Kendini fazla yormanı istemediğini söyledi, o yüzden

Onun için sürekli olarak en iyi şekilde performans sergiliyorsunuz."

Alay ediyorum. "Eminim öyledir." Birden kiminle konuştuğumu hatırlayarak dudağımı ısıırıyorum. Bu para zaten barda iki haftada kazanacağımdan çok daha fazla ama yine de buna karar vermek ona düşmez.

Patronumun bana kızdığını hiç sanmıyorum, aksine ikimiz de bu talebin ne kadar tuhaf olduğunun farkındayız.

Şeytanla anlaşma yapıyormuşum gibi hissediyorum.

"Sözleşmeyi imzaladıktan sonra, dışarıda sizi bir arabayla bekliyor."

"Şimdi de şarkı söylememi mi istiyor?" Şaşırmış bir halde sordum. Giyinecek zamanım olmamıştı ve kostümümde değişiklikler yaptırdığım için üzerimde bol bir elbise vardı.

"Evet. Şimdi imzalayıp onunla gitmeni istiyor."

Sözleşmeye bakıyorum ve Matthew'un bana uzattığı kalemi alıyorum. İmzalamakta tereddüt ettiğim için belli belirsiz bir gülümseme sunuyorum.

Para iki katı, yani gerçekten şikayet edebilir miyim? Hayır. İsteddiği buysa banyosunda şarkı söylerim. Ama diğer işimi bırakma şartı? İşte bu tam bir kontrol manyaklığı.

Tatlı bir gülümsemeyle, "Sadece hızlıca bir göz atacağım," diyorum. "Aslında, onunla sözleşme hakkında konuşmamın bir sakıncası var mı?"

Matthew isteksiz görünüyor ama kabul ediyor. "Bir dahaki gelişinde sözleşmeyi masamda istiyorum. Ama unutma Lena, onun sponsorluğuna ihtiyacımız var, bu yüzden bunu tehlikeye atacaktır bir şey yapma."

"Elbette", tüm kalbimle katılıyorum. O parayı gerçekten istiyorum. Öğrenci kredilerimi çok daha hızlı ödememe yardımcı olacak ve belki de şehrin daha güzel bir yerine taşınabileceğim. Ama sadece beni son işimden atan adama bağımlı olmak istemiyorum.

Soyunma odasının önünden geçip arka kapıdan çıktığımda Alek'i pahalı görünümlü arabasına yaslanmış beni beklerken buluyorum. Kapıdan çıktığım anda bakışları üzerimde toplanıyor. Hava neredeyse kararmak üzere ve bu adamı zaten boş olan bir otoparka park etmiş halde görmek tuhaf görünüyor. Beklentiyle eldivenlerini düzeltiyor.

"Yeni bir sözleşme mi?" Bir elim kalçamda, sözleşme parmaklarımın arasında sıkışmış halde söylüyorum.

Parlak mor elbiseme bakıyor ama şaşırtıcı bir şekilde bu konuda hiçbir yorum yapmıyor. Ama sözleşme hakkında da yorum yapmıyor.

Yaklaşıyorum, kapıyı açmaya gidiyor ama ben parmağımı ileri geri sallıyorum. "Hayır demenin canı cehenneme, ihtiyar. Sen ve ben bu sözleşme üzerinde pazarlık yapacağız."

İfadesinde hafif bir değişim var. Bu kadar robot gibi olmasaydı şaşırabileceğini bile söyleyebilirdim.

Garip bir açmazımız var. Bu adam dilsiz de olabilir, sanki konuşmak onu rahatsız ediyormuş gibi görünüyor.

"Tamam, o zaman iyi günler," diyorum saçımı omzumun üzerinden atıp kapıya doğru dönerken.

"Ben pazarlık yapmam," diye homurdanıyor.

"Konuşuyor," diyorum cüretkârca. "Ve ben ne yapması gerektiği söylenen biri değilim," diye ekliyorum.

Arabadan inip bana doğru gelirken neredeyse merakla beni değerlendiriyor. Dokunacak kadar değil ama gözümü korkutmaya çalışacak kadar yakın. "Neyi müzakere etmek istiyorsun?" Çenesi sıkıştı. "Para yeterince cömert değil mi?"

İnanmayarak alay ettim. "Cömert mi?" İnanılmaz bir para ama bunu belli etmiyorum. "Yani, sorun değil. Yine de işimi bırakmayacağım."

"Buradan ayrılmak zorunda değilsin."

"Bar işinden bahsediyorum ve bunu sen de biliyorsun," diyorum elim yine kalçamda. "Boş zamanlarımda ne yapıp ne yapmayacağımı dikte edemezsin."

"Aksine, mevcut sözleşmenizde profesyonel olarak başka bir yerde şarkı söylemeyeceğinize dair imza attınız. Bu da farklı değil. Bir fedakarlık."

"Aynı şey değil, yaşlı adam." Alay ediyorum. "İhtiyar" deyince gözleri parlıyor ve onu sinirlendirdiğimi fark ediyorum. İyi ya da kötü. Bu adam kadar tehlikeli olduğu açık olan birine sataştığım için aptalın teki olmalıyım. "Neden senin için şarkı söylememi istiyorsun ki? Belli ki beni sevmiyorsun bile."

Elimden sözleşmeyi ve kalemi alıp dokunmamaya dikkat edene kadar kelimelerle boğuşuyor gibi görünüyor.

Ben. Arabanın camına bastırıyor ve yazmaya başlıyor. Bitirdiğinde, sanki beni kelimeler olmadan çağırıyormuş gibi kenara çekiliyor. Belli ki rahatsız olduğu alanına giriyorum ve barodaki işimden ayrılmamla ilgili maddeyi çizip imzaladığını görüyorum. Onun yerine şöyle yazıyor:

Aleksandr Ivanov'a "yaşlı adam" demeyecek ya da şaka olsun ya da olmasın herhangi bir yorumda görüldüğünden daha yaşlı olduğunu ima etmeyeceksiniz.

Gülümsememek için alt dudağımı ısırıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu konuda ciddisin." Gülmemeye çalışarak sözleşmeyi işaret ediyorum. Hiç eğlenmiş görünmüyor. Bugünlerde kim "sen" diye yazıyor ki?

Kalemi elinden aldım ve noktalı yeri imzaladım. Bunu bugünün kazanımı olarak kabul ediyorum. İmzalandıktan sonra sözleşmeyi bol elbisemin cebine sokuyorum çünkü... merhaba, elbisede cepler.

Arabanın etrafında dolanıyor ve benim için yolcu kapısını açıyor. İçeri girmem için el sallıyor ama ben olduğum yerde kalıyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

Bakışları üzerimde sabitleniyor ama yine hiçbir şey söylemiyor. Sanırım o gün için konuşma eşiğini aştı. Bu adam her türlü olağandışı ve böylesine berbat bir kişiliğe sahip birini model görünümüyle paketlemek bir suç. Korkutucu bir şekilde gösterişli ama gömleğinin altındaki o kasların sadece görsel amaçlı olmadığı izlenimine kapıldım.

"Beni öldürmene izin vermeyeceğim," diyorum ona, kollarımı göğsümde kavuşturup kaputun etrafından dolanarak ona doğru ilerlerken.

"Arabaya bin," dedi sonunda. Öfkeyle ona yaklaşıyorum ve anında kokusunu alıyorum. Okyanustaki taze bir esinti gibi kokuyor. Hafif ama unutulmaz. Ona bu kadar yaklaştığım için pişmanım, çünkü bana kişiliğine rağmen ne kadar seksi olduğunu hatırlatıyor. Traşlı kafası ve eldivenli elleri beni korkutmakla kalmıyor, aynı zamanda

Sanırım hayatım boyunca yanlış erkeklerin peşinden koşmuşum.

O zaman bile, bunun hiçbir kadının peşinden koşmaması ya da ilgisini çekmeye çalışmaması gereken bir adam olduğunu açıkça biliyorum.

"Nerede şarkı söylüyorum?" Arabaya binerken soruyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyor ve sürücü tarafına doğru yürüyor.

İki haftada bir bu adamla uğraşmak zorunda kalırsam bana güç ver. Ama en azından hedeflerimi hızlandıracak.

Kapıyı açıp yanıma oturduğunda, motoru çalıştırması, manuel arabasının vites kolunu çalıştırması ve havalanması sadece birkaç saniye sürüyor. Kahretsin. Emniyet kemerime uzandım ve çabucak taktım.

Bu adam tam bir manyak.

"Nerede şarkı söylüyorum?" Tekrar ediyorum.

Radyonun ses düğmesine uzandı ve sesi açarak beni susturdu.

Bu adam ciddi olamaz.

Neyin altına imza attım ben?

BÖLÜM 9

Lena

A On dakika klasik müzik dinledikten sonra radyonun sesini kapatıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona tekrar soruyorum.

Bana bakıyor, sürmeye devam ederken kaşları birbirine çarpıyor. Ona bakmadan önce yola -dikkat etmediği yola- bir göz atıyorum.

Bana bakışından rahatsızım ve yola bakmayışından dehşete düşüyorum.

"Neden arkadaştınız?" diye sorar, sonra tekrar yola odaklanır.

Şaşkınlıkla kollarımı havaya kaldırıyorum, aslında çok da şaşırmamam gerekiyor. "Yine mi Cinita? Hadi ama dostum. Ona kafayı mı taktın?" Frene basıyor ve iyi ki emniyet kemerimi takmışım. Nefesim kesildi ve elimle kemeri kavrarken ona baktım. "Deli misin sen? Bu beni öldürebilirdi."

"İyisin," diyor tekrar yola çıkmadan önce. Bir alt geçide gidiyor ve altında duruyor. Tamam.

Üstümüzden geçen arabaların sesleri kulakları sağır ediyor, ama buranın altı tuhaf bir şekilde yalnız. Dışarı çıkıyor

arabaya biniyor ve kapıyı çarparak beni yalnız bırakıyor. Arabanın önünden nehre doğru yürüdüğünü ve belirli bir noktada durup nehri değerlendirdiğini izliyorum. Dışarı çıkmamın imkanı yok. Burası tam da onun beni öldüreceği bir yere benziyor. Hayır, çok teşekkür ederim.

"Lena." Adımı söylüyor. Ben de duyuyorum. Gürültüden bile çağrısını duyuyorum. Ama hareket etmeyince, anlamamışım gibi açıklıyor. "Arabamdan in."

"Neden?" Ben onu duyabiliyorsam onun da beni duyabildiğini bilerek bağıriyorum. **B a ş ı n ı** yanındaki noktaya doğru sallıyor, belli ki sinirlenmiş, ama bunu belli etmiyor. Beden dilindeki incelikleri öğrenmeye başladım.

Bu

onu ele veren tek şey... biraz.

"Seni dışarı çıkartmak zorunda bırakma beni" diye uyarıyor ve hafif Rus aksanının sabırsızlığıyla birlikte ortaya çıktığını fark ediyorum.

"Burada kalacağım, çok teşekkür ederim," diyorum ona, koltuğa çöküp emniyet kemerimi olabildiğince sıkı tutarak. Boynunu iki yana sallıyor, bana doğru adım atmadan önce nefesinin altında küfrediyor. Kapı kolunu tutuyor ve kapıyı açıyor. Ona bakarken emniyet kemerini sıkıca kavriyorum.

"Dışarı," diyor tekrar.

"Hayır."

"Bu senin işinin bir parçası."

"Hayır, şarkı söylemek için para alıyorum."

"İzin verdiğim için para alıyorsun, ama sana sahip olduğum sürece kıçın benim. Şimdi arabadan in." İnmemi işaret ediyor ama ben başımı sallıyorum.

Hayır, hayatta olmaz.

Benim zeki olduğumu düşünmüyor mu?

Beni öldürebileceği ve çığlıklarımın yukarıdaki sesler tarafından bastırılacağı ıssız bir yerde yabancı bir adamla arabadan inmekten daha iyisini biliyorum.

Hayır.

Elini cebine attı ve bir bıçak çıkardığında nefesim kesildi.

Beni öldürecek. Burada öleceğim. Bu duruma nasıl düştüm ben?

Eğildiğinde uzaklaşmaya çalışıyorum ama emniyet kemeri -beni koruyacağını düşündüğüm tek şey- şimdi beni tutuyor.

"Uzak dur benden, seni deli." Ona tekme atmaya çalışıyorum ama bacaklarım beni çok uzağa götürmüyor. Ona vurmaya çalışıyorum ama eldivenli eliyle ellerimi engelliyor ve bıçağı yüzüme yaklaştırıyor. Bıçağı indirirken yüksek sesle çığlık atıyorum ve yaklaşmasını dehşet içinde izliyorum. Emniyet kemerini omzumun üzerinden kesiyor ve sonra geri çekiliyor.

"Çık dışarı, hemen," diye homurdanıyor. Çığlığım azalırken kalbim güm güm atıyor. Bıçak hâlâ eldivenli elinde. Ellerim titreyerek itaatkâr bir şekilde arabadan inerken emniyet kemeri gevşemişti. "Beni takip et."

"Neden?" Nefes nefese kaldım. Benden ne istiyor?

"Kahretsin, sinir bozucusun. Takip et, kadın." Delici yeşil bakışları tekrar üzerimde. Titrek bir nefes alıp onu takip ediyorum ama mesafemi koruyorum. Yerde bir şey arıyorum, kendimi savunmak için kullanabileceğim herhangi bir şey. İyi büyüklükte bir taş gözüme çarpıyor, eğilip onu alıyorum ve göğsüme yakın tutuyorum. Daha önce durduğu yere ulaşıyoruz.

Küçük bir kurumuş kan birikintisi var.

"Kimin kanı bu?" Çok yaklaşmamaya dikkat ederek ihtiyatlı bir şekilde soruyorum.

"Cinita's." Duraklıyor. "Sanırım."

"Onu sen mi öldürdün?"

İnanamayarak sordum.

"Beni rahatsız edenleri öldürmekten büyük zevk alsam da" -beni buz gibi bakışlarıyla çiviliyor- "ben böyle bir şey yapmadım."

"Peki ben neden buradayım?" diye sordum. Sonra elimdeki taşa bakıyor.

"Onunla bana vurmayı mı planlıyorsun?"

"Beni bıçaklamayı mı planlıyorsun?" Alek hâlâ bıçağı tuttuğunu fark etmemiş gibi eline bakar.

"Bunu düşündüm," diye geçirdi içinden, sonra bana baktı. "Göreceğiz." Sözleri beni hiçbir şekilde rahatlatmıyor. Pislik.

"Nerede o?" Nerede olduğunu bilmek ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum ama aynı zamanda beni bir şekilde bu karmaşanın içine sürüklediği için ondan nefret ediyorum.

"Ben başka işlerle meşgulken beni buradan aradı."

"Peki buradan aradığını nereden biliyorsun?" "Onu takip ediyordum," diyor kolayca.

Aman Tanrım. Bu adam gerçekten aklını kaçırmış. Bütün zenginler kadınları damgalanmış sığırlar gibi sahiplenebileceklerini mi sanıyorlar?

"Neden?"

"Bu sizi ilgilendirmez. Takip cihazı yok edilmeden önce bilinen son yeri ikinizin paylaştığı daireydi. Söyle bana, nerede olduğunu biliyor musun?"

İnanamayarak başımı salladım. Cinita bir çeteye falan mı karışmıştı?

"Hayır, sana söyledim. Ne eşyalarını topladı ne de bana gideceğini söyledi. Sadece gitti ve faturaları bana bıraktı. Şimdi gitmem gerek. Üşüyorum ve sen de korkutucusun," diyorum ona, uzaklaşarak.

"Onun için endişelenmiyor musun?" diye soruyor kanı göstererek.

"Hayır, şu anda daha çok sonumun onun gibi olmasından endişe ediyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Bu her neyse" -kana el sallıyorum- "benimle hiçbir ilgisi yok."

"Arabaya bin," diyor iç çekerek ve ben dönüyorum, neredeyse koşarak arabanın güvenliğine geri dönüyorum. Kapıyı kapattığımda anahtarların içinde olduğunu fark ettim. Ve o hâlâ kurumuş kan lekesinin yanında duruyor. Ne kadar zamandır orada?

Orta konsola tırmanıp sürücü koltuğuna geçiyorum ve arabayı çalıştırıyorum. Kafasını bana doğru çeviriyor ve ben de gaza olabildiğince sert basıp çekip gidiyorum.

Buradan ve ondan uzakta.

Bugün ölmeyeceğim ve kendimi bir daha asla bu duruma sokmayacağım.
Sözleşmeli ya da değil.

BÖLÜM 10

Aleksandr

S arabamı çalmaya çalıştı.

Siktiğimin arabasını çalmaya çalıştı, sonra da spin attı ve arka tarafı beton sütuna çarpıp kaza yaptı.

Lanet olsun.

Arabamın enkaz haline geldiği yere doğru yürürken, arka tarafın tamamen hasar gördüğünü görüyorum. Elimi siyah boyanın üzerinde gezdirirken, kendi haline bırakıp yaksam mı diye düşünüyorum. Sürücü tarafına doğru ilerlediğimde, onu başını direksiyona dayamış halde görüyorum.

"Çok uzağa gidemedin, değil mi?"

"Başım ağrıyor," diye fısıldıyor ve ayağa kalktığı anda alnından kan damlıyor. Sanırım kafasını direksiyona vurduğu yer orası. Kim bir V8'de gaza sonuna kadar basar ki? O basar, işte o. Tanrı merhamet etsin, bu kadın bir yük.

Onu kenara çekmek için arabaya doğru eğildim. Kendine zorlukla yardım edebiliyor ama inerken yolcu koltuğuna geri dönmeyi başarıyor. Sürücü tarafına geçip arabayı tekrar çalıştırıyorum. Yavaşça kolondan çekiyorum ve Tanrı'ya şükür hala hareket ediyor. Kız kardeşimi arayıp adamlarından birinin gelip arabayı kaldırmasını istemek peşinde olduğum şey değil.

Ardından gelecek sorular canımı çok sıkacaktı ve onu yakmayı tercih ederdim.

Bu da bana kendi adamlarımı tutmam gerektiğini bir kez daha hatırlattı, ama çoğundan daha ölümcül olduğum için kişisel koruma hiçbir zaman bir gereklilik olmadı. Yine de bunun gibi temizlik görevleri için kullanışlı oluyor, bu yüzden genellikle Anya'nın adamlarını çağırıyorum.

Ben arabayı sürerken eli şaşkınlıkla alnına dokunuyor. Kanı silmeye çalışıyor ama vizör aynasından bakarken gerildiğini görüyorum.

"Hâlâ kanıyor," diyor ve tekrar silmeye çalışıyor.

Öne doğru eğilerek gömleğimin düğmelerini açtım ve kaydırarak çıkardım. Ona uzatırken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

"Başına tut." İlk başta kabul etmiyor. Böyle bir durumda bile neden bu kadar meydan okuyor? "Zaten arabamı mahvettin. Şimdi de üzerine kanını mı bulaştırmak istiyorsun? Kafana tut." Sessizce alıp kafasına götürüyor ve yaraya bastırıldığında yüzünü buruşturuyor. "Lanet olası aptal, gerçekten."

Cevap vermiyor. Aslında, yolda çok sessizdi. Genelde bu sükûnet hoşuma giderdi ama ondan duymak alışılmadık bir şey. Güvenlik kapımın kodunu giriyorum, sabırla açılmasını beklerken onu değerlendiriyorum ve hala uyanık olduğundan emin oluyorum.

"Neredeyiz?" diye soruyor.

O şaşkınlıkla bahçeye bakarken arabayı garaj yolumdan aşağı sürüyorum ve bunun şaşkınlığından kaynaklandığından eminim.

"Seni öldürmeyeceğim. Seni iyileştirip eve bırakacak birini bulacağım."

Evin önüne gelip arabadan indiğimde etrafından dolaşıp kapısını açıyorum. Arabamın arkasında yarattığı tahribata bir kez daha bakarken çenem sıkıştı. Materyalist şeylere aşırı bağlı değilim, ama bu daha çok dışarı çıkıp bir şeyler almak zorunda kalmanın verdiği rahatsızlık.

Beni kızdıran başka bir şey. İnmesi için el sallıyorum.
"Siktir git arabamdan."

Yavaşça dışarı çıkarken gömleğimi başına doğru tutarak itaat ediyor. Çıktığı anda gözleri göğsümde ve gövdemde geziniyor ama sonra hızla başka tarafa bakıyor.

"Neden eldiven giyiyorsun?" diye sorarak bakmıyormuş gibi yapıyor.

"Neden altmış bin dolarlık bir arabayı çarpıyorsun?"

Nefes nefese kaldı. "Sana geri ödeyemem."

"Ohh, bana geri ödeyeceksin. Sadece nakit olarak değil," diyorum ve ön kapıya doğru yöneliyorum. En azından yardımsız yürüyebildiğinden emin olmak için gözümü ondan ayırmıyorum.

Beş yıldır bu evin sahibiyim. Anya'ya onu memnun edecek kadar yakın ama bana sessizlik sunacak kadar da şehrin karmaşasından uzak.

Cinita'yı aradıktan sonra Rusya'dan döndüğümde, kız kardeşimin daha fazla ev personeli işe aldığını fark ettim, hepsini kovmak zorunda kaldım çünkü evimde insanları sevmiyorum.

"Oraya girmek istemiyorum," diye fısıldıyor arkamdan. Sanki bir korku filminden fırlamış gibi iki katlı konağıma bakıyor.

Öte yandan, harcadığım yirmi milyon dolar, buranın köhne bir harabe olmaktan çok uzak olduğunu gösteriyor.

"Yapacaksın. Şimdi kımılta," diyorum ona, telefonumdaki birkaç kişi arasında gezinirken. Kız kardeşimin adamlarından Clay'in onu eve bırakmasını sağlayacağım.

Büyük ahşap kapıyı açarak, ışıkları yakarken önümde yürümesini işaret ediyorum. "Sola dön ve mutfığa gir," diye talimat veriyorum. "Ve mobilyalarımı kan bulaştırma." Yürümeye başlıyor ve ben arkasından bakıyorum. Maksi elbisesi bacaklarını örtüyor, bacaklarını gördüm ve eklemeliyim ki mükemmeller. Ve yuvarlak kıcını, ki o da bir avuçtan çok daha fazlası. Elbise bunların hiçbirini ele vermiyor ama iki hafta önceki müzayedemizdeki geceden ezberlemiştim.

"Umm, denesem bile kan bulaşacak fazla mobilya olduğunu sanmıyorum. Eşyaların nerede?" diye soruyor, etrafına bakınarak.

"Ne gibi şeyler?" İçinde ilk yardım çantası olduğunu bildiğim çekmeceyi açarak soruyorum. Yanında bir silah var ve o bunu fark etmemiş gibi görünüyor çünkü içeri girerken ağır bir yudum alıyor.

"Kişisel şeyler gibi. Bu ev çok genel ve soğuk hissettiriyor. Burası gerçekten senin evin mi?" Sanki birinin evine zorla girmişim gibi suçlayıcı bir tavırla gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Kişisel eşyalara ihtiyacım yok. Burası sadece uyumak için bir yer," diyorum kesin bir ifadeyle.

şaşkınlıkla bana bakıyor.

"şarj istasyonun falan var mı?" diye soruyor kuşkuyla. Anlamıyorum, bu yüzden onu görmezden geliyorum, ama o ekliyor, "Belli ki bir robot falan olduğun için."

"Sözleşmeye bana robot diyemeyeceğinize dair bir madde daha ekletmeyin."

Hâlâ bana yaklaşmadı. Adadaki bar taburesini işaret ediyorum ve isteyerek gelmesini bekliyorum. Bana bakıyor ama sonunda pes ediyor ve beceriksizce oturuyor.

"Kıpırdama ve bana dokunma," diye uyarıyorum onu, yaklaşarak.

Bölgeyi dezenfektanla temizlerken "Neden dokunayım ki- Orospu çocuğu!" diye bağırıyor. Ellerini göğsüme koyuyor ve tırnaklarını batırmaya başlıyor. enem onunki kadar sert bir şekilde sıkılıyor, bana baskı yaptığının farkındayım.

Pislik. Altımda. Yasak. Bulaşıcı.

"Sana bana dokunma demiştim," diye homurdanarak uzaklaşmaya çalışıyorum ama tırnaklarını derine batırarak bana yapışıyor. Kendimi temizlemek istiyorum. Biri bana her dokunduğunda bu his üzerime geliyor. Bu çok fazla. İlk kez altı yaşında eldiven takmamın ve o zamandan beri fiziksel temastan kaınmamın nedenini hatırlatıyor.

Yapıştırıcıyı alıp kesiğe sürdüğümde geri çekilmiyor, sonra deriyi bir araya getirip kapalı tutuyorum ve kafamdaki çığlık atan düşünceleri bastırmaya çalışarak ellerine bakıyorum.

Eldivenlerimde kan ve tutkal var ama göğsümde duran ellerinden başka bir yere bakamıyorum. Kendimi ondan kurtarmak için tekrar uzaklaşmaya çalışıyorum ama sonra onun çok solgunlaştığını fark ediyorum.

"Biraz yorgunum." Gözleri kapanmaya başlıyor ve ikimiz de başka bir şey söylemeden doğruca kollarıma düşüyor.

Tüm vücut ağırlığı bana baskı yaparken tüm vücudum kilitleniyor. Ağır değil, hatta ondan çok uzak, ama kafamın içinde çalkalanan tüm o çığlık atan kelimeleri gözlerimden kaçırmaya çalışıyorum.

Pislik. Dokunaklı. İnsan.

Beni canlı canlı yiyorlar.

Lanet olsun.

Ona bana dokunmamasını söyledim. Düşmesine izin vermeliydim.

BÖLÜM 11

Lena

M Başım ağrıyor ve etrafımdaki insanlar konuşuyor. Tanımadığım bir adam "Tekrar hoş geldiniz," diyor.

Soğuk zeminde yatıyorum. Adamın gitmesini işaret ederken Alek'i hemen fark ediyorum. Yaşlı adam bana bakıyor ve ben doğrulmaya çalışıyorum.

Yaşlı adam giderken Alek, "Kıpırdamadan dur; beyin sarsıntısı geçirebilirsin," diye homurdanıyor.

"Kimdi o?"

"Doktor," diyor, sanki çok açılmış gibi.

"Oh. Neden burada bir doktor varmış?"

"Hastaneye gidip fatura ödemek istemeyeceğini düşündüm. Bu yüzden onu çağırdım."

"Bu çok hoş..." Kendimi durdurup ona bakıyorum. Büyük olasılıkla, karanlık işleri hakkında soru sorulmasını istemiyor.

"Bekle, neden yerdeyim?"

"Bayıldın ve sana dokunmak istemedim."

"Tamam, bu mantıklı," diyorum alaycı bir şekilde. O yürüyüp gittiğinde tekrar doğrulmaya çalışıyorum.

"Bir daha bayılma. Dinlenmeye ihtiyacım var ve eğer gitmezsen bunu yapamam." Tezgâhındaki tek bir bardağa uzanır.

ve suyla doldurup bana verdi. O zaman fark ediyorum ki hala üzerine bir tişört giymemiş. Karın kaslarına bakmamak mümkün değil ve bir kolunda mürekkep izi var.

"Bu eve sahip olman hâlâ çok tuhaf; sanki bir teşhir evi gibi," diyorum ona, neredeyse boş olan odalara bakıp çıplak göğsünden kaçınmaya çalışarak.

"Aklına gelen ilk şeyi söylüyorsun, değil mi?" diye soruyor, hiç etkilenmemiş gibi.

"Doğal olarak geliyor. Tıpkı parmağınızı şıklattığınızda insanların dikkatinizi çekmesini ve bir sonraki emrinizde zıplamasını beklediğiniz gibi, çünkü paranız var" diye yanıtlıyorum.

"Parası olanlara karşı önyargınız mı var? Eğer bir hizmet için ödeme yaparsam, bunun yerine getirilmesini beklerim, soru sorulmadan" diyor. "Sıfırdan geldim ve sahip olduğum her şeyi inşa ettim." Bardağı elimden çekip alıyor, bunu yaparken parmaklarıma dokunmamaya dikkat ediyor. Bardağı lavaboya koyuyor ve bana bakıyor. "Ayağa kalk. Yavaşça."

"Ben paradan gelmiyorum. Ailem orta sınıf. Aynı ev, aynı arabalar, hayatım boyunca aynı işler. Çok çalıştılar ve başladıkları yerden daha ileri gitmediler," diyorum ve kendimi yukarı iterken kendimi destekliyorum. "Sanırım boktan tavırların yüzünden senden kişisel olarak hoşlanmıyorum. Para bir yana." Biraz başım dönüyor ama ayakta durmayı başarıyorum.

"Anne babaya sahip olmak güzel olmalı. Boktan tavırları bir yana." Sözleri beni çarptı ve ona bakarken geri çekildim.

İlk defa küçümseyici bir cevap veremiyorum çünkü bu adamın insan olduğunu, hatta yalnız olduğunu bile düşünmemiştim. Yine de Alek kendini soyutlayan bir tipe benziyor. İnsanlarla konuşmaktan nefret ediyor. Sırrını paylaştığı tek kişi Cinita mıydı?

"Cinita'yı neden bu kadar çok arıyorsun?" diye sordum. "O hiçbir erkeğe bağlanmadı, o kadarını biliyorum. Peki neden o?"

Diğer tüm karşılaşmalarımızda olduğu gibi konuşmayı tamamen kesmek üzere olduğunu düşünüyorum, ama

bunun yerine sadece şöyle diyor,

"Çünkü korunmaya ihtiyacı var. Tehlikenin içinde kayboluyor."

"Peki sen tehlikeli değil misin?" Retorik olarak soruyorum. Daha iyi düşünemediğimden ağzımdan çıkıyor.

"Evet, ama ben kötünün iyisiyim. Onu bir keresinde bir genelevde kurtardım; lanet kolunda bir iğne vardı ve yarı ölüydü. Ve yine onlara kaçtı." Çenem düştü. Cinita'nın bu tür işlere bu kadar bulaştığını bilmiyordum. "Onu bulmam gerek."

"Neden sizin sorumluluğunuzda olduğunu anlamıyorum. Yardım istemediğini açıkça belirtti, değil mi? Bir kere bile senin adından bahsetmedi." Belli ki Alek tarafından bulunmak istemiyor.

Bana doğru adım atıyor, yaklaşıyor ama dokunacak kadar değil. "Ne biliyorsun ki?"

"Hiçbir şey bilmiyorum. Bana anlattıklarınız üzerine bir gözlem yapıyordum."

"Onu bir kez buldum. Yine bulabilirim."

"Ona aşık mısın? Bu yüzden mi onu bulmak için bu kadar uğraşıyorsun?" Soruyorum ama cevap vermiyor ya da kıpırdamıyor. "Onunla hiç yattın mı?"

Ben onları yalarken bakışları dudaklarıma kayıyor. Bu adamın etrafında olmak korkutucu ve ateşle oynamaya çok yakın olduğunuzu bildiğiniz şekilde adrenalini içime pompalanıyor.

"Hayır." Hangi soruya cevap verdiğini bilmiyorum ama tedirginliğini hissettiğim için zorlamıyorum. Ve Alek Ivanov'un ne yapacağı belli olmaz.

Dudaklarıma bakmaya devam ediyor ve ben boğazımı temizleyerek kendime bu adamı cinsel bir şekilde nesneleştirmenin doğru olmadığını hatırlatıyorum. Tişörtü olmadan, belirgin V çizgisinin ötesinde neler olabileceğini düşünmemek gerçekten zor olsa da.

"Tamam, bana bir taksi falan çağırabilir misin?" Sesim çatlayarak soruyorum. Aptalca azgın düşünceler.

"Eve döndüğünde sana kim bakacak?"

"Beni izlemek mi?"

"Evet, başın. Eğer uyursanız, sizi kontrol etmek için birkaç saatte bir birinin sizi uyandırması gerekir."

"I..." Cinita gittiğinden beri sadece ben varım.

"Yalnız yaşıyorsun," diyor. Bunu zaten bilmesine rağmen hakkımda her şeyi biliyormuş gibi davranmasından nefret ediyorum. Hâlâ bakışlarından kaçmaya çalışarak gözlerinin içine bakıyorum ve başımı sallıyorum. Nefesinin altından küfrediyor. "Ben duş almaya gidiyorum. Bu arada sen de yatağıma girebilirsin."

"Ne?" Kendime geldim. "Ben-"

"Şimdi, Lena." Uzaklaşmaya başladı ve ben takip etmeyince, "Benim için özel olarak sahne almak üzere yeni bir sözleşme imzaladıktan sadece birkaç saat sonra ölümünden sorumlu tutulamam" diye seslendi.

Yani kendi kışını kurtarıyor. Mantıklı. Ama yine de... Omzunun üzerinden bakıyor, o saçma bakışları üzerime iniyor. İlkinden daha güçlü görünen bu sessiz komutla ayaklarım hareket etmeye başlıyor. Onu koridorda takip ediyorum, duvarlarında tek bir resim ya da tablo olmayan devasa bir alan. Koridorun sonunda bir kapıyı açmış bekliyor.

İçeriye bakıyorum, tıpkı evinin geri kalanı gibi - neredeyse çıplak. Uzak duvara dayalı büyük bir yatak, iki yan sehpa, dolabının üzerinde bir ayna ve başka hiçbir mobilya yok. Ama yatağın karşısında bir televizyon görüyorum. Ama iki adım daha attığımda büyük bir balet tablosunu fark ediyorum. Büyük olasılıkla Cinita ile ilişkilendirdiği için rahatsız edici.

"Eve gidebilirim," dedim. "Bir arkadaşını ara."

"Geç oldu; yatağa gir. Zaten uyumuyorum, bu yüzden seni kontrol edebilirim."

"Nasıl uyumuyorsun?" Kaşlarım birbirine çarparak soruyorum.

"Sadece yatağa gir, günışığım. Duş almak istiyorum." Yatma vaktinin geçtiğine dair aklıma gelen yaşlı adam şakasını tutmak için dudağımlı ısıyorum.

Aklımı mı kaçırdım ben? Evet, ama aynı zamanda beyin sarsıntısı geçiriyorum ve dakikalar önce yerde bayıldım, yani en kötü ne olabilir ki?

"Yatağıma girmeden önce ayakkabılarını çıkar," diye emrediyor. Dolabının üzerindeki büyük aynanın önünden geçip kendime bakıyorum. Başımda kurumuş kan var ve bandaj saç çizgime yakın alnımı kaplıyor. Darmadağınık görünüyorum; saçlarım her yere dağılmış ve büyük bir kısmı bağladığım kravattan düşmüş.

"En azından televizyon izliyor musun?" Yorganı geri çekerken soruyorum. Onu hiçbir şey izlerken hayal edemiyorum.

Cevap vermeden kumandayı kapıyor. "Al, yatağa gir ve bir şeyler giy. Ben duş alırken ölme." Kumandayı yatağa geri fırlatıyor, sonra yanımdan geçip doğruca banyoya giriyor.

Çok geçmeden, etrafıma bakarken duşun açıldığını duyuyorum. Çok çıplak. Yatak dışında, burada birinin yaşadığını bile düşünemezsiniz. Yatağa oturup ayakkabılarımı çıkarıyorum ve ben uyurken bu adamın beni öldürmeyeceğini söyleyebilecek bir şey ararken bacak bacak üstüne atıyorum. Kaçmam gerektiğini biliyorum ama o kadar yorgunum ki ne ona ne de ona karşı koyabilirim. Ve eğer beni öldürmek isteseydi, şimdiye kadar çoktan öldürmüş olurdu, değil mi? Yani, ben bayıldım ve o doktor çağırdı. Açıkçası, bu iyiye işaret. Öyle değil mi?

Kahretsin, bilmiyorum bile. Duşun kesildiğini duyuyorum ve hemen televizyonu açıyorum. Ses yüksek ve kulaklarıma saldırıyor. Kafamı kaldırdığımda, ekranda çıplak bir kadın görüyorum ve bir adam yatağın üzerinde uzanmış, sert sikini okşayarak kadını yaklaştırmaya çağırıyor.

Kahretsin, bu porno mu? Bunu nasıl kapatabilirim?

"Söyle bana bebeğim, ön mü arka mı?" diye fısıldıyor ve ona kıcını vermek için dönüyor. Ayağa kalkarken tokatlıyor ve parmaklarını kıcına sokmadan önce parmaklarına tükürüyor.

"Bunu sonra alırım," diyor ve sertleşmiş sikini amına

sokuyor. Kanalı değiştirmeye çalışıyorum ve

ama aynı zamanda transa girmiş bir şekilde izliyorum. O kadar ki Alek konuştuğunda çığlık atıyorum.

"Beğendin mi?" diye soruyor, uzun, siyah pamuklu pantolonuyla banyonun kapısında dururken. Rahatça yatağın diğer tarafına doğru yürüyor ve sonra içeri tırmanıyor. O pantolondan başka bir şey giymeden yanımda uzanırken çok iyi görünüyor. Ekrandaki adamdan daha iyi nasıl görünebilir? Acaba siki de o kadar büyük mü?

Sikeyim. Açıkçası, biriyle yatmam lazım. Çok uzun zaman oldu. Tam olarak bir yıl.

Kariyerime o kadar çok odaklandım ki kimseyle çıkmaya vaktim olmadı. Ya da çıkmak istemedim.

Belki de birkaç oyuncağa yatırım yapmalıyım.

Yanımda yarı çıplak bir adamla şimdiki gerçekliğime geri dönüyorum, odağımı bu kadar çabuk kaybettiğim için şaşkınım.

"Zaten açıldı," diyorum ve kumandayı zehirli bir şeymiş gibi ona uzatıyorum. Aldı ve kanalı değiştirdi. "Porno uyumana yardımcı oluyor mu?"

"Neden? Uyumana yardımcı olması için biraz izlemek mi istiyorsun?"

Odadaki tek ışık televizyonun parıltısından geliyor, ben de ekrana bakıp haberleri açtığını görüyorum. Kaşlarımı çattım. Haberlerden nefret ederim. "Porno mu tercih ediyorsun?" diye soruyor, tepkimi fark edince.

"İkisini de tercih etmem."

"Bir sik görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki kızarmaktan kendini alamadın mı?" diye soruyor. Dönüp ona bakıyorum, bana bu kadar kişisel bir şey sorma cüretini gösterdiği için şok olmuş durumdayım. En azından bu onun bir robot olmadığını doğruluyor. Kadın ve erkek olmak arasındaki hareketleri anlıyor.

Sonra deri eldivenlerini giymediğini fark ettim.

"Neden eldiven takıyorsun?" Belli ki fiziksel temastan nefret ediyor ve bir insanın bir dokunuştan nasıl kaçabildiğini merak ediyorum.

"Neden pornodan hoşlanmıyorsun?" diye soruyor. Ona sırtımı vererek yan dönüyorum.

Bu adam çekilmez.

Belki bir robot değildir.

Ama muhtemelen bir kasa. Taşınamaz ve büyük ihtimalle boş.

"Bir film aç," dedim ona. Kanalı bir rahibe hakkında bir korku filmine çeviriyor. Hay sikeyim. Gözlerimi kapatıyorum ve başka bir şey düşünmeye çalışıyorum.

"Rahibelerden de mi korkuyorsun? Siktir. Sik ve rahibeler; garip bir kombinasyon." Kanalı tekrar değiştiriyor ve bir komediye geliyor. Bunu nereden biliyordu? Yüzümü göremezdi. Yatak hafifçe sallanıyor ve merakım daha da artıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve elinde bir kitap görüyorum.

Hmm... onu hiç de okuyan bir tip olarak düşünmemiştim. "Git uyu, günüşiği," diye homurdanıyor.

"Uyandığımdan emin ol, tamam mı?" Dedim. "Ölmek için çok gencim." O bir şey söyleyemeden, "Ve hayır, bu bir yaşlı adam şakası değildi" diye ekliyorum.

"Tuhaf birisin."

Neden bilmiyorum ama ağzımın kenarında bir gülümseme belirliyor çünkü birine tuhaf diyecek son kişi o.

BÖLÜM 12

Aleksandr

S Sessiz uyur ama aynı zamanda hareketlidir. Belki de Anya'yla çocukluğumuzdan beri yatağında kimse uyumadığı için aşırı bilinçliyimdir.

Son koruyucu annemiz Meredith bizi yanına almadan önce kaldığımız ikinci evde koruyucu babamızdan korkuyorduk. Meredith, Anya'nın aylar önce, biz dört yaşındayken ailemizi öldürenin kendisi olduğunu ortaya çıkardığında kafasına bir kurşun sıktığı yaşlı kaltağın ta kendisiydi.

Bu beni zerre kadar rahatsız etmiyor ama Lena'nın yanımda defalarca yer değiştirdiği gerçeği rahatsız ediyor. Uykuya dalalı iki saat oldu ve birkaç şey mırıldandı ama ne dediğini çözemiyorum. Belki de kabus görüyordur?

Eldivenlerimi giyerek eğiliyor ve omzunu dürtmek için kendimi destekliyorum. Omzu, eldivenin içinden bile tahmin ettiğimden daha yumuşaktı ve anlık iğrenme baskısının kargaşası yerine buna odaklanmaya çalışıyorum. Bir şeyler homurdanıyor ama mışıl mışıl uykuya dalıyor. Nefesimin altından küfrediyorum, ona bir yastıkla vurmak istiyorum. Onu tekrar dürtüyorum, bu sefer biraz daha sert. Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve irkilmiş mavi gözlerle bana bakıyor.

"Benim adım ne?" Ben soruyorum.

"Pislik herif," diye mırıldanarak arkasını döndü. Sanırım bu yeterince iyi bir cevap. Çok çabuk tekrar uykuya dalıyor ve takip eden altı saat boyunca, yataktan kalkmadan önce onu iki kez daha uyandırıyorum. Uyuyamadım ama zaten son zamanlarda neredeyse hiç uyuyamıyorum.

Zaten çok uyuyan biri değildim. Ama zihnim artık yorulmaya başladı. Ve zeki olmamayı göze alamam. Yataktan kalkıp en-suite banyoma giriyorum. Siyah uyku pantolonumu çıkardım ve o içeri girdiğinde kıyafetlerimi değiştirmeye çalışıyordum.

"Kahretsin, işemem lazım," diyor halsizce. Doğruluyorum ve aynada ona bakıyorum. Dikkati kıcıma odaklanmıştı.

"İşemek." Tuvalete doğru el sallıyorum. Pantolonumu giyerken beni geçmeye karar vermeden önce her iki bacağının üzerinde küçük bir sıçrama yapıyor. Siyah elbise gömleğime uzanıyorum ama onun aynadan bana baktığını, dökümlü elbisesinin içinde bir o yana bir bu yana zıpladığını fark ediyorum.

"Gidebilir misin?"

"Benden kendi banyomu terk etmemi mi istiyorsun?" İnanamayarak sordum.

"Peki, bunu garip hale getirme. Senin için şarkı söyleyeceğim ama önüne işemeyeceğim. Bu çok garip."

"Ya üzerime işersen?"

Şaşırmış bir halde bana bakıyor. "Şakaydı," diye ekliyorum.

"Şimdi kişilik kazanmaya gerek yok, Bay Mutlu. Şimdi, defolun. Gösteriyi izlemek için yeterince para vermiyorsun." Beni kovdu.

Gömleğimi alıp kapıyı arkamdan kapatırken başımı sallıyorum. Kendi banyomdan kovuldum.

Yemin ederim en az Anya kadar saldırgan.

Gömleğimi omuzlarıma asıyorum ve eldiven çekmecemi karıştırırken düğmelerini açık bırakıyorum. Bir tomar para alıp onun için komodinin üzerine koyuyorum. Param var

Evin her yerinde sayısız para zulası var. G mleğimin düğmelerini iliklemeye başladığımda banyodan çıkıyor, benimle kapı arasına bakarken kararsız görünüyor.

"Tamam, her şey harikaydı." "D n geceyi hayal meyal hatırlıyorum ama biz...?" diye eklerken yanakları kızarıyor.

Cümlesini bitirmesini bekliyorum.

"Boş ver. Eve gitmem gerek. Patronuma bundan bahsetmesek olur mu?"

Cevap vermediğimde, bunu yeterli bir onay olarak kabul ediyor. Uyuduğu yatağın kenarına doğru başımı salladım. Yastığın üzerinde biraz kurumuş kan var.

"Sana  deme yaptım," diyorum ve kaşlarını  atıyor. "Ne için?"

" aldığım zamanınız için. Bu süreçte kendi kafanı ve arabamı parçaladığını düşünürsek, bunu cömertlik olarak değerlendirirsin, değil mi?"

şaşırmış görünüyor. "Ayrıca yeni sözleşmeyle maaşımı ödemeye devam mı ediyorsunuz?" diye soruyor, kafası karışmış ve hala paraya doğru hareket etmiyor.

"Evet. şimdi paranı al. Seni bekleyen bir şof r m var."

Parayı almakta tereddüt ediyor gibi görünüyor ama yine de alıyor. "Cinita konusunda sana yardımcı olamadığım için  zg n m. Ama bundan sonra her şey tamamen iş olacak, değil mi? Sadece şarkı söylemek mi?"

Cevap vermiyorum çünkü cevaptan hoşlanmayacak.

"Tamam," diyor ellerini havaya kaldırarak. "Yapacak işlerim var. O yüzden teşekkürler, sanırım."

Yanımdan geçip gitti, ben de yakamı düzelttim.

Omzunun üzerinden adımı söylüyor, ben de ona doğru dönüyorum. "Uyurken bana dokunmadığın için teşekkürler."

"Bunu neden yapayım ki?" Bunu düşünmediğimden değil. Teni büyüleyici ve bir parçam dokunmak, hatta tatmak istiyordu. Ama seslerin ne kadar yüksek çıkacağını biliyorum.

bu fikirden tiksindir hale geldi. Yine de, zamanla, onunla birlikte azalır mı diye merak ediyorum.

Bu düşünceyi bastırıyorum.

Çıkarken omzunun üzerinden bana bir gülümseme fırlatıyor. "Güle güle. Yaralanma için teşekkürler."

Başımı iki yana sallıyorum ve Anya'nın adamlarından Clay'in onu beklediği ön kapıdan çıkışını izlemek için pencereye gidiyorum. Anya'nın onunla ilgili soracağı soruları tahmin edebiliyorum ama onu bırakması için kendimden başka kimseye güvenmiyorum.

Bu sabah River ile birlikte bir silah sevkiyatı alacağım ve Küçük Günışığı'nın bu acı gerçeği kabullenebileceğinden şüpheliyim.

Altı ay önce Cinita ile işimin bittiğini düşünmüştüm ama o bir şekilde beni tekrar kendine çekmeye devam ediyor. Öte yandan, bu kadın benden yeterince çabuk kurtulamadı.

Ama onun için aklımda başka şeyler var.

BÖLÜM 13

Lena

Anakit dört bin dolar daha. Kahretsin, belki de kafamı daha sık yaralamalıyım. Ama şu anda tek düşünebildiğim, paranın bu kadar değerli olamayacağı. Bu boktan şey. Bara dökülenleri öfkeyle silerken, bana doğru yönelen alev alev yanan yeşil gözleri görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Bir saat önce sipariş ettiği viskiye neredeyse hiç dokunulmamıştı. Burada hiç yeri yokmuş gibi görünüyor. Her zamanki gibi siyahlar giymiş ve bu köhne barda olamayacak kadar pahalı görünüyor.

"Lena, sana doğru bakan uzun boylu, kara kara düşünen, yakışıklı yakışıklı kim?" Birlikte çalıştığım kadınlardan biri olan Kara soruyor.

Bu noktada, birbirimizi tanımadığımızı inkar etmek çok zor ve garip, çünkü fedai Mal'a gitmesini söyletirim, sedyeyle giden kişinin o olacağından oldukça eminim. Mal, Alek'ten iki kat daha iri ve geniş olmasına rağmen Alek'in kesinlikle galip geleceğinden eminim.

"Şarkı söylediğim tiyatro kumpanyasının sponsorlarından biri," diyorum küçümseyerek. Barın arkasındaki aynada kendime bir göz atıyorum, alnımdaki bandajı gizlemek için bugün takmak zorunda kaldığım kırmızı saç bandına hayranlıkla bakıyorum.

"Seni takip mi ediyor?" Kara soruyor. "Eğer takipçiler böyle görünüyorsa, o zaman beni de yaz."

Nefesimin altından, onun duyabileceği kadar yüksek sesle değil, "Her şey olduğu gibi değil," diyorum. Ve bu sabah onun yatağında olduğumu kesinlikle söylemeyeceğim. Ya da bir önceki akşam onun çok pahalı arabasını çarptığımı.

Ayrıca, takıntılı olduğu ben değilim. Cinita. O zaman neden burada?

"Hey, barmen, bir tane daha." Müşterilerden biri parmaklarını bana doğru şaklattı.

Bar havlusunu dar kotumun arkasına sokuyorum ve parmaklarımı yüzünün önünde şıklatıyorum. "Bunu bir daha yaparsan seni keserim."

Şaşırmış görünüyor ama ben boş bardağını alıp ona bir bira daha doldururken bir şey söylemiyor. Bardağın dolmasını beklerken başımı kaldırıp bakmaktan kendimi alamıyorum. Alek'in yeşil gözleri bana kilitlenmişti.

Sinirli bir nefes çektim. O neden burada?

Bırakmayı reddettiğim için mi? Ne yapıp yapmayacağım konusunda söz sahibi olduğundan değil. Elbette, çok para kazandırmıyor, ama bir şey olması durumunda yedek bir plana sahip olmaktan asla zarar gelmez.

"Yeni göbek yüzüğünü beğendim kızım," diyor Kara, başka bir müşteriye bira doldurmak için yanıma gelirken.

Birkaç gün önce değiştirdiğimi neredeyse unutarak üstümden karnıma doğru bakıyorum. İçinde küçük şirin bir zümrüt var. Bu ayki tek savurganlığım.

"Teşekkür ederim," diyorum, bugün için takdir edecek küçük bir şey bularak.

"Yeni erkek arkadaşının gözlerine uyuyor, değil mi?"

Musluğu kapattım ve "O benim erkek arkadaşım değil" diye bağırdım.

Müşteriye dönüp birasını uzatıyorum. Parayı bıraktı ve cömert bir bahşiş ekledi. Güzel.

İçkinin parasını kasaya, bahşişi de bahşiş kavanozuna koyuyorum. Elimi kalçama atıp hâlâ bana bakan Alek'e bakıyorum.

"Kara, iki saniye sonra geliyorum," diyorum ona. Sessiz bir gece, bu yüzden bir süreliğine dışarı çıkabilirim. Alek'e yaklaşıyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Çoğu insan viskisiyle flört etmez ve onu gerçekten içer." Yani, buradaki en pahalı viskiyi satın aldı ve bana iki yüz dolar bahşış verdi. En azından gerçekten içebilir.

"Böyle şeyler giymeyi bırakmalısın." Gömleğimi işaret ediyor.

Kaşlarım havaya kalktı ve ona inanamayarak baktım. "Kırpılmış bir üst gibi mi?" Benimle dalga mı geçiyorsun? "Lütfen bunca yolu bana nasıl giyineceğimi söylemek için geldiğini söyleme."

Hiçbir şey söylemiyor.

Aman Tanrım, bu pislik.

"Cinita buraya gelmiyor. Hiç gelmedi ve gelmeyecek. Bu işte çalıştığımı bile bilmiyor çünkü öğrenecek kadar uzun süre buralarda kalmadı."

"Buraya Cinita için gelmedim."

"O zaman ne için buradasın, Alek?"

Çenesi sıkılır ve bardağını tek bir noktada döndürürken ona odaklanır.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. Bu konuşmayla işim bitti. Uzaklaşmak için döndüğümde, tekrar konuşuyor.

"Ölmediğinden emin olmak istedim. Hepsi bu."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkıyor ve koyu kahverengi saçlarımı omzumun üzerinden savurarak ona bakıyorum.

"Çoğu insan 'umarım yakında iyileşirsin' kartı gönderir."

Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor ve bu adamın herhangi bir ifade takındığını görmek garip. "Bir kart postalayana kadar ölmüş olabilirsiniz."

"Ben ölmedim, Alek. Açıkça."

"Hayır. Ama kıcına bakmaya devam ederse olacak." Bakışlarını az önce bana parmağını şaklatan müşteriye çevirirken çenesi tekrar geriliyor. "Ve o bluz," diye ekliyor biraz da küstahça. Onu ciddi olmaktan başka bir şey yaparken görmenin ne kadar tuhaf olduğuna neredeyse gülmek istiyorum.

"Bunun senin için ne önemi var ki? İyi bahşış veriyorsa, umurumda değil."

"Bu sabah aldığınız fonlardan memnun kalmadınız mı?" diye soruyor ve bardağı kırmak üzereymiş gibi görünüyor.

O bunu söylerken Kara yanından geçiyor ve kaşları havaya kalkıyor.

Bir adım öne çıkıyorum, parmaklarımı önünde bir gaga gibi kapatıyorum ve çenesini kapatmasını işaret ediyorum. "Böyle şeyler söylemesen olmaz mı?" Eğilip sessizce fısıldıyorum, "Sanki bir tür fahişeymişim gibi konuşuyorsun."

"Bu tür hizmetlerden iyi para kazanan pek çok kişi var. Bunu neden küçümsediğinizi anlamıyorum."

"Aşağı bakmıyorum-" Kendimi durduruyorum. "Bu gece çok konuşkansın ve bunu başka bir kadına yöneltebilirsin. Ben Cinita değilim. Nerede olduğunu bilmiyorum ve bu saçmalıkla hiçbir ilgim olsun istemiyorum. İşyerlerime gelmeye devam edersen, o sözleşmeyi yırtıp atarım," diyorum ve cevap veremedenden uzaklaşıyorum.

Orospu çocuğu gerçekten nasıl görüldüğüm hakkında yorum yaptı mı? Bana kalırsa, bakmadan duramayan tek kişi o.

Bara döndüğümde, bana parmak sallayan müşterinin gittiğini fark ettim. Onu barın arka tarafında, bilardo masalarının yanından geçerken, arka sokağa açılan kapıya doğru tökezlerken fark ediyorum.

"Efendim, hayır, çıkış o değil!" Bağıríyorum, sonra nefesimin altında küfrediyorum. Neden hep o yoldan gidiyorlar? Hiçbir yere çıkmayan kapalı bir ara sokak, ama üzerinde açıkça "ÇIKIŞ DEĞİLDİR" yazan bir tabela varken bile sarhoşun biri her seferinde bunu yapıyor ve yangın alarmını çalıştırıyor.

Ve... alarm çalıyor. Evet, aynen söylendiğı gibi. Gözlerimi deviriyorum ve Kara hemen bir küfür savuruyor. Kara alarmla uğraşırken ben adamı bulmaya giderken müdavimlerimizin çoğı irkilmiyor bile. Etrafa bakındım ama güvenlik görevlisi Mal molada olmalı.

Arka kapıyı açtım ve adamı çöp kutusuna kusarken buldum. İç çektim. Belki de bu işi bırakmak o kadar da kötü bir fikir değildir.

"Hadi efendim, buraya geri dönemezsiniz. İçeri gelin," diyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Kusmuğunu siliyor ve o zaman gözlerinde yaşlar olduğunu fark ediyorum. "Beni onun için terk etti!" diye hıçkırıyor.

Bana doğru bir adım attı, kollarını bana sarılacakmış gibi uzattı ama ben ellerimi kaldırdım. "Bunu duyduğuma üzıldüm ama içeri gelmen gerekiyor."

"Beni terk etmezsin, değil mi? İyi birine benziyorsun" diyor. Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti akıyor ve elimi arka cebimdeki biber gazına götürüyorum. Her zaman oradadır çünkü bir kız asla çok güvende olamaz.

"İçeri gelmeniz gerekiyor," diye tekrarlayarak kapıyı açıyorum. Adam bana doğru uzanırken Alek dışarı çıkıyor. Her şey o kadar hızlı oluyor ki çılgılık bile atamıyorum.

Alek onun uzattığı eli tutup kırıyor, sonra da kafasını çöp kutusuna çarpıyor. Ellerim ağzımı kapatıyor, onun şiddetli patlaması karşısında şok oluyorum. Sarhoş adamdan duyduğum korkunun yerini hızla bu canavar alıyor. Bana dönüp baktığında, o delici yeşil gözler sanki cehennemin en karanlık köşesinden bana bakıyor.

Kapı arkamdan çarparak kapanırken uzaktan bir köpek havlıyor. Biber gazını şimdi Alek'e doğrulttuğumu fark ediyorum.

"Bana bunu püskürtmeyi mi düşünüyorsun?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

"Bunu hak etmedi," diyorum ama kelimelerim uzak geliyor.

"Ayrıca sana el sürmeyi de hak etmiyor."

Bana doğru bir adım atıyor ama ben spreyi daha yükseğe kaldırıyorum. "Yapacağım, Alek. Sponsor olman umurumda değil."

Bir adım öne çıkıyor, ben de düğmeye basıyorum. Çok hızlıydı. Eldivenli eli spreyi ve elimi kapatıyor. Onun

Diğeri ise beni tuğla duvara çarparken kalçama iniyor.

O orman yeşili gözlere bakarken kalbim hızla çarpıyor, nefesim sıcak ve hızlı geliyor, beni tüketirken göğsüm yükselip alçalıyor.

Çenesi kasılıyor ve bunun bana dokunduğu için olduğunu biliyorum. Bunu yapmak ona fiziksel olarak acı veriyor ama sonra, beklenmedik bir şekilde, bakışları dudaklarıma düşüyor ve atmosfer değişiyor. Korku, içime doğru yayılan bir sıcaklıkla karışmaya başlıyor.

Hayır.

Bundan tahrik olamam, değil mi?

"Bir dahaki sefere kart gönderirim, günışığım," diyor benden uzaklaşırken ve arka kapı açılırken.

Kara ve Mal, hıçkırarak ağlayan ve alnından kan sızan elini tutan sarhoşa bakarlar.

"Aman Tanrım, Lena, ne oldu?" Mal, Alek ve sarhoş adamın arasına bakarken Kara sorar.

"Denedi..." Düşüncelerimi odak noktasına getirmeye çalışırken boğazımı temizliyorum. "Beni yakalamaya çalıştı." Alek'ten korkuyor olabilirim ama olayları hatırladığımda adam beni yakalamaya çalışmıştı. Ve bu çok daha korkutucu.

Etrafıma baktığımda Alek'in çoktan içeri kaçtığını görüyorum.

Kara kollarımı aşağı yukarı ovalarken Mal hıçkıran adamla hemen ilgileniyor. İçeri geri döndüğümde ne dediğini duymuyorum ve pahalı viskisine hâlâ dokunulmadığını fark ediyorum. Ve Alek gitmişti.

Az önce ne oldu öyle?

BÖLÜM 14

Lena

M Bardaki patronum eve erken gitmeme izin verdi. Başım dönüyor, bu gece olanları tekrar yaşıyorum. İlk defa bir erkek bana asılmaya çalışmıyor. Ama Daha önce onu durdurmak için hiç dengesiz bir psikopata sahip olmamıştım. Sadece yaşlı Mal. Bu belki de bar işini bırakmam gerektiğine dair bir dürtü, ama Alek'in neden orada olduğuna dair pek çok başka soruyu da beraberinde getiriyor.

Onu anlamıyorum ve gerçekten anlamak istediğimi de sanmıyorum. Ama onu her gördüğümde, sanki yeni bir katmanını keşfediyorum. Belki de tamamen bir robot değildir. Hayır, değil. Onu bir psikopata yükselteceğim.

Daireme çıkan beş kat merdiveni çıkıyorum. Anahtarlarımı çıkarıp kapıyı açıyorum ve içeri girerken ışığı yakıyorum. Bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen fark ettim.

Cinita'nın kapının yanına yığıldığım eşyaları, sanki biri onları karıştırmış ve tekrar bir araya getirmeyi unutmuş gibi görünüyor.

Buraya biri girmiş.

Cinita olabilir mi? Anahtarı olan tek kişi o, değil mi?

Yatak odamın kapısını açtığımda her şeyimin mahvolduğunu görüyorum. Yatağım kesilip açılmış, battaniyelerim her yere atılmış ve oda kaotik bir yıkımdan ibaret.

Ne oluyor lan?

Birinin benim alanımda olduğu düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Ya Cinita değilse? Ya burada başka biri varsa?

Etrafa bakıyorum ama burası küçük bir daire ve burada kim varsa çoktan gitmiş olduğunu biliyorum.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Son yirmi dört saat çok yoğun geçti ve tek ortak nokta yeşil gözlü bir adamdı.

Alek'in bana verdiği kartı bulup numarasını çeviriyorum ve arama tuşuna basıyorum. Şaşkınlıkla elimi uzun saçlarımın arasında gezdiriyorum. Aman Tanrım, tüm bunların yerini nasıl dolduracağım? İlk zil sesinde cevap veriyor ve ben onun verimliliği karşısında şok oluyorum.

"Lena."

"Biri buradaydı ve Cinita'nın eşyalarını karıştırıp dairemi mahvetti," diyorum. Aramak için doğru kişi o mu bilmiyorum ama sahip olduğum tek kişi o.

"Dışarı çık ve ben gelene kadar bekle," diye talimat verir ve telefonu kapatır.

"Tamam," diye cevap veriyorum.

Dediğini yapıyorum, daireden çıkıyorum ve çıkarken kapıyı kilitleme zahmetine bile girmiyorum. Bana ait olan başka bir şeyi yok edebilecekleri ya da alabilecekleri gibi değil. Dışarı çıkana kadar ona adresimi hiç vermediğimi fark ediyorum.

Derin bir nefes alıyorum. Tamam, ne kadar yüzeysel olursa olsun Cinita ile olan ilişkim yüzünden kesinlikle garip şeyler oluyor. Alek'i tanımıyorum ve çok korkutucu biri ama içgüdüsel olarak ona güvenebileceğimi düşünüyorum.

Yani, aradığım ilk kişi oydu. Eğer ailemi ya da kardeşimi arasaydım, beni işimi ve New York'u derhal terk etmeye zorlardı. Bu sadece annemin neden bu kariyer yolunu izleyip şehre gelmemem gerektiğine dair gerekçelerini cesaretlendirirdi.

Tırnağımın kenarını ısıyorum, her şeyden çok öfkeleniyorum. Tüm mobilyalarımı nasıl değiştireceğim? Tanımadığım bir araba görene kadar binamın önünü adımlıyorum. Diğerini hurdaya çevirdiğim için artık farklı bir arabası olması mantıklı. Kaldırıma yanaşıp arabadan inişini izliyorum. Bana doğru yürüyor, bunu yaparken eldivenlerini düzeltiyor. İçimden ona doğru koşmak geliyor çünkü bazen sadece sarılmaya ihtiyaç duyarsınız ama bu adamdan sarılmayacağıma eminim.

"Birini gördün mü?" diye soruyor.

"Hayır, eve yeni geldim. Ve tüm eşyalarım mahvoldu," diyorum ağlamamaya çalışarak. Hay sikeyim. Yani, bana verdiği ve biriktirmeyi umduğum dört bin dolarım var. Şimdi sanırım her şeyi yenilemek için onu kullanmam gerekecek.

"Arabaya bin ve kapıları kilitle." Yolcu kapısını açtı ve ben içeri girdim, sonra kapıyı kapattı ve uzaklaştı. Kaçtığım adamın, dairemde başka kötü adamlar olup olmadığını kontrol etmesi için çağırdığım kişi olacağı kimin aklına gelirdi?

Keşke Cinita ortaya çıksa da beni bu saçmalığa bulaştırdığı için onu kendim boğabilsem.

On dakika boyunca dizlerimi zıplatarak onu bekledim. Yine de şaşırtıcı bir şekilde kendimi güvende hissediyorum. Arabanın içine bakıyorum. Arabalardan anlamam ama pahalı ve yeni araba kokusu var. Merakımdan içini karıştırmak istiyorum ama bir şey bulamayacağımı biliyorum. Evini yaşanmış gösterecek mobilyaları yoksa, arabasında da kişisel bir şey olmayacağı kesin. Sonunda dışarı çıktığında arabanın kapısını açıp dışarı çıkıyorum ve ona bakıyorum.

"Bir şey var mı?" Ben soruyorum.

"Evet, tam bir karmaşa. Nasıl böyle yaşayabiliyorsun?" Şakasıyla alay ediyorum, Alek'in bir mizah anlayışı olduğunu fark ediyorum, ama çok kuru ve nadiren ortaya çıkıyor.

"Her şeyi mahvettiller," diyorum dudağımı ısırarak. "Sence güvenli mi? Ortalığı temizlemem gerek."

"Peşinde oldukları kişi sen değilsin. Görünüşe göre, hiçbir şey alınmamış. Sadece yok edilmiş. Yani evet, güvende," diyor telefonunda gezinirken. Şu anda kimi aramaya çalışıyor olabilir bilmiyorum.

Havanın ne kadar soğumaya başladığını fark ederek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Onun peşindeydiler, değil mi? Senin gibi mi?"

Parmağı telefonunun arama tuşunun üzerinde geziniyor ve bana bakıyor. Alek gibi birinin sürekli hareket halinde olduğunu hayal ediyorum. Ama sanki yaşadığım şoku kabullenmiş gibi duraklıyor. Başını sallıyor.

"Senin için başkasına temizletirim. Arabaya bin. Bu gece burada kalmayacaksın."

Bir kahkaha attım. Sanırım paranın bana bu kadar kolay gelebileceğini düşündüğüm için başıma gelen buydu. "Peki bu gece nerede kalacağım, Alek? Yine senin evinde mi? Hayır, teşekkür ederim."

Gözleri kararır gibi oldu ama "Hayır, şu anda geç kaldığım bir toplantım var. Dairen temizlenene kadar seni akşam için bir otele bırakmayı planlıyorum."

"Oh. Bu güzel, sanırım. Bir dakika. Sabahın ikisinde kimin toplantısı olur ki?" Ben soruyorum.

Yolcu kapısını açarken bana sivri bir bakış atıyor, cevabını istemediğim soruları sormamam gerektiğini ima ediyor.

Bir yanım dairemde kalıp temizlik yapmak istiyor ama bir yanım da olan biten her şey bir yana, bu gece bununla uğraşmaya bile tahammül edemiyor.

Arabaya bindim ve oturdum. Tüm bu saçmalıklar yarınki bir soruna benziyor.

Alek dışarıda bir telefon görüşmesi yapıyor. Kiminle konuştuğunu bilmiyorum ama bir temizlikten bahsettiğini ve hemen bu konuyu ele aldığını duyuyorum.

Sürücü koltuğuna geçti ve motoru çalıştırdı. Sonra bana baktı. "Sen..." Söyleyecek söz bulamıyor gibi. "Tamam mı?"

"Tamam mı? Alek, bu gece birisi dairemi mahvetti. Yirmi dört saat önce kafamı direksiyona çarptım ve bu gece barda bir adam bana saldırmaya çalıştı. Yani hayır, iyi değilim."

Başını sallayıp kaldırımdan uzaklaşıyor ve ben iç çekiyorum, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, neredeyse bağırıp çağırmak üzere olduğum için biraz daha iyi hissediyorum. Alek'in hayatında hiç kimseye iyi olup olmadığını sorduğunu sanmıyorum ama bu beni daha iyi hissettirmiyor.

"Onun altın gibi bir amı mı var, yoksa siz erkekler aptal mısınız?" Cesurca soruyorum.

"Affedersiniz?" Sorum karşısında kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Siz erkekler... Onu soran ilk kişi siz değilsiniz. Ama söylemeliyim ki, onu bulmak için bu kadar ileri giden tek kişi sizsiniz."

"Onu aramaya başka kim geldi?" diye soruyor ve ses tonunda ölümcül bir keskinlik var.

"Bilmiyorum. Sormak istemedim. Birisi bara uğradı ve hala benimle yaşayıp yaşamadığını sordu, ben de onlara taşındığını söyledim."

"Ne kadar zaman önce?" diye bağırıyor ve direksiyonu sıkıca kavradığını fark ediyorum.

"Kahretsin, belki bir ay önce. Senin deli kışınla tanışmadan önce," diye ekliyorum. "Söyle bakalım, altın gibi bir amcığı var mı?"

Sonra kafasını bana çevirdi. "Onu becerip beceremediğimi mi bilmek istiyorsun?"

Yine o şeyi yapıyor, yola bakmadan dikkatle bana bakıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ve içimi küçük bir heyecan kaplıyor.

"Evet, biliyorum. Onu becerdin mi?"

"Altın gibi bir amcığı var mı bilmiyorum çünkü onu sikmedim." Tekrar yola bakar.

O zaman neden onun için bu kadar ileri gittin?

"Tamam, ya kurtarıcı kompleksin var ya da düpedüz aptalsın."

"Bana pek çok şey söylendi ama aptal bunlardan biri değil."

"Yine de yüzüne karşı," diye mırıldanıyorum nefesimin altında ve dudaklarındaki gülümsemeyi fark ediyorum. Bu bana bir şeyler yapıyor, gerginliğimi azaltıyor. Sanki bu adamın gülümsemesini bile sağlayarak turnayı gözünden vurmuş gibiyim.

Arabayı kenara çekti ve ben de çenem düşmüş bir halde camdan dışarı baktım. Otel, kesinlikle karşılayamayacağımı bildiğim bir şey.

Takım elbiseli, iyi giyimli bir adam beklenti içinde kapımı açıyor ve Alek'le konuşmak için eğiliyor.

"Bay Ivanov, kız kardeşiniz aradı ve süitiniz çoktan ayarlandı," diyor sevimli bir gülümsemeyle.

Alek başını sallar. "Bu akşamki misafirim için olacak. İsteddiği her şeyi aldığından emin olun ve benim kartımdan tahsil edin."

Beyefendi başını sallar ve geri çekilir.

Kendimi garip bir peri masalının içindeymişim gibi hissediyorum.

"Benimle gelmiyor musun?" İnanamayarak sordum. En azından kayıt masasına gidip imza falan atması gerekmemesi garip geliyor. Yoksa tüm varlıklı insanlar böyle mi yapıyor?

"Hayır, bir toplantıya geç kaldım, unuttun mu?"

"Doğru ya," demekte gecikmiyorum ve yüzüm kızarıyor.

"Neden benim için bu kadar ileri gittin?"

Cevap vermiyor ve sessizlik arabanın içinde hissedilir bir ağırlık oluşturuyor.

"Kaç yaşındasın?" diye soruyor. "Yirmi dört."

"Daha iyisini bilecek kadar yaşlıyım," diyor.

Kaşlarımla şaşkınlıkla çatılıyor ve detay vermeyeceğini anlıyorum. Çünkü neden anlatsın ki? Alek. Nedense bunun aramızdaki yaş farkıyla bir ilgisi olduğu izlenimine kapılıyorum. Benim çok genç olduğumu mu düşünüyor? Kendimi içten içe azarlıyorum. Hayır. Onu romantik bir şekilde düşünemiyorum.

"Hanımefendi?" diye sorar kapının dışında bekleyen beyefendi.

Arabadan çıktım ve Alek'e baktım.

"Yarına kadar senin için her şey halledilmiş olacak. İçeri gir ve biraz uyu," diye emretti.

Arabanın kapısı benim için kapatıldı ve Alek uzaklaştı. Az önce ne olduğunu merak ederek otele bakmak zorunda kalıyorum.

BÖLÜM 15

Aleksandr

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bıçaklarımı temizledim. Sandalyeye bağlı ve ağzı tıkalı olan Harold Spencer, bilgilerini çok rahat bir şekilde verdi. Ne yazık ki.

Cinita'nın son hamleleri hakkında bildiklerimle birlikte.

Yarım bırakmak gibi bir alışkanlığım yok - ne de olsa ölümler konuşamaz - ama aynı zamanda müzayedelerimizin bir müşterisi olduğunu düşünürsek, ceplerimizi doldurmaya devam etmesi için onu etrafta tutmak iyi bir iş. En azından şimdilik buna inanmasını sağlayacağım.

Yüzüne dokunmamak için elimden geleni yaparak ağzındaki tıkaçı çıkarıyorum. "Onu sadece bir gece dans etmesi için tuttuğumu biliyorsun. O da "diyor. Bunu biliyorum çünkü bana daha önce de söylemişti. Cinita iki hafta önce onun için sahne almıştı, yani büyük olasılıkla hâlâ New York'ta. "Kimseyi sevemez. O kadın boş. Bana inanıyorsun, değil mi Alek?" diyor nefes nefese.

Topuk sesleri bana doğru geliyor ve Anya ile River'ın içeri girdiğini görmek için dönüyorum. Korumaları Clay ve Vance sadece birkaç adım gerideler.

"İş yapmak için sabahın makul bir saatini seçemediniz mi?" diye kızgınlıkla soruyor. Ama biliyorum ki

uyumakta sorun yaşıyor, tıpkı benim gibi. Belki de River'dan beri değişmiştir.

"Bayan Ivanov?" Harold onu görünce yüzünü buruşturdu. "Sanırım tüm bunlarla ilgili bir yanlış anlaşılma oldu."

"Geç ödemeler söz konusu olduğunda yanlış anlaşılmalara oluyor mu?" Kadın kaşlarını kaldırıp ona bakıyor.

Hayır, çünkü biz sadece para, kan ve işten anlıyoruz.

"Ondan ihtiyacın olan tüm bilgileri aldın mı?" diye soruyor bana, manikürlü tırnaklarına bakarak.

Babasının mirasından aldığı yeni servetini tükettiği için ödemesini yapamadığı gerçeğini Cinita hakkında soru sormak için bir bahane olarak kullanarak onunla asıl konuşmak istediğim şeyi ona söylemedim.

Açtığım birkaç yaradan kanaması var ama hayati tehlikesi yok. Henüz değil. "Evet, ben yaptım. Parası yok."

"Bekle. Ne?" Harold sandalyesinde zıplayarak şöyle der. "Alabilirim. Alabilirim."

Anya tatlı bir sesle, "İki hafta vardı Harold," dedi. "Ayrıca kocamın seninle kişisel bir sorunu var gibi görünüyor."

Harold biraz daha solgunlaşır. River öne çıkarken gözlerinde çılgın bir ifade belirir. "Karımın fotoğraflarını satmaya mı çalıştınız? Çıplaklığı konusunda bazen dikkatsiz olabiliyor."

Anya gözlerini devirir çünkü ona göre bu hiçbir şeydir. Ama River bu gece onun için adam öldürecek.

Rusya'dan döndüğümünden beri işler değişti. Bir zamanlar onun için öldürmek benim görevimken, şimdi en az bizim kadar çılgın bir kocası var.

Gitmek için dönüyorum ve kız kardeşim de beni takip ediyor. Harold'ın çılgınlıkları arkamızda başlıyor. Yine de çabuk olacağını biliyorum. İşkenceden zevk alan Anya ve benim aksime, River sadece işi bitirmeyi seviyor.

"Bana neden barda rastgele bir adamın elini kıldığını ve beni boktan bir apartmanda temizlik görevine çağıldığını söylemek ister misin?" Anya yanımda yürürken soruyor.

Yapmamayı tercih ederim.

Önüme geçti ve çenemin sıkıştığını hissettim. "Alek, sen barlara bile gitmezsin. Ne oluyor lan? Cinita'yla mı ilgili? Çünkü yemin ederim, onu kendim avlayacağım ve bu boku bitirmek için boğazını keseceğim."

Eldivenli yumruklarımı sıkıyorum. Kız kardeşimi seviyorum. Ama onun tehditleri de benimkiler kadar geçerli. Bunu yapacaktır. "Cinita değil. Borcum var..." Bu cümleyi nasıl bitireceğimi bilmiyorum.

"Borçlu mu? Kimseye bir bok borçlu değiliz," diyor meydan okurcasına. "Yanlış söyledim."

Eliyle kalçasını sıvazlıyor. "Oh hayır, sözlerini çok bilinçli kullanıyorsun, Alek. Kime borçlusun?"

Başımı salladım. "Öyle bir şey değil. Ama benim için bir şey yapmana ihtiyacım var."

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor.

Kız kardeşimden nadiren bir şey isterim, ama ben bile ne zaman boyumu aştığımı bilirim.

BÖLÜM 16

Lena

■ Dürüst olmak gerekirse uyuyamayacağımı düşünmüştüm ama dairemin iki katı büyüklüğündeki otel süitine adım atar atmaz ve yatağı bulur bulmaz bayıldım. Çarşaflar ve battaniyeler harikulade ve muhtemelen dairemde tahrip olan tüm mobilyalarla aynı miktara mal oldu.

İki kez oda servisi sipariş ettim. Çünkü neden olmasın. Alek hayatıma girene kadar bu saçmalıklar başlamamıştı, o zaman neden bu andan faydalanmayayım? Teslim edilen birden fazla kıyafeti inceliyorum. Görünüşe göre, artık benim oldukları için istediğimi seçebiliyorum.

Bu her ne demekse.

Pahalı fiyat etiketleri karşısında ağzım açık kaldı ama en çok ilgimi çeken bol sarı bir elbiseydi. Alek'in bunları kendisinin seçtiği yanılsamasına kapılmadım, çünkü eğer seçmiş olsaydı, hepsi tek renk olurdu. Siyah.

Bunları kim seçtiyse ciddi bir tarzı var.

Tüm bu güzel eşyalara bakarken, evimi ateşe vermeyi düşünüyorum.

Ama sonra sigortam olmadığını hatırladım.

Hayalini kurduğum yaşam tarzı bu. Sayılır.

Şarkıcılığım ile ne kadar ileri gidebileceğimi görmek istiyorum. Broadway'e gitmek ve bir aile kurana kadar orada başarılı olmak istiyorum.

Kapının çalınmasıyla irkiliyorum ve başımı kapıya doğru çeviriyorum.

Kalbim küt küt atıyor. Muhtemelen Alek olduğunu biliyorum ama tereddüt etmeme neden olan paranoyaya engel olamıyorum. Peşinde oldukları kişinin Cinita olduğunu biliyorum. "Onlar" her kimse.

Başka biri olsaydı kapıyı çalmazdı, değil mi? Her ihtimale karşı cam bir vazoya kaptım ve kapıyı açtım. Müzayededeki kızıl saçlı kadın orada duruyordu. Adı neydi? Anya mı? Sanırım öyleydi. Üzerinde dar siyah bir elbise ve atkuyruğu yapılmış ateş kırmızısı saçlarına uygun kırmızı topuklu ayakkabılar var. Zümrüt yeşili gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Kardeşim neden sana yardım etmek istiyor?" Ağzından çıkan ilk kelimeler bunlar oldu.

"Umm."

"Umm bir kelime değil," diye tersliyor. Kahretsin, çok acımasız. "Kardeşin Alek mi?" Bana sanki büyümüşüm gibi bakıyor.

ikinci kafa. "Bana yardım etmedi. Hatta beni kaçırdı, korkunç bir köprünün altında arabadan indirmeye çalıştı, sonra da evinde kalmaya zorladı," diyorum. Bakışları elimdeki vazoya kaydı.

"Onunla bana vurmayı mı planlıyorsun?" diye soruyor.

"Bana vurmayı mı planlıyorsun?" Ben de soruyorum.

"Çünkü eğer öyleyse, evet, sana onunla vuracağım."

"Uyuşturucu mu kullanıyorsun yoksa erkekleri memnun etmek zorunda olduğun bir kompleksin mi var?"

"Kompleks mi?" Soruyorum, sonra kafama dank ediyor.

"Cinita gibi demek istiyorsun." Bu mantıklı. Onda da var.

"Cinita'yı iyi tanıyor musun?" diye sorarken bakışları daralıyor ve pek sevilmediğini anlıyorum.

"Evime bomba düşmüş gibi görünmesinin nedeni derneğimiz olacak kadar iyi değil," diye mırıldanıyorum.

sönmüştü. Vazoyu kapının yanındaki sehpaye geri koyarken, "Belki de en başta kendi evimi almak için ailemden borç almayı kabul etmeliydim," diyorum. İçeri girmek için hiçbir hamle yapmıyor.

Kot pantolonuma ve bluzuma bir kez daha bakıyor. "Üstünü değiştir. Ben aşağıda arabada bekleyeceğim." Gitmek için döndü. "Ne için üstünü değiştireceksin?"

Bağırıyorum. "Sen ve kardeşin çok patronluk taslıyorsun." Son kısmı eklediğimde, arkasını dönüyor ve mükemmel bir kaş kaldırıyor.

"Belli ki yardıma ihtiyacın var" -bana bir el sallıyor- "hayat. Alek çalışmak zorunda olduğu için yardım etmeyi teklif ettim."

Çoğu insan muhtemelen bu sözden rahatsız olurdu, ancak bunun Ivanov kardeşlerin uzmanlık alanı olduğunu keşfettim.

"Ne konuda yardım?"

diye sordum. "Mobilya."

Solgunum. Akıllarında ne tür bir mobilya olduğunu hayal edebiliyorum ve bu kendi yaptığım bir kutuda gelen ucuz türden bir mobilya değil.

"Hayır, onun hiçbir şey için para ödemesini istemiyorum," diyorum başımı sallayarak.

"O değil. Ben öyleyim." Dönüyor ve at kuyruğu arkasından fırlıyor. "Ve bekletilmekten nefret ediyorum," diye ekliyor. Asansörün kapıları açıldığında Clay'i tanıyorum, iki gece önce beni Alek'ten eve bırakan adam.

Asansör kapıları kapanırken sanki duvardaki küçük bir böcekmişim gibi beni inceliyor.

Panik içinde kapıyı kapattım çünkü Anya gibi birini kızdırmanın kesinlikle bir hata olacağını düşünüyordum.

Birkaç dakika önce hayranlıkla baktığım bol sarı elbiseyi elime aldığımda neredeyse fazla giyinmiş hissediyorum. Geniş topuklu ayakkabı seçeneklerine ve ardından dün gece kot pantolonumla giydiğim botlara bakıyorum. İşe yarıyorlar, bu yüzden onları giymeyi tercih ediyorum.

Aynada kendimi kontrol ettikten sonra ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Dün gecedен kalma kırmızı saç bandı elbiseme uymuyor, bu yüzden bandajı hızla daha

küçük bir yara bandıyla değiştiriyorum ve sonra eşyalarım la birlikte kapıdan dışarı koşuyorum.

Aşağı indiğimde Clay yolcu kapısını benim için açık tutuyordu. Anya gözlüklerini takmış, burnunu yukarı kaldırmış, telefonuna bakıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum Clay'e binerken. Kaba bir şekilde başını sallıyor. Sürücü koltuğunda başka bir adamın oturduğunu fark ediyorum ve bu ikisinin dans etmem için kiralandığım müzayedede soyunma odasının dışında duran kişiler olduğunu anlıyorum.

Merak ediyorum, eğer oraya gitmemiş olsaydım, tüm bunlar bu noktaya gelir miydi?

"Duş aldın mı?" Anya sorar.

"Hayır, bana acele etmemi söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona.

"En azından döndüğünde duş alacağını söyle."

"Tabii ki yapacağım," diye alay ediyorum.

"Kafasındaki yara çok kötü görünüyor," diye yorum yapıyor. "Bu arada Alek'in arabası da öyle."

Bundan utanıyorum.

Şoföre arabayı çalıştırmasını işaret ediyor. Bu kadar güçlü bir kadınla arabanın arkasında oturmak çok korkutucu. Bu adamlar açıkça onun emrinde. Ailem bir tavrım olduğunu iddia edebilir, ama benimki Anya Ivanov'un cehenneminin yanında bir mum alevi gibi kalır.

"Peki adı ne? Sadece Alek mi?" Sessizliği doldurmak için soruyorum.

"Aleksandr," diyor hafif bir Rus aksanıyla. Ağzından çıkış şeklini seviyorum. Ona Alek'ten daha çok yakışıyor.

Anya bir telefon görüşmesi yapıyor ve hemen ardından nadir bulunan bir mücevher için fiyat pazarlığına başlıyor. Oldukça pahalı mücevherler taktığı için mantıklı sanırım. Onunla kıyaslandığımda kendimi Alek'in bir zamanlar beni tarif ettiği ergen gibi hissediyorum. Ben üniversiteyi bitireli sadece iki yıl oldu ve kariyerime yeni başlıyorum, oysa bu kadın bir imparatorluk kurmuş ve bunun için yeterince yaşlı görünmüyor.

Telefonum çalıyor ve gelen mesaja bakıyorum.

Bay Mutlu: Daireniz hazır olana kadar otelde istediğiniz kadar kalabilirsiniz.

Gözlerimi kısarak mesaja baktım. Yani, herhangi bir mesajın olabileceği kadar doğrudan. Cevap veriyorum.

Ben: Teşekkür ederim ama ikiniz de benim için çok şey yaptınız zaten. En azından bugüne kadar yeni bir yatak alabilirsem, eve döneceğim.

Cevap yok. Ta ki mesajıma bir başparmak emoji gelene kadar. Başparmak mı? Cidden mi? Şaşkınlıkla bakıyorum ve kendime Alek'in muhtemelen başparmak emojisinin sessiz sosyal katili hakkında hiçbir fikri olmadığını hatırlatıyorum.

Araba, zenginler için olduğu için asla girmemem gerektiğini bildiğim bir mağazanın önünde durdu. Anya indi. Biri kapımı açıyor ve o beni beklemiyor. Sanki buranın sahibiymiş gibi içeri giriyor ve insanlara patronluk taslamaya başlıyor. Hepsi onun emriyle zıplıyor. Bana bir kadeh şampanya uzatıyor, o da hemen elimden alıyor.

"Onun için su," diyor, sonra bana bakıyor. "Başını unuttun mu?" Başına vuruyor ve etrafına bakınıyor. "Tamam, şu anki tarzın daha çok çöplük şıklığı. Bunu biraz değiştirelim."

Çenem düştü. Az önce tarzımın çöplük şıklığı olduğunu mu söyledi?

"Üzgünüm ama en azından benim evimin bir tarzı var. Kardeşinin ev dekorasyonu girişimini gördün mü?"

Şakağındaki bir damar nabız gibi atıyor ve bir eliyle elbisesini düzeltiyor. "Onun için süsleme yapmama izin vermiyor. Bana defalarca hayır dedi."

Aklıma muzip bir düşünce geliyor. Belki de kafama aldığım darbe yüzündendir. Ya da küçük bir parçam, son haftalarda bana yaşattığı tüm o kafa karıştırıcı cehennem için Alek'ten biraz öğ almak istiyor.

"Tamam, ama bana hayır demedi." Ona gülümsedim.

İşte o zaman ilk kez gülümsediğini görüyorum.
"Hayır, sanırım yapmadı."

BÖLÜM 17

Aleksandr

W Evime girdiğimde bir sürü mobilyayla dolu olduğunu görüyorum. Ve esmer bir kadın oturma odamdaki kanepede ayaklarını kışının altına sokmuş oturuyor. televizyondaki bir şeye gülüyor. Daha önce sahip olmadığım televizyona.

Renk düzeni değişti ve gözümü kısarak taze çiçeklerle dolu bir vazonun olduğu köşeye bakıyorum. Tam olarak papatyalar.

"Herkesin evine girip mobilyalarla mı dolduruyorsun?" Etrafı tarayarak soruyorum. Kız kardeşimle Lena'yı yalnız bırakmamam gerektiğini bilmeliydim ama Anya kimseden hoşlanmıyor. Ama aynı zamanda her durumda bir açık bulacaktır.

Ona evimdeki hiçbir şeyi değiştiremeyeceğini söyledim. O da bunu yapmak için bu güneş ışığını kullandı. Yine de Lena'nın kimsenin onu kullanmasına izin vereceğini sanmıyorum.

Saçlarını omzunun üzerinden savuruyor ve patlamış mısır çiğnerken bana bakıyor, sonra da kaseyi bana uzatıyor.

"Biraz ister misin?" Midem gurulduyor ama bir önceki soruma cevap verene kadar onu bakışlarımla kısıtıyorum. "Ve hayır, teknik olarak sen aldın. Sadece senin kartını kullandım.

kız kardeşinin kullanması için." Patlamış mısırı kaldırırken göz kırptırıyor, biraz da kendini beğenmiş. Uzanıp bir avuç alıyorum. "Kız kardeşin bir kasa. Bana senin hakkında pek fazla ayrıntı vermez. Ama seni sevdiği kesin."

"Biz ikiziz," diyorum ve gözleri kocaman açılıyor. "Oh, anlıyorum. İşte bu yüzden."

"Neden ne?"

"İkiniz de dünyadan nefret ediyor gibisiniz." Gülümsüyor ve dikkatini tekrar televizyona verirken ağzına bir parça daha patlamış mısır atıyor.

Benden ne kadar korktuğu düşünöldüğünde, kendini evindeymiş gibi hissetmesi tuhaf. Ama şu anda, önceki korkusundan eser yok. Belki de kafasına aldığı darbe onu gerçekten etkilemiştir.

"Burada biraz fazla rahat değil misin?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor, bakışlarını televizyondan ayırmıyor. "Kız kardeşinin etrafında takılmak seni daha az korkutucu yapıyor. Ayrıca, en son ne zaman gerçekten bir misafir ağırladın?"

"Misafirler davet edilenlerdir," diye hatırlatıyorum ona.

"Eğer burası bir evse sen sadece bir misafirsin. Şimdi, kız kardeşin ve benim sayemde burası bir ev. Ve dürüst olmak gerekirse, içeri girdiğinde yüzünü görmek istedim" diyor gülümseyerek ve ardından bir parça patlamış mısır daha atıştırıyor.

Bu kadının cesareti. Bugün kız kardeşimle geçirdiği zamanın onda bu tür bir özgüveni teşvik ettiğini hayal edebiliyorum. Ve nedense onu henüz dışarı atmadım.

Televizyona dönüp bakıyorum.

"Ne izliyorsun sen?" Çığlık atan bir kadın diğerine bağırırken burnumu kıvırıyorum, elleri sallanıyor ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

"Ah, Gerçek Ev Kadınları. Takıntılıyım," diyor baş döndürücü bir şekilde.

İçimi çektim ve gömleğimin en üstteki üç düğmesini açtım. "Benim evim olmayan bir yerde takıntılı olabilir misin?"

"Hayır. Akşam yemeği sipariş ettim, birazdan gelir. Bütün gün alışveriş yapmak beni acıktırıyor." Kapı zili çalarken televizyonun sesini daha da açtı. "Vay canına. Ne zamanlama ama. Ayaktayken alabilirsin ve bahşiş vermeyi unutma," diye bağırıyor, omzunun üzerinden arkasına bakmadan.

Etrafıma bakıyorum, neredeyse kaydedilmeyi bekliyorum, böylece bu bir şekilde şantaj için bana karşı kullanılabilir ya da Anya tarafından bana karşı kullanılabilir.

Sadece ikimizin olduğunu fark ettiğimde, bana ne yapacağımı söylediği için şaşırıyorum. Yine de kendimi kapıya doğru yürürken buluyorum ve kapıyı açtığımda elinde bir torba yiyecek tutan bir gençle karşılaşıyorum.

"Elli beş dolar lütfen." Beklentiyle elini uzattı. Bana baktığında beti benzi attı. İnsanlar üzerinde böyle bir etkim var.

"deme yapmadı mı?" Ben sordum.

Başını sallarken gergindi. "Hayır, efendim. Siparişi vermek için aradı. deme teslimatta yapılacak."

Cebime uzanıp yüz dolar çıkardım ve avucuna bıraktım.

"Bunun için bozuk param yok," diyor hemen.

"st kalsın," diyorum ona ve yiyecek torbasını aldıktan sonra kapıyı kapatıyorum.

Kanepeye doğru yürüdüm ve çantayı ona uzattım. "Yemeğini al ve git."

Bana baktı. "Hayır, benimle yiyeceksin. İkimize de yetecek kadar sipariş verdim."

enem gerildi. Anya'yla birlikte vakit geçirmelerine izin vermek kesinlikle kötü bir fikir çünkü şimdi tıpkı kız kardeşimin yaptığı gibi bana patronluk taslamaya başlıyor.

"A değilim." Ama tam bunu söylerken midem bana ihanet ediyor ve gürültüyle gurulduyor. Kendini beğenmiş gülümsemesini gizlemeye çalışıyor ve yanındaki noktaya dokunuyor.

"Otur. Ben tabak atal getireyim." Lena ayağa kalkar ve mutfağa gider.

Dolapların açılıp kapandığını duyuyorum ve şaşkınlıkla arkama bakıyorum.

Herkes buranın onun evi olduğunu düşünebilir.

"Kız kardeşin bana büyük ihtimalle dünden beri bir şey yemediğini söyledi," diye bağılıyor mutfaktan.

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece kendimi televizyonda yaşanan dramı isteksizce izlerken buluyorum. İnsanlar gerçekten böyle mi davranıyor?

Lena elinde iki tabak ve iki çatalla geri geliyor. Uzun, dökümlü, sarı elbisesiyle tepeden tırnağa süzüyorum onu. Bana güneş ışığını hatırlatıyor. Bakışları kanepeye düşüyor.

"Otur, acıktım," diyor.

Ben oturana kadar bekliyor, sonra beni takip ediyor ve yemeği açıyor. Tayland yemeği. "Pad Thai muhteşemdir. On sekiz yaşına bastığımda bir kez Tayland'a gitmiştim. Şimdiye kadarki en iyi yemek," diyor bana biraz yemek hazırlarken ve sonra tabağı bana uzatırken. "Senin olsun."

Eldivenlerime dikkatle bakıyor ama ben alırken bir şey söylemiyor.

Ona bakıyorum. "Tayland yemeklerini sevmiyor musun?" diye soruyor endişeyle.

"Sevmediğimden değil," diyorum. Sadece o zamandan beri yemedim... şey, hiç denedim mi bilmiyorum. Yemeklerimin çoğu benim için hazırlanır. Viskimin tadı dışında pek bir şey umurumda değil. Besleyici olduğu sürece.

"Aman Tanrım, karbonhidrat sayımı falan mı yapıyorsun?"

"Hayır," diyorum kaşlarımı eğerek. "Pad Thai'yi paylaştığın erkekler genelde böyle mi yapar?"

Ayaklarını tekrar kışının altına sokuyor ve dudaklarında hınzır bir gülümseme beliriyor. "Tipimi merak ediyor musun Aleksandr?"

Adımın dudaklarından dökülüştü bana bir şeyler yapıyor. Hoşuma gidiyor. Hem de çok. Çok fazla.

"Ne?" diyor bir lokma yemeğin etrafında benimle televizyon arasına bakmaya çalışırken.

"Dairenizi kız kardeşimle birlikte mi döşediniz, yoksa benim iznim olmadan benimkini değiştirerek dikkatinizi mi dağıttınız?"

Dikkati yarı yarıya televizyona kaymış durumda. İki kadının bir önceki sahnede yaşanan dramı tartıştığı bir sahne.

"Şu anda hepsini boşaltıyorlar. Önceliği buraya verdik," diye itiraf ediyor mahcup bir gülümsemeyle.

Yemekten bir ısırık alıyorum ve lezzetine ve hoşuma gitmesine şaşıyorum. Lena yanımdan televizyondaki kadına bakıp gülüyor ve ben de yemeğin tadının onun sayesinde daha lezzetli olduğunu fark ediyorum.

Yemeğimi yavaşça yerken bir yandan da televizyon izleyen Lena'yı izliyorum. Yüzünde çok fazla ifade, çok fazla neşe ve özgürlük var. Onu ilk kez şarkı söylerken gördüğümünden çok farklı.

Sahnede, odaklanmış ve ilgi odağıdır ve yeteneği ve duruşuyla etrafındaki her şeyi ve herkesi içine çeker. Burada, kendisi. Sadece Lena. Sanırım ilk kez onu gerçek haliyle, savunmasız bir şekilde etrafımda görüyorum ve bu tehlikeli bir şey.

Şimdi bana bakıyor ve sonra bakışlarını boş tabağıma indiriyor. "Vay canına, çok hızlı yemişsin" diyerek tabağıma almaya gidiyor ama onun yerine ben alıyorum.

Ben onları alırken kafası karışmış görünüyor. Benim bile kafam karıştı. "Misafirsin, değil mi?"

"Bilmiyorum, değil mi?"

Ne yaptığımı bilmiyorum. Misafirim yok. Bulaşıkları götürmeyi teklif etmiyorum, çünkü başkalarıyla yemek yemiyorum. Kız kardeşim dışında tabii.

Tabakları yan masaya koyuyorum ve alnındaki küçük bandaja bakıyorum. "Bana yaranı göster."

"Oh," diyor elini uzatıp parmaklarken.

"Bir bakabilirim," diyorum ve ona yaklaşırken kendimi destekliyorum. Ona dokunursam seslerin çılgılık atmaya başlayacağını biliyorum. Ama nedense, yaranın iyi olduğundan emin olmam gerekiyor.

Yara bandının kenarını kıstırdığımda sadece tüy kadar hafif bir dokunuş.

Kirli. İzole edici. Acı.

İçime dolan karışık duyguları ve kelimeleri bir kenara itip sadece elimdeki işe odaklanıyorum. Yara temiz ve güzelce iyileşiyor gibi görünüyor. Güzel.

Beni parçalamaya çalışan mide bulandırıcı kargaşa girdabını bastırmaya devam ediyorum.

"Alek," diyor ve işte o zaman ne kadar yaklaştığımı fark ediyorum. Sesi, içimde süren savaşta benim için beyaz bir bayrak gibi. Çiçek kokulu parfümünün kokusunu alabiliyorum. Bu kadar yakınken, gözlerindeki gülümseme kırışıklıkları gibi yüz hatlarındaki ince ayrıntıları fark ediyorum. Başparmağımı kaldırıyorum, onları izliyorum, sadece ona odaklanıyorum, çünkü bu kabadayılığı uzak tutuyor gibi görünüyor. Hâlâ orada ama normalde ne kadar yüksek sesle bağırdığına kıyasla sadece bir çıtırtı.

Başparmağımı dudaklarına götürüyorum ve nefesini içine çekiyor. Bakışlarım tekrar onunkilere kayıyor. Büyüleyici.

İçinde vahşi bir kuş, uçuyor. Şarkı söylüyor. Bir cehennem ve anka kuşu bir arada.

Bakışlarım göğüslerine doğru inerken sikim seğiriyor. Bu lanet kadının vücudunun ne kadar mükemmel inşa edildiğine dair hiçbir fikri yok ve o bluzları giydiğinde buna dayanamıyorum. Yanından geçerken erkeklerin ona bakmasına dayanamıyorum.

Benimkini.

En azından tadına bakmak istiyorum, hayır, ihtiyacım var.

Başımı onunkine doğru eğip üst dudağını yalıyorum. Tadı kiraz gibi ve dilimi zorla ağzına sokuyorum. Ondan küçük bir inilti kaçıyor ve ben ona doğru bastırıyorum. Daha derine, daha sert ve talepkâr, bedenimin ona ihtiyaç duyduğu her şekilde.

Beni içine çekerken elleri boynuma dolanıyor. Gerginleşiyorum, içimdeki mide bulandırıcı girdabı itiyorum, ona daha fazla ihtiyaç duyuyorum.

İğrenç. Çok güzel. Ürpertici. Sıcak. O.

Onu kucağıma oturtup üzerime çıkmasına izin verirken onu çapa olarak kullanıyorum. Sikim pantolonuma sıkıca bastırıyor, onun içinde olmak için çığlık atıyor.

Mükemmel.

Açlıktan ölüyor. Beni tahrik ediyor, ben de ona sunabileceğim her şeyi vereceğim.

Vücudu bana sürtünüyor, her dokunuş içimde yüzeye çıkan çığlık atan, iğrenç çirkinlikle çarpışan sıcak bir kucaklaşma. Ama onu daha çok istediğim için bunu bastırıyorum. Elimi elbisesinin altından dış kalçasına doğru kaydırıyorum. Ve, lanet olsun, eğer o kış benim felaketim değilse.

Ona bir sonraki nefesim gibi ihtiyacım var.

Boğazını tutuyorum ve göz kapakları şaşkınlıkla açılıp hafifçe geri çekiliyor.

O eğilmeye çalışırken bir nefesi paylaşıyoruz, ama onu olduğu yerde sabitliyorum, kontrol tekrar içeri kayıyor.

Çok genç. Çok iyi. Çok gerçek.

İğrenç. Tek başına. Kan.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. Üzerimden beceriksizce inerken kafası karışmıştı.

"Boğazımı sıkmana aldırmıyorum," demekte gecikmedi.

"Sadece beni şaşırttın, hepsi bu."

Şaşıran tek kişi o değil.

Ağzımı sildim. Az önce ne oldu öyle?

Pek çok kadınla yattım ama hiçbirinde sesler kesilmedi. Bu lanet olası ışık saçan kadın, huzur hissettiğim tek andı.

Ve bu çok korkutucu.

Şeytanlarımla nasıl savaşacağımı biliyorum. Ben iblis oluyorum. Ama Lena değil. O benim dünyamın bu kısmı için fazla iyi. "Seni eve götürmesi için Clay'i çağıracağım," diyorum ayağa kalkarken. "Bekle? Ne?"

Dik oturuyor.

Odadan çıkıyorum. Çünkü onu benim yaparsam, gitmesine izin vermeyeceğim.

Onu milyonlarca parçaya ayırıp içindeki ışığı öldüreceğim.

Başka bir yerde bundan tatmin olabilirim ama ona bunu yapamam.

Adımı haykırıyor ama ben çoktan gitmişim.

BÖLÜM 18

Lena

Tertesi hafta provalar çok yoğun geçti, buraya başladığımdan beri en yoğun haftamızdı. Muhtemelen tatil olduğu içindir, ama meşgul olmak ve sonra eve gidip yeni yatağımla yatağıma çöktüm. Anya sayesinde yeni kilitler de taktırdım.

Çok huysuz bir insandır, ama yine de onun arkadaşlığından oldukça keyif aldım. Tuhaf.

Odaklanacak bir şey olması güzel ve ekstra gösteri saatlerimiz nedeniyle, sarhoş adamlar ara sokaktaki olaydan beri barda çalışmadım. Hala geri dönüp dönmeyeceğime karar vermedim.

Evinde Tayland yemeği yediğimiz o geceden beri Alek'i ne duydum ne de gördüm. Onu görmeyi beklediğimden ya da umduğumdan değil. Sadece göreceğimi düşünmüştüm. O geceye hala bir anlam veremiyorum. Çok seksi biri. Belli ki dengesiz. Yine de hayatım buna bağlıymış gibi ona sarılıyordum. Adam öpüşebiliyor. Sonra birden kapandı. Tamamen kapandı ve kapıdan çıktı. Bunun insanlara dokunmaktan hoşlanmamasıyla bir ilgisi var mı yoksa bana mı öyle geliyor bilmiyorum ama her iki durumda da adam siktir olup gidebilir.

Sahnenin hemen dışında durup tekrar içeri girip şarkı söylemek için sıramı beklerken derin bir nefes alıyorum. Sahne almak beni tüm saçmalıklardan ve çılgın düşüncelerden uzaklaştırıyor. Zamanı geldiğinde, sahenin ortasındaki yerimi alıyorum. Işıklar kararıyor ve ben bu parçamı kucaklıyorum. Sıcaklığımı, ruhumu, iç varlığımı. Denemeye zorlandığımda bile durduramadığım, dünyayla paylaşılması gereken parçamı.

Ben özgürüm.

Ben kendimim.

Kendi yaptığım şarkının duygusu ve gücü içimden akıyor. Sevgilisini kaybeden ve ona veda eden bir kadın hakkında. Beni sarsıyor, tüketiyor, sonra duruluyor.

Dolu salona baktığımda bir sessizlik oluyor, sonra insanlar sandalyelerinden kalkarken alkışlar kopuyor. Her seferinde gülümsemekten kendimi alamıyorum ve her biriyle bağlantı kurabildiğim için rahatlıyorum.

Diğer oyuncular sahneyi dolduruyor ve perde kapanmadan önce el ele tutuşup selam veriyoruz.

"Her zamanki gibi bir güç merkezi!" Julie bana yandan sarılıyor.

Çekingen bir şekilde gülümsüyorum, aynı anda hem yorgun hem de neşeliyim. Sahneden ayrılmak için gittiğimde, kalabalığın içinde Anya'yı en önde görüyorum. Diğerleri sahneden inerken o perdeye doğru yürürken bana gülümsemeden başıyla selam veriyor. Matthew Anya'ya yaklaşıyor ve ona sahne arkasında eşlik ediyor.

Onu gördüğüme şaşırdım ama aynı zamanda heyecanlandım ve performans hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istedim. Görüş alanıma girdiğinde gülümsüyorum.

"Anya, seni burada görmeyi beklemiyordum," diyorum dürüstçe. "Neden gülümsüyorsun?" diye soruyor, bu da beni gülümsetiyor

Daha fazla. Bu tam da Anya'nın söyleyeceği bir şeydi. "Gösteriyi beğendin mi?" diye sordum.

"Hayır," diyor ve Matthew onun doğrudan dürüstlüğü karşısında irkiliyor. "Ama sesin oldukça büyümlü ve sırf bunun için kaldım."

"Vay canına, teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, bunun muhtemelen onun verebileceği en büyük iltifat olduğunu bilerek. Matthew'a dönüp bakıyor, sanki hâlâ orada durmasına şaşırmış gibi.

"Lütfen şimdi git." Kadın onu kovuyor. Adam kekeliyor, sonra kendini başka bir yerde bulmak için başını sallıyor.

İkimiz de onun aceleyle uzaklaşmasını izliyoruz, sonra beklentiyle ona bakıyorum. Çünkü Anya, istediği ya da ihtiyaç duyduğu bir şey olmadığı sürece öylece uğrayacak türden bir kadın değil.

"Bak, kardeşimin hayatında karşılaştığı kadınlar arasında herhalde en az nefret ettiğim sensin."

Ona kardeşinin benden pek hoşlanmıyor gibi görüldüğünü söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum, zira geçen sefer beni öptükten sonra odadan kaçıp gitmişti.

"Sen ve kardeşin bu iltifat işinde iyi değilsiniz, değil mi?" Ona tatlı tatlı gülümsüyorum. O da bana gülümsemiyor.

"Dediğim gibi. River doğum günümüz için küçük, samimi bir akşam yemeği yememizi önerdi. Alek doğum günümüzü kutlamaktan nefret ediyor ama otuz yaşına giriyoruz, neden olmasın." Sanki doğum günü kutlamak ona acı veriyormuş gibi ellerini kalçalarına koydu. "Peki cevabın?"

"Neye cevabım?"

"Gelecek misin?" Sanki sorusunun ne olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi oflayıp pufluyor.

Kendime Anya'nın bir şey istemesine gülemeyeceğimi hatırlatıyorum çünkü bu hala bir emir. Ama o ve kardeşi bu anlamda birbirlerine benziyorlar.

"Bakın, Alek'i son gördüğümde ev meselesinden pek etkilenmiş benzemiyordu."

Henüz evet demediğim için şaşırmış görünüyor. "O seviyor. Biliyorum çünkü hiçbir şeyi değiştirmede. İki kez nakliyecilere mobilyalarını çıkarttırdım ve onun haberi olmadan yerine yenilerini koydurdum. Geri döndüğünde her şeyi attırdı ve daha önce sahip olduğu eşyaların aynısını satın aldı. Bu sefer öyle yapmadı."

Birine garip aile dinamikleri ve çok fazla parası olduğunu nazikçe nasıl söylersiniz?

"Demek geliyorsun," diyor Anya ve bu kez soru sormak için hiç uğraşmıyor.

Anya'ya hayır demenin bir yolu olmadığını bildiğim için ellerimi havaya kaldırıyorum. Ya bu olacak ya da bir arabanın arkasına kaçırılacağım, ki bunun kuvvetle muhtemel olduğunu hissediyorum.

Ayrıca, onları sevmediğimden değil. Düşünüyorum.

"Sanırım öyle," diyorum, hala bunun doğru cevap olup olmadığından emin değilim.

"Güzel. Bu gece, lütfen giyin." Elini salladı ve ben şaşkınlıkla ona baktım. Kesinlikle hayır. Ama o her zamanki ciddi yüzünü takınmış, sanki kayıp bir çocukmuşum gibi beni bekliyor.

"Giyinmek mi? Bu gece mi?"

"Planın var mı?" Anya mükemmel bir kalça çıkarır. "Şey, ben yaptım."

"Değersiz TV izlemek ve patlamış mısır yemek plan değildir." Yalan söyleyip inkâr edemeden etrafına bakınıyor. "Bundan daha güzel bir elbisen var mı?" Elini vücudumda bir aşağı bir yukarı sallıyor.

Alaycı bir tavırla, "Neyi sevmediğin konusunda gerçekten çok kurnazsın," diyorum.

"Hayır, hiç de ince değil. Üzerinizdekiler değersiz ve açıkçası, parası olmayan bir genç olarak giymek zorunda kalacağım şeyler. Bu yüzden, lütfen ilerleyin ve giyinin. Restoran beş yıldızlı."

"Beş yıldızlı bir restoran için hiçbir şeyim yok. Kelimenin tam anlamıyla sahneden yeni indim."

"Saçın ve makyajın çoktan yapıldığı için şanslısın," diyor etrafına bakarak. Tam o sırada Julie dar pembe bir elbiseyle dışarı çıkar.

"Sen," der Anya. Julie onun kim olduğunu bildiği için otomatik olarak durur ve gözleri büyür. "Şimdi o elbiseyi çıkar, ben de sana yüz dolar vereyim." Anya siyah çantasından yüz dolarlık bir banknot çıkarır.

"Sizi görmek güzel, Bayan Ivanov," diyor Julie, elbisesini çıkarmaya başlarken oldukça resmi bir şekilde.

"Burada olmaz, Julie." Nefes nefese kalıyorum ve Julie önce bana, sonra da Anya'ya bakıyor. Soyunmaya devam ederken hiç etkilenmiyor ve elbiseyi Anya'ya uzatıyor. Anya başını sallayarak elbiseyi almayı reddediyor.

"Ona dokunmayacağım. Bu Lena için," diyor sanki çok açılmış gibi.

Julie'nin elinden aldım ve özür diledim.

"Başka kıyafetlerin var mı?" Ona soruyorum.

"Evet, her zaman yanımda iki elbise taşıyım, her ihtimale karşı. Nasıl bir gece olacağını asla bilemezsin." Julie büyük boy çantasını karıştırırken göz kırpmıyor ve bol bir elbise çıkarıp hızla giyiyor.

Bana verdiği elbiseye bakıyorum. Kahretsin, Julie'nin benim yarı bedenim olduğunu düşünürsek bu bana dar gelecek. Kumaşını çekistiriyorum. Şükürler olsun ki esniyor.

"Güzel. Giyin, saçını topla ve topuklu ayakkabılarını giy. Ben arabada bekliyorum," der Anya ve topuklarının üzerinde dönüp gider.

Anya bir ateş topu gibi içeri girer girmez ortadan kaybolur. "Tanrım, çok otoriter, değil mi?" Julie sözlerini bitirirken

Giyinmek.

"Öyle," diye kabul ediyorum ve soyunma odasına doğru ilerliyorum.

Hala tam olarak anlayamadığım müzayedelerde birkaç kez onun için çalıştığından Julie artık buna alışmış olmalı. Daha zeki olsaydım, onlar hakkında sorular sorardım, ama içgüdülerim bana çok fazla soru sormamam gerektiğini söylüyor.

Bir başka yanımda Ivanov kardeşlerle daha fazla içli dışlı olmamam gerektiğini hatırlatıyor ama yine de buradayım.

"Lena." Omzumun üzerinden Julie'ye bakıyorum. "Akıllı bir kız olduğunu biliyorum ama dikkatli ol, olur mu?"

"Tabii ki olacağım," diyorum ona gülümseyerek. Başını sallıyor ve ikinci bir bakış atmadan yürüyüp gidiyor. Bu da

neydi şimdi?

Hızla üstümü değiştiriyorum -Anya'yı çok bekletmemek konusunda her zaman temkinliyimdir- fırçayı saçlarımın arasından geçiriyorum ve yoldan çekilecek şekilde bağlıyorum, ama performanstaki kadar büyük ve hacimli değil. Elbiseyi santim santim aşağı kaydırırken nefes alıyorum, kalçalarımı ve popomu örttüğünde tatmin oluyorum. Bir an için elimi duvara dayıyorum, sanki bu elbiseyi giyerek muazzam bir şey başarmışım gibi hissediyorum. Daha güzel bir çift topuklu ayakkabı bulup ayaklarımı içine sokuyorum.

Arka kapıyı açıyorum, şık siyah arabası otoparkta kalan birkaç arabadan biri. Vance -adını nihayet Anya'yla alışverişe gittiğimiz gün öğrenmiştim- kapıyı benim için açıyor. Clay sürücü koltuğunda bekliyor. Anya arka koltukta telefonla konuşuyordu.

"Merhaba çocuklar," diyorum neşeyle arabaya dalarken.

İkisi de bana gülümsüyor ve Vance "İyi akşamlar Bayan Love" diyor.

Bu kadar resmi konuşmaları bana hep garip gelmiştir. Vance arabaya bindiğinde onlara, "Herkesin sizin hakkınızda ne söylediği umurumda değil, bence ikiniz de iyisiniz," diyorum. Espriyi anlıyorlar ve Anya telefon görüşmesini bitirirken gülümsediklerini görebiliyorum.

Telefonu kapattığında ve araba hareket ettiğinde bana döndü.

"Hiç de fena yıkanmıyorsun."

"Teşekkürler, sanırım." Cevabım karşısında gülümsediğini ve eğlendiğini gizlemeye çalışıyor.

Bu ailede bir konuda mutluluk ya da mizah göstermemek bir kural mı?

"Ale geldiğimi biliyor mu?" Ben soruyorum.

"Hayır, katılmaması en iyisi. İlk etapta katılmayı kabul etmesini sağlamak çok zor oldu ama dedikleri gibi, sadece bir kez otuz yaşına girersin," diyor telefonunda öfkeyle yazarken.

Harika. Bu biraz garip olacak. Elbiseme baktım. Sütyenimi çıkarmak zorunda kaldım çünkü elbise

başka türlü sığmazdı. Şu anda iyi ama hava çok soğursa meme uçlarım kesinlikle görünecek.

Telefonunda bir görevden diğerine yoğun bir şekilde geçerken onu izliyorum.

"Sen ve Alek birbirinize çok benziyorsunuz," diyorum ve bakışları bana kayıyor.

"Bunu bir hakaretmiş gibi söylüyorsun." "Hayır, sadece bir gerçek."

"Alek gibi biri olmak benim için bir onurdur. O tanıdığım en iyi adam."

"Peki ya kocanız?" diye sordum.

"Değiştirilebilir" dedi ve ben şok oldum. Ama sonra ağzının köşesi yukarı kalkıyor ve şaka yaptığını anlıyorum. "Ama River da Alek'le aramıza hiçbir şeyin giremeyeceğini biliyor. Bakıcı annemiz geçmişte bunu denedi ve bu yüzden ailemiz dağıldı diyelim."

Alek'in koruyucu aile hakkında bir şeyler söylediğini hatırlayınca kaşlarım çatılıyor. "Ailene ne oldu?" Soruyorum ama cevap verip vermeyeceğinden tam olarak emin değilim. Kardeşlerin ortak noktası insan kasaları olmaları.

Bir süre sonra temkinli bir şekilde, "Eğer Alek size anlatmak isterse, kendi zamanında anlatacaktır," dedi.

Bundan şüpheliyim ama daha fazla zorlamayın. Bu bana düşmez. Bu noktada aile dostu bile değilim. Ama ikizlerin böyle şeyleri olduğundan şüpheliyim zaten.

Araba durduğunda başını sallıyor. "Geldik."

Kapıyı açıyorum ve Vance bana yardım edemedi arabadan iniyorum. Anya önden yürüyüp restorana girdi. Anya bunu yaptığında aşağılanmamayı öğrendim. Sürekli hareket halinde ve ya ben ona ayak uyduruyorum ya da bitiş çizgisinde onunla buluşuyorum.

Hostes bizi hevesle karşılıyor ve bizi restoranın arka tarafına götürüyor, orada onu görüyorum, sırtı bana dönük oturuyor. Gözden kaçırmak zor.

Onu son gördüğüm andaki ateşli düşünceler zihnime hücum ederken kalbim çarpmaya başlıyor. O öpücük. Sürtünme

onun horoz. Daha fazlası için inliyordum. Eli boğazımda. Arkamdan bile Alek olduğu her h a l i n d e n belli. Anya kardeşini görmezden gelerek birkaç basamak yukarı çıkıyor ve karşısında oturan adama doğru yürüyor. Eğilip onu öpüyor. Yanağına dostça bir öpücük kondurarak değil. Birinin bir tedarikçide becerilmek istediğı şekilde Dolapta bir ara.

Davetsiz misafirmişim gibi hissederek başka tarafa bakıyorum. Yine de onu tanıdım. Müzayededeki iş için belgeleri imzalamak zorunda kaldığımda onu öpen adamdı.

Yaklaştığımda Alek başını bana doğru çeviriyor. Gözleri kısılıyor ve tekrar kız kardeşine bakıyor.

"Sadece biz
demiştin." Harika.

"Evet, ama bugün benim de doğum günüm. Ve ondan hoşlanıyorum." Yanındaki adam bana gülümserken Anya yerine oturuyor.

"Ben River, sizinle tanıştığıma memnun oldum. Anya'nın hoşlandığı herkes benim kitabımda kesinlikle bir kazanandır," diye ekliyor. Alek'in yanındaki sandalyeyi çekiyorum, bunu yaparken ona dokunmamaya dikkat ediyorum ve oturuyorum.

"Ben Lena," diyorum sıcak bir gülümsemeyle. "Mutlu yıllar," diyorum daha çok Alek'e. Bir daha bana doğru bakmıyor. Orada öylece oturuyor, eldivenli elleri masanın üzerinde, bir parmağı masaya vuruyor.

"Zevkle. Yemek yiyelim mi?" River öneriyor.

"Kulağa harika geliyor," diyorum, garipliğı bastırmaya çalışarak. "Menü var mı?"

"Hayır, şeflerden her şeyden bir tane getirmelerini istedim. Menü küçük ama harika. Bir şeyler bulacağınıza eminim," diyor River. "Yoksa yiyecek kısıtlamalarınız mı var?"

Hemen ellerimi kaldırdım. "Kısıtlama yok. Kulağa çok lezzetli geliyor."

Masanın altında ellerimi sıkıyorum. Anya'nın burada olmamı istediğini biliyorum, ama Alek'in kara kara düşünmesi biraz garip... yani Alek gibi.

Ona döndüm. "Doğum günün için istediğin bir şey var mı?"

"İstiyor musun?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Cinita dışında. Üzgünüm, onu sana getiremem," diyorum omuz silkerek ve bunu neden söylediğime dair hiçbir fikrim yok. Ben... gergin miyim? Ne zamandan beri? Masa sessizleşiyor ve ona baktığımda çenesinin sıkıldığını görüyorum.

Sikeyim.

Ardından garsonlar yaklaşıyor, yemek tabaklarını taşıyor ve masaya yerleştiriyorlar. Her bir tabağın gümbürtüsü gerginliği kesen tek şey. İçlerinden biri bana bir kadeh şarap dolduruyor ve tadına bakmak için kaldırdığımda hemen teşekkür ediyorum. Kahretsin, bundan bir şişe içmem lazım. Şarap dilimde tatlı ve keskin bir tat bırakıyor. Ortamı yumuşatmak için kadehimi havaya kaldırıyorum.

"Mutlu yıllar. Umarım bu yıl ikiniz için de harika geçer," diyorum neşeyle.

River bardağını kaldırıp benimkiyle tokuşturarak, "Duyduk duymadık demeyin," diyor. Anya gülümseyip bir bardak su kaldırmadan önce hâlâ beni izleyen Alek'e bakıyor.

"Teşekkür ederim Lena," diyor ve ben de tüm dikkatimi Alek'e vermek için dönüyorum.

"Bay Aleksandr, teşekkür etmeyecek misiniz?" Anya azarlar.

"Neden yapayım ki?" diye soruyor, ağzı sert bir çizgi halinde. "Sorun değil, gerek yok," diyorum gülümsemeye zorlayarak.

Bu bir hataydı.

Bu adamı ve onun herhangi bir insani duyguya sahip olduğunu düşünmeyi sikeyim.

Şarabımın kalanını bitiriyorum ve dikkatimi yemeğe veriyorum. Midem gurulduyor ama gitmem gerek. Ondaki gerginlik ve benden ne kadar nefret ettiği kontrolden çıkmış durumda. Oturma odasında aramızda geçenleri çok fazla yorumluyorum. Muhtemelen duymak isteyeceği son şey, beni açıkça hor gördüğü için benden gelen doğum günü dilekleridir. I

sandalyemi geri itip ayağa kalkıyorum. "Gitmem gerekiyor ama beni davet ettiğiniz için teşekkürler."

"Nereye gitmen gerekiyor?" Alek soruyor.

Başparmağımı omzumun üzerinden atıyorum. "Bu taraftan, kapıdan çık."

Konuşurken gözleri bacaklarımda. "Hayır, değilsin. Otur yerine."

O talepkâr tavırlarını kıcına sokabilir, çünkü Aleksandr Ivanov'un gizemini çözmeye çalışacak havada değilim.

"Tekrar teşekkürler, şarap harikaydı, mutlu yıllar. Umarım bol bol seks yaparsın." Anya'ya gülümsüyorum ve bu River'ı gülümsetiyor. Anya benimle Alek'in arasına bakıyor, belli ki ona kızgın.

Son bir el sallayışla, gidiyorum. Ve arkama bakmadan.

BÖLÜM 19

Aleksandr

"W Nereye gidiyorsun? Daha yemek bile yemedik," diyor Anya ben ayağa kalkarken. "Yemekten hoşlanabileceğini düşündüm.

onu kovmak yerine şirkete götürmek."

"Ne zaman birinin arkadaşlığından keyif aldım ki?" Homurdanıyorum. "Mesele de bu zaten." Bana küçümseyici bir bakış attı ve ben

Kız kardeşimle ne zaman savaşaçağımı biliyorum. Bir kere başladı mı, istediğini elde edene kadar durmaz.

Masadan uzaklaşıyorum. Anya ayağa kalktı, sandalyesi gıcırdayarak yere düştü ama River onu geri çekti. Hızlı adımlarla restoranın içinden geçip ön tarafa doğru ilerlerken arkama bakmaya zahmet etmiyorum. Lena pembe, vücuda oturan elbisesiyle kaldırımında bekliyor. O elbiseyi giymemeliydi. Lanet olsun, bazı kadınlar elbisenin onları giymesine izin verir, ama o değil. O elbisenin sahibi o. Beni bu kadar rahatsız etmesi lanet bir suç. Onu durduğu yerde yırtmamak için öz disiplinimi zorluyorum.

Sessizce arkasından yaklaşp kulağına doğru eğildim.

"Bu senin için doğum günü ruhuna pek uygun değil. Kaç," diyorum ona. Kafasını çeviriyor ve o sırada kafalarımız çarpışıyor, onun burnuyla benim burnum birbirine çarpıyor ve geri adım atarken çığlık atıyor.

"Lanet olsun! Senin görevin beni her yerde yaralı bırakmak mı?" diye soruyor burnunu tutup ayağına vurarak. "Kahretsin, acıttı." Telefonu çalıyor ve hâlâ burnunu tutarken telefona bakıyor. "Gitmem gerekiyor. Başka bir yara için teşekkürler."

"İçeri gel."

Bu gece onu beklemiyordum. Ama gitmesini istemiyorum. Son iki haftadır ondan uzak durmak için elimden gelen her şeyi yaptım, sonra Anya bu gece gidip onu kucağıma oturtmak zorunda kaldı.

Kahretsin, keşke yine kucağımda olsaydı, mükemmel ağzından o uğursuz küçük iniltiler çıkarken bana sürtünseydi.

Başını çevirip bana bakıyor.

"Gittiğim kısmı duymadın mı?" diye karşılık veriyor.

"Yaptım, sadece umursamadım. Şimdi içeri gel." "Lütfen" demeden önce tereddüt ediyorum. Çünkü ben hiç "lütfen" demem. Kimseye bir şey yapması için yalvarmam. Sadece istediğimi yaparlar.

Birkaç metre ötedeki arabadan bir Uber şoförü ona el sallıyor. İleri doğru adım atmak istediğinde bileğinden tutup mide bulandırıcı ve ürpertici küfürler savurarak onu itiyorum. Telefonunu elinden alarak onu serbest bırakıyorum, Uber'i iptal ediyorum ve telefonuyla birlikte içeri doğru yürümeye başlıyorum.

"Geri ver onu!" Omzumun üzerinden atlamaya çalışıyor ama boy farkımız düşünüldüğünde nafile. Göğüsleri sırtıma değiyor ve burun deliklerim açılıyor.

Tiksinti. İhtiyaç. Açlık. Kız.

"Orada istenmediğimi açıkça belirtmiştin," diye homurdanıyor arkamdan.

Ona dönüyorum ve etrafta zıpladıktan sonra dar elbisesinin içinde göğüslerini ayarlarken onu içime çekiyorum.

Şu lanet elbise.

"Gitmeni istemiyorum, günüşığım. Sadece bu gece seni beklemiyordum."

Beklentiyle bana bakıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. Benden başka ne beklediğini bilmiyorum, bu yüzden ona telefonu uzatırken "Gel yemek ye. Giyinip kuşanmışsın ve orada seveceğini bildiğim bir erişte yemeği var. Soğumasını istemezsin."

"Bir şey unutuyorsun," diyor öfkeyle. Neyi unutuyor olabilirim?

"Seni öpmemi ister misin?" diye sordum.

Gözleri şişiyor ve yanaklarında kırmızı bir kızarıklık belirliyor. "Hayır. Bir pislik olduğun zaman özür dilersin."

Oh. Demek istediği buydu.

Çenem titriyor. Özür dilemek çok aşına olduğum bir şey değil.

Ama bana meydan okurcasına baktığı için başka türlü gelmeyeceğini biliyorum. Ve ben onun gelmesini istiyorum.

"Hoş karşılanmadığınızı hissettirdiğim için özür dilerim. Sadece o dar elbise yüzünden hazırlıksız yakalandım."

Aşağı bakıyor ve yüzüne şeytani bir sırıtma geliyor. Hay sikeyim. Zaten cehenneme gitmiyorsam, şimdi kesinlikle gideceğim. "Giydiklerimi beğendin mi?"

"Hiçbir şey giymemeni tercih ederdim."

Kaşları havaya kalkıyor ve içimden kendime lanet ediyorum. Hayır. Baştan çıkmamak için uzak durmaya çalıştım.

Ona kapıyı açıyorum, yanımdan geçip giderken bakışlarımı ondan kaçıramıyorum. Masaya döndüğümüzde, Anya River'ın kucağında oturmuş, özel alanda hazır olda bekleyen birkaç personelden etkilenmeden öpüşüyordu. Lena'nın sandalyesini çekiyorum ve Anya nihayet bizi fark ettiğinde o da oturuyor.

"Yeterince uzun sürdü. Şimdi soğumadan acele et," dedi Anya ve River'ın kucağından inip yerine oturdu.

Lena'nın yanına oturuyorum ve daha önce sözünü ettiğim eriştelere baktığını fark ediyorum.

"Ye," diyorum ona. Etrafındaki yiyeceklere bakıyor ve sonra tabağına eklemek için bir şeyler almaya başlıyor.

Anya suyundan bir yudum alırken bizi izliyor. Garsonlardan biri Lena'nın şarap bardağını dolduruyor ve yemeğe başlarken rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz.

"Lena, şarkı söylemeye nasıl başladığını hiç sormadım," diyor Anya ve kız kardeşimi havadan sudan konuşmayı sevmediğini bilecek kadar iyi tanıyorum, özellikle de ikimizin de bu konuda hiç iyi olmadığını düşünürsek.

Lena'nın ağzı doldu ve ağzını kapatıp hızlıca yutmaya çalışırken hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor. Bir yanım vereceği cevabın ne olacağını merak ediyor.

Umutlar ve hayaller her zaman büyüleyici bulduğum şeylerdir. Özellikle de bu dünyanın sanatçıları, her zaman kavrayabileceklerinden tam olarak emin olmadıkları bir şeyin peşinde koşarlar. Oysa ben her şeyi kaba kuvvetle almaya alışkınım. Ama onun şarkı söylemesi, bıçak kullanırken ya da yaşayanlara öbür dünyaya kadar eşlik ederken kendimi düşündüğüm gibi zarifti.

Sanırım hepimizin kendi çağrısı var.

"Şarkı söylemeye küçük bir çocukken başladım. Ve duramadım. Ailem o zamanlar bunun sevimli olduğunu düşünüyordu. Ergenlik çağına geldiğimde ve bunu yetişkinlikte de devam ettirmek ve hayatımı bundan kazanmak istediğimde pek de öyle olmadı. Erkek kardeşim bir doktor, yani bilirsiniz işte... hayat kurtarıyor falan," diyor biraz da tavırlı bir şekilde.

Anya onu dikkatle izliyor. "Kariyerini onaylamıyorlar mı?"

Lena sözlerini düşünürken zayıf bir gülümseme sunuyor. "Bunu anlamıyorlar. Bir doktor... bilirsiniz, iyi para kazanıyor ve topluma yardım ediyor. Ama bir şarkıcı? Sanırım beni bir karaoke barda falan hayal ediyorlar. Beni yanlış anlamayın, ben de yaptım. Ben sadece

Büyük bir başarı elde edene kadar bunu anlayacaklarını ya da kabul edeceklerini sanmıyorum."

Masaya bir sessizlik çöküyor ve Anya omuz silkiyor. "Onları her zaman ortadan kaldırabilirsin."

"Bununla ne demek istiyorsun?" Lena masumca sorar.

River karizmatik bir gülümsemeyle araya giriyor. "Onları hayatınızdan çıkarın, karımın söylemeye çalıştığı şey bu. Sağlıklı sınırlar uygulayın."

Lena bana yandan bakıyor ve ben de sırtışıımı gizlemeye çalışıyorum.

Tabii, sağlıklı sınırlar.

"Onları hala seviyorum ve onlar benim ailem. Ve şehre taşınmak muhtemelen şu anda onlardan en fazla uzaklaşabileceğim yer. Peki ya senin pare-" Hemen sözünü kesti. "Ah, kahretsin. Özür dilerim, unutmuşum."

"Bu bizi rahatsız etmiyor. Değil mi, Alek?" Anya bana anlamlı bir bakış attı.

Ailemiz hakkında mı? Anne babamızın ya da bizi bu dünyaya getiren koruyucu annemizin ölümünü nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum.

"Hayır, öyle değil," diyorum.

"Alek ve ben her zaman birbirimize sahip çıktık. Hangi koruyucu aileye gidersek gidelim ya da kendimizi hangi yaramazlığın içinde bulursak bulalım," diye açıklıyor Anya.

Lena kısık bir gülümsemeyle kadehini kaldırıyor. "Ailenin ve otuz yaşına basmanın şerefine."

BÖLÜM 20

Lena

"T Bu güzel akşam ve beni yemeğe davet ettiğiniz için teşekkür ederim," diyorum ayağa kalkarken, kendimi şaşırtarak çünkü

aslında onların arkadaşlığından hoşlandım.

"Seni eve götüreceğim." Alek sandalyesinden fırlıyor ve ben onun bu hevesine hazırlıksız yakalanıyorum. Alek gibi biri ne kadar hevesli olabilirse o kadar.

Anya ve River'la vedalaşıyorum ve uzaklaşmaya başlarken ona "Uber çağırabilirim" diyorum. Ama o bana restorandan çıkarken eşlik etmeye devam ediyor. Beni duyduğunu biliyorum ama tek başıma gitmemin bir seçenek olmadığı açık. Bir Uber çağırmam gerektiğini biliyorum ama bir yanım onunla birkaç dakika daha baş başa kalmak istiyor. Alek'le ilgili bir şey beni doğal olarak içine çekiyor. Ve onun, aşık olmamam gereken "kötü çocuklardan" biri olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

Sessizce onu arabasına kadar takip ediyorum, içinde bulunduğum diğer iki arabadan farklı görünüyor.

"Kaç tane arabanız var?" Yolcu kapısını açarken sordum.

"Birkaç tane."

Koltuğa kayıyorum, o da kapıyı arkamdan kapatıyor. Ve bir kez olsun arabasını düşünüp utanmıyorum. Onun yerine gülmemeye çalışıyorum. Belki şaraptan, belki de durumun gülünçlüğünden.

Kaputun etrafında yürürken ön camdan onu izliyorum. Erkekler genellikle gözümü korkutmaz, ama onda çok fazla güç barındıran bir şey var. Sadece ona bakarak bile birden fazla yönden ölümcül olduğunu söyleyebilirsiniz.

Dokunulmaktan hoşlanmıyor, nedenini tam olarak bilmiyorum. Ama umarım bir gün bana söyler. Başımı sallıyorum. Neden Alek'i bu kadar merak ediyorum ki? O benim gibi normal bir kızın aşık olacağı türden bir adam değil. Alek kötü biri, bu çok açık. Ve ben bundan daha zekiym, değil mi? Yine de hâlâ onun arabasındayım.

Cinita'ya olan takıntısının ne olduğunu da merak ediyorum. Onun benimle temasa geçmesini bekliyor gibi hissediyorum. Sanki ben bir yer tutucuyum.

Sürücü koltuğuna geçerken, "Onu aramayı bıraktın mı?" diye sordum.

Motoru çalıştırıyor ve ben de hemen kemerimi takmak için uzanıyorum. Emniyet kemerinin geçen sefer hayatımı kurtardığından oldukça eminim, bu yüzden kesinlikle tekrar takmayı tercih ediyorum. Ellerinin direksiyonun etrafında sıkılaştığını fark ediyorum ve ilk başta bana cevap vermeyeceğini düşünüyorum. Yani, cevap vermek zorunda değil ve ne zaman konuşmak istediği konusunda kesinlikle seçici davranıyor.

"Hayır."

Midem bulanıyor ve bu his hiç hoşuma gitmiyor. Bu adamdan cidden hoşlanıyor olamam, değil mi?

"Ona olan hayranlığın nedir?" Ay ışığında karanlık gözleri benimkilere kilitleniyor, sonra gözlerini kaçırıp arabayı sürmeye devam ediyor. Bana hemen cevap vermiyor. Cevap vermemesine alışkınım, bu yüzden arabada sessizce oturuyoruz.

Cinita'da bu adamı bu kadar kısıpaca alan şey ne? Sadece güzellikle ilgili olamaz. Yine de, evet, o

Büyüleyici bir kadın. Sanki hava onun dans partneriymiş gibi hareket ediyor. Daha önce onun kadar etkileyici dans eden birini görmemiştim ve daha büyük şovlarda dans etmiyor olması beni şaşırtmıştı. Cinita dans edebiliyor, ama aynı zamanda bir hayalet. Bir an orada, bir an sonra yok oluyor.

Beş dakikalık bir sessizlikten sonra nihayet, "Ona karşı bir hayranlığım yok," dedi. "Anya ve benimle aynı yetimhanedeydi."

Dudağımı ısııyorum çünkü sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi konuşuyor. Ama kesinlikle şu anki ilişkilerinin ne olduğunu açıklığa kavuşturmuyor.

"Büyürken hepiniz yakın mıydınız?" diye sordum. Alek'ten bilgi almaya çalışmak, çok iyi korunan bir kasaya girmek gibi.

"Hayır," diye yanıtlıyor.

Doğru. Ne tür bir ilişkileri olduğuna dair hâlâ gerçek bir açıklama yok. Emin olduğum tek şey Anya'nın ondan hoşlanmadığı. Ama ilişkilerinin nasıl olduğu neden umurumda olsun ki? Alek'le aramızda bir şey yok ki. Tabii ki öpüştük ve çok ateşli bir öpücüktü ama hepsi bu kadar, değil mi?

Arabayı kaldırıma çekiyor ve apartmanımın önünde olduğumuzu fark ediyorum. Alek hayatıma girdiğinden beri her şey ne kadar tuhaf olsa da, cömertliği ve nezaketi için de minnettarım.

Ona tüm dikkatimi vermek için dönüyorum. "Yukarı gelmek ister misin?"

"Sevişmek istiyor musun?" diye soruyor cesurca. Çenem düştü. "I..."

"Eğer istersen seni beceririm Lena," diye ekliyor. Sözleri karşısında gözlerimin yuvalarından fırladığına eminim.

"Mobilyaları görmek istemiştim," diye kekeliyorum. "Her şeyi sen aldığın için görmek isteyebileceğini düşündüm." Şimdi aptal gibi hissediyorum, muhtemelen ona teklif ediyormuşum gibi geldiğini fark ediyorum.

Bana o kadar dikkatle bakıyor ki, sonunda "Tamam" diyene kadar gözlerimi kaçıramıyorum.

Arabadan iniyorum, havada ağır bir gariplik var, ondan çok benden kaynaklanıyor. Yine de Alek'in gergin olduğunu hayal bile edemezdim, ama şimdi sevişme konusunu açtığına göre, beş kat merdiveni çıkarken tek düşünebildiğim bu.

Ben çantamdan anahtarlarımı çıkarırken o sabırla bekliyor. Kalbim göğsümde çarpıyor. Yanı başımda kokusunu alabiliyorum ve sözleri aklıma daha çok kazınıyor. Yatağıma bir erkek girmeyeli bir yıldan fazla oldu. Onu yatağımda istiyor muyum? Bunu düşündüm ama geçen sefer beni o kadar destansı bir şekilde reddetti ki ilgilenmediğini açıkça belli etti. Arabada söylediği sözlerin umudunu eziyorum. Yapacağını söylüyor ama gerçekten yapabilir mi? İnsanlara dokunmaktan nefret eden biri için bu nasıl mümkün olabilir ki?

"Titremeyi kes. Sana canlı canlı derini yüzeceğimi ve cesedini sikeceğimi söylemedim."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, anahtarı kapıya yaklaştırmayı başarak. "Bunu sen mi yaptın?"

Gülümsüyor ve ben de kendimi tutamayıp büyüleniyorum. Korkunç bir şekilde.

"İnsanların derisini yüzmek mi? Elbette, bir ya da iki kez yaptım. Ama bir cesedi becermek? Hayır. Kadınlarımın çılgılık atmasını severim ve ölü kadınlar çılgılık atamaz." Anahtarlar elimden düşüyor ve onları almak için eğiliyor. "Bunları düşürmüşsün," diyor gülümseyerek ve lanet olsun, külotum eridi.

"İçeri gir," diyorum el sallayarak. Önce o içeri giriyor, bakışları tekrar bana dönmeden önce her şeyi tarıyor.

Alek çok yakışıklı bir adam ama onunla ilk tanıştığımda bunu hiç fark etmemiştim. Bunu fark etmemek zor, ama aynı zamanda benimle sakın konuşma titreşimleri de yayıyor ve bunu çok çok iyi yapıyor, bu yüzden onunla nerede durduğuma dair hiçbir fikrim yok.

"Kartımın pek çok yeni şey satın aldığını görüyorum," diyor.

"Evet, teşekkür ederim. Gerçi kız kardeşin aradı, ben değil. Bunların yarısının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum ve dolabın üzerinde duran, güzel görünmekten başka bir işlevi olmadığına emin olduğum bir şeyi işaret ediyorum. "Yine de yatağı test etmelisin. Çok güzel ve g l n  derecede rahat."

"Yata ına girmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, hayır, öyle demek istemedim," diyerek başımı sallıyorum. Kahretsin, neden söylediğim her şey onu yönlendirmeye  alı ıyormu um gibi geliyor? Öyle mi yapıyorum?"

Bana bir adım daha yaklaşıyor, o kadar yaklaşıyor ki nefesimi içime çekiyorum ve  ekti imde soludu um tüm hava onunki oluyor.

"Emin misin?" diye sorar, sonra dudaklarını yalar.

Sikeyim.

Dokunulmaktan nefret ediyor, ama geçen sefer çok hoşuna gitmişti, değil mi?

Hayır, böyle düşünmeyi bırak.

Böyle bir şey olamaz.

Tekrar.

"Lena."

"Hmmm?"

"Adımı söyle." Kafam karı mı  bir şekilde ona baktım. Ne demek istiyordu? Sonra anladım.

"Aleksandr." Adını s yledi imde dudakları kıpırdıyor ve sanki kendini tutamıyormu  gibi üzerime atılıyor. Eldivenli elleri bana uzanıyor, belimi sarıyor ve beni kendisine daha da yakla tırıyor.

Kahretsin.

Vücutlarımız birbiriyle aynı hizada ve geçen seferkinin aksine, onun kilitlendi ini hissedemiyorum. Hareketleri akıcı, benim ihtiyacım daha fazlası için çarpan bir talep.

Bu adamdan daha çok istiyorum.

"Kaçmak için son  ansın," diyor, ses tonunda bir uyarı var. Hiçbir şey söylemiyorum, sadece dudaklarına bakıyorum, geçen sefer tadının nasıl olduğunu hatırlıyorum. Yutkunuyorum. "Cevabım bu," diyor dudakları usulca dudaklarıma yapı madan önce. Kim bilebilirdi ki bu

adamin

herhangi bir şekilde yumuşak olabilir mi? Öpücükleri mükemmel. Ben dudaklarımı ayırmadan ve dili içeri kaymadan önce ağzının benimkine karşı verdiği his.

Mükemmellik.

Bu öpücüğü bitirmek istemiyorum. Ellerimi vücudunda herhangi bir şekilde hareket ettirirsem öpücüğün biteceğinden çok korkuyorum.

Bu yüzden ona teslim oluyorum, çünkü bu adamın beni en hasta günlerimde bile öpmesini istiyorum çünkü bunun beni daha iyi hissettireceğine dair bir his var içimde. Bu adam böyle öpücükler veriyor. Canlandırıcı ve hayat vericidirler. Saf bir ihtiyaç cehennemi.

Boyu benden uzun ama topuklu ayakkabı giydiğim için onu daha derinden öpmek için başımı hafifçe yukarı kaldırmam yetiyor. Dili benimkine karışıyor ve belimdeki elleri beni daha da yaklaştırıyor, eğer mümkünse, ve onun sertliğini hissediyorum.

Nefeslerim sığılıyor ve elbisemin darlığından mı yoksa ondan mı kaynaklandığından emin değilim.

"Bu lanet elbise bir suç, Lena," diye mırıldanıyor ve hafif aksanı ayak parmaklarımı kıvırıyor. Onu kendime çekip ellerimi saçlarında gezdirirken kendi disiplinim de kırılıyor. Beni mutfak tezgahına doğru itiyor, bu sırada yere bir şey düşüyor.

Dudakları boynumda geziniyor ve ben ona doğru eğiliyorum, o kadar açım ki. Bir yıldır bana dokunulmadığı için değil.

Çünkü hayatım boyunca bu adam tarafından dokunulmadım.

"Alek." Nefeslerim titriyor. "Çıkar. Bu elbiseyi çıkarmak istiyorum," diyorum umutsuzca. Çünkü kendimi ona vermek için çok dar, çok sınırlayıcı.

Arkasına yaslanıp bir çakı çıkarırken gülümsüyor. Ona bakarken nefesim kesiliyor.

"Bana güveniyor musun, Lena?" diye soruyor ve sanki şeytanla bir anlaşma yapıyormuşum gibi hissediyorum.

Bu normal değil. Ama bu Alek, o zaman onu görebiliyorum, herkesin bildiği maskenin altında zar zor gizlenen canavarı.

korkuyorum. Ama bakışlarında, benim için yanıyor.

Başımı sallıyorum ve elini bacaklarımın arasında gezdirip elbisenin alt kısmını kesmesini izliyorum. Malzeme tenime o kadar yakın ki, vücuduma çok sıkı sarıldığı için etimi kesebileceğini düşünüyorum, ta ki bıçağı kenara koyup elbiseyi alttan yırtana kadar.

Elbise saniyeler içinde parçalandı ve geri çekilip beni değerlendirdi. Bana bakarken aklıktan ölmek üzere olan bir adam gibi görünüyordu. "Mükemmel."

Ve içimi bir rahatlama ve sıcaklık seli dolduruyor.

Kıçımı tutup beni kaldırıyor, dudakları tekrar dudaklarımda, öpücükleri daha yoğun, ki düşününce ona yakışıyor. Ama vücudumda gezinirken dokunuşu nazik, sanki beni kırmaktan korkuyormuş gibi.

Eldivenli elleri belimde duruyor, hareket etmiyor, kaçamayayım diye beni ona bağlıyor. Ama sonra bir telefon çalıyor ve geri çekiliyorum. Çalan benimki değildi.

"Buna ihtiyacın var mı?" diye sordum. Başını sallıyor ve beni tekrar kendine çekiyor. Bu sefer ellerimi göğsüne götürüyorum. Ağzımın içinde inliyor ve ben de sınırlarını test ederek ellerimi aşağı indiriyorum.

Burada, son derece tehlikeli bir adamla birlikteyim ve beni öpmesine izin veriyorum. Ellerimi göğsünden aşağı kaydırırken beni tut. Kemerine gelene kadar aşağıya iniyorum. Ellerim tokayı çözmeye başlıyor ama o öpüşmeyi yavaşlatmıyor, elleri hâlâ sırtıma yapışmış durumda. Kemerini çözdüğümde, elimi pantolonunun içine kaydırıyorum ve sertleşmiş sikini hissediyorum. Siktir, çok büyük.

Kollarından kurtulabilmek için onu itiyorum ve tezgahla onun arasına ayaklarımın üzerine düşüyorum. Geri çekilip ona gülümsediğimde kafası karışmış görünüyor. Dizlerimin üzerine çöktüğümde kapüşonlu gözlerle beni izliyor.

Aletini serbest bıraktım ve incelerken kasık kıllarının mükemmel bir şekilde bakımlı olduğunu fark ettim. Bunu neden yapsın ki? Başka biri için mi? Eğilip dilimi ucuna doğru kaydırırken bu düşüncelerin aklımdan çıkmasına izin veriyorum.

İnliyor ve eli saçlarımı kavırıyor, kontrolü ele alması için yeterli değil ama sanki kendini topraklamak için buna ihtiyacı varmış gibi. Telefonu tekrar çalmaya başladı. Ses çıkarmıyor, ben de onu ağzıma alıyorum, dilim etrafında tembel daireler çiziyor. Benim telefonum da çaldığında bu sefer zevkten değil ama inliyor.

İkimiz de donup kaldık. Başımı geri çekiyorum ve ağzımı siliyorum. "Aldırma," diye talimat veriyor.

"O zil sesi Cinita'nın" diye fısıldarken dudaklarımdan hayal kırıklığı ve tedirginlik dökülüyor.

Hemen pişman oldum. Keşke onun adını hiç anmasaydım. Çünkü bahsettiğim anda tekrar içeri giriyor ve ceketinin içine uzanıp telefonunu alıyor. Ekranı kontrol ettiğinde, Cinita'nın adının önceki cevapsız aramaları olarak görüldüğünü görüyorum.

Beni dizlerimin üzerinde bırakarak dairemde aceleyle çıktı, sadece birkaç saniye önce dayanılmaz bir açlıkla beslenen içime hastalıklı bir kıpırtı doldu.

Şimdi acı bir şey yutmuşum gibi ağrıyor.

BÖLÜM 21

Aleksandr

■ Cinita'yı geri arıyorum, direkt telesekretere düşüyor.
Sikeyim.

Şimdi aramaya karar verdi.

Döndüğünü öğrendiğim andan itibaren beni görmezden geldi, peki neden şimdi arıyor?

Sadece başı belaya girdiğinde arar.

Onu son gördüğümde bana uzak durmamı söyledi. Ve şimdi beni tekrar arıyor.

Kötü bir şey oldu.

Arabama binerken Lena'nın dairesine bir göz atıyorum. Işıkları yanıyor ve pencerenin önünde adımlarken silüetini görebiliyorum.

Sikeyim.

Onu dizlerinin üzerine çöktürdüm ve üzerine yürüdüm.

Cinita'yı takip etmek o kadar içime işlemiş ki, bunun Lena için ne kadar berbat bir şey olduğunu ancak şimdi fark ediyorum.

Ne halt ediyorum ben? Ondan uzak duracağıma yemin etmemiş miydim?

Ellerimi direksiyona vururken telefonum çalıyor ve ona bakmadan cevap veriyorum.

"Cinita."

"Olamaz. Yine mi?" diyor kız kardeşim. "Alek, neden hâlâ onun peşindesin? Ne oluyor lan?"

Artık bir cevabım bile yok. Cinita, kız kardeşim dışında hayatımda bir şeyler hissettiğim ilk kadındı. Aşk olduğunu söyleyemem ama onu koruma ihtiyacı çok belirgindi. O da bunu severdi, hatta bununla oynardı.

Ama onu ben korumazsam kim koruyacak?

"Lena nerede? Umarım onu kızdırmamışsındır. O kadını severim."

Sözleri beni şaşırttı.

Ve midemde garip bir yumru oluşuyor.

Kız kardeşim kimseyi sevmez.

Biz kimseyi sevmeyiz. Değil mi? "Lena'dan hoşlanıyor musun?"

"Evet, biliyorum."

"Kimseyi sevmiyorsun."

"Senden hoşlanıyorum," diyor, sanki tartışmayı kazanmış gibi.

"Hayır, arada bir fark var. Biz biriz, Anya. Bir rahmi paylaştık."

"Domates, tomahto," diyor küçümseyerek. "Senin de ondan hoşlandığını biliyorum, o yüzden bu diğer kadına karşı hissettiğin her neyse onu aş. Ve önünde ne olduğunu görmeye başla."

Anya her zaman bana ne zaman laf söyleyeceği konusunda bir tür uhrevi sezgiye sahiptir. Az önce ne yaptığımı bilseydi çok kızardı, değil mi? Yaptığım şey tam bir pislikti, değil mi?

Daha önce bir kadının duygularını hiç düşünmemiştim. Ama sıçıp batırdığımı biliyorum.

"Hâlâ beni dinliyor musun?" Anya sorar.

Telefonu kapattım ve arabadan indim. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve Lena'nın kapısına vurdum.

Sessizlik.

Tekrar vuruyorum.

"Kim o?" Sesi kapıda çınlıyor.

Dudaklarımı yalıyorum. Büyük olasılıkla kim olduğunu biliyor. "Benim."

"Ben mi? Gidebilirsin," diye tersliyor ve kapının altından gölgesini görebiliyorum.

"Kapıyı aç, Lena." Kapıyı tekrar çalıyorum. Bu sefer cevap vermiyor ama diğer taraftan nefes alışını duyabiliyorum. "Şimdi," diye bağıyorum. "Yoksa bu kapıyı kırarım."

Bu sözler üzerine kapı uçarak açıldı ve orada durdu, şimdi bir bornoz giymişti, gözleri güneş kadar ateşliydi. Bakışlarım hemen onun büzülmüş dudaklarına kayıyor, dudakları aletimin etrafına mükemmel bir şekilde oturuyor, o ise bana ateş püskürüyor.

"Sen!" diye bağıyor. "Seni de onu da sikeyim." Çenesini yukarı kaldırıyor ve kapıyı yüzüme çarpmaya gidiyor. Ondan önce durduruyorum ve bileğini yakalıyorum. Ayağım kapıyı açık tutarken gözleri elime kayıyor. "Bırak, Alek," diye homurdanıyor ve elini bırakıyorum ama ayağımı hareket ettirmiyorum.

"Bana kızgın mısın?"

"Ben deli miyim?" diye bağıyor. "Senin için dizlerimin üzerindeydim, seni sik kafalı, ve sen hala onu düşünüyordun."

Kapıyı iterek kapatmaya çalışıyor ama ayağım hareket etmiyor.

"Lena."

"Git buradan." Kapıyı itiyor. "Şimdi seni gerçekten tatmak istiyorum."

Duraklıyor ve yüzü şaşkınlık, kafa karışıklığı ve öfkeyle buruşuyor.

"Şimdi mi?" Başını geriye atıyor ve gülüyor. "Peki ya... hayır." Gülümsüyor. "Kulağa nasıl geliyor?" Bileğime tekme atıyor, ben de ayağımı geri çekerek kapıyı suratıma çarpmasına izin veriyorum. "Git ve değerli Cinita'nı becer, seni sik kafalı." Onun uzaklaştığını duyuyorum ve kapısını kırmayı düşünüyorum.

Ama bir şey beni durduruyor.

Şu anda özür dilemenin bile işe yarayacağını sanmıyorum. Bir adım geri çekiliyorum. Hayır, sakinleşmesine izin vermeliyim. Benim hakkımda ne düşündüğü neden umurumda olsun ki?

Bilmiyorum ama ben biliyorum.
Yine de sıçıp batırdığımı biliyorum.

Ve böyle bir şeyi nasıl telafi edeceğime dair hiçbir fikrim yok.

BÖLÜM 22

Lena

H Bu ne cüret?

Gerçekten çok sinirli. Kim olduğunu sanıyor bu? Ağzım resmen sikinin etrafındaydı. ve sırf kız aradı diye geri çekildi. Belki de onunla bir gece geçirmenin ne kadar eğlenceli olacağı fikrine kapılmamalıydım. Bunu uzun süre seks yapmamaya bağlayalım. Sonsuza kadar seks yapmamak onun bana hissettirdiklerinden çok daha az aşağılayıcı.

Yani, cevap bu olmalı, değil mi? Uzun zamandır seks yapmadığım için mi?

Elbette, onu iyi bir yatıştan başka bir şey olarak görmüyorum. Yani, öyle olduğunu varsayıyorum. Bildiğim kadarıyla iki pompalı bir mankafa da olabilir.

Bunun doğru olmadığını biliyorum ama kendimi daha iyi hissettiriyor.

O yola bir daha asla geri dönmeyeceğim.

Tiyatroda bana teslim edilen aşırı bukete bakıyorum. İsim yok, sadece boş bir kart. En azından bir kez olsun kart göndermeye çalışmış.

Onları çöpe atıyorum.

Teslimatçı kadın bana başka bir poşet uzatırken dehşete düşmüş görünüyordu. Neredeyse tereddütle, sanki onu da çöpe atacakmışım gibi.

"Daha fazla hediye mi?" İnanamayarak sordum.

Yutkunuyor ve başını sallıyor. Çantayı alıyorum. Peki bu ne, onun yalvarma şekli mi? Gerçekten özür dilemeden özür dilemek mi?

Küçük beyaz çantayı açıyorum ve içinden kırmızı kurdeleli beyaz bir kutu çıkarıyorum. Açtığımda kaşlarım havaya kalktı.

Uzun elmas küpeler bana doğru parlıyor ve çenem geriliyor.

Kadın beklentiyle bana bakıyor.

"Bunlar bende kalacak," diyorum utanarak. O pisliğe çok kızgınım ama bunlar çok güzel. Ve şu anda sahip olduğum en güzel küpeler. Yine de bu onu affettiğim anlamına gelmiyor.

Hayatta olmaz.

Başka bir kadın için yanıp tutuşan bir adamla ilişkiye girmemem gerektiğini bilmeliydim. Son ilişkiyi yıllar önce bitirmemin nedenlerinden biri de buydu. İş arkadaşlarından biri için yanıp tutuşuyordu ve ben asla kimsenin ikinci iyisi olmayacaktım. Birinin ilk tercihi olmaya layık biriyim ve bunu gören erkekleri seçmeye başlamalıyım. Müsait olmayan ve benimle ilgilenmediği belli olan bir adamı değil.

Ama o zaman neden beni öyle öptü?

Neden elleri bu kadar nazik ve ağzı bu kadar mükemmeldi? Bundan çıkaracağım bir şey varsa o da beni aynı şekilde öpebilecek başka bir erkek bulmam gerektiğidir.

Ama içimde ondan daha iyi öpüşen birini bulamayacağıma dair bir his var. Ama tekrar böyle bir öpücük alabilirsem, çok mutlu bir kız olacağım. O dudakların ve dilin biraz daha aşağıya indiğinde neler yapabileceğini hayal edebiliyorum.

Başımı sallayarak yeni küpelerimi cebime koyuyorum ve tekrar makyaj aynasının önüne oturuyorum. Matthew

yeni bir senaryo üzerinde çalışıyordu ve ben de erken gelip incelemek istedim. Ama sadece ilk satırı okudum... Şimdiden on kez. Çöp kutusundaki çiçeklere baktım.

Bu göt herif beni gerçekten sinir ediyor.

Julie sessizce arkamdan geliyor ve onun bu kadar sessiz olması garip. Beni gördüğünde gülümsüyor ama yan gözlerinden ağladığını anlayabiliyorum.

"Julie?" Hemen onunla yüzleşmek için döndüm.

"Ben iyiyim, sorun yok" diyor çabucak. Ama o iyi olmaktan çok uzak.

"Ne oldu?" Aceleyle yanına gittim.

"Cinita. Hastanede."

"Ah," diyorum, geri adım atarak. Midem bulandıkça suçluluk duygusu kaplıyor içimi. Dün gece bu yüzden mi aramıştı? Öyle olmalı, değil mi? "O iyi mi?" İyi olmasını önemsiyorum ama benim haberim olmadan nasıl hayatımın bu kadar büyük bir parçası haline geldiğini bilmiyorum.

"Bilmiyorum ama o orada ve bu korkutucu. Dans koçumuzdan zaten iki kez ceza aldım, bu yüzden içeri girmek zorunda kaldım."

Alt dudağımı ısıırıyorum. Cinita şu anda başımın belası olabilir ama onun kötülüğünü istemiyorum. Ve Julie'yi böyle görmekten nefret ediyorum. "Onu görmeye gidip gidemeyeceğimi sorsam nasıl olur? Eminim Matthew'un kolunu büküp bir saatliğine gitmeme izin vermesini sağlayabilirim."

Julie titrek bir nefes alır. "Emin misin?"

İç çektim. "Şey, biz oda arkadaşıydık. En azından bunu yapabilirim." Bir ay onunla herhangi bir bağ kurmak için yeterli bir süre değildi ama Julie için üzülüyorum. "Sorun değil. Ayrıca, bugün gösteri günü değil. Eminim bir antrenman için bana izin verecektir."

Julie kollarını bana doluyor ve onun şefkati karşısında irkiliyorum. Sonra midemin çukurunda bir suçluluk yumağı daha oluşuyor.

"Julie, dün gece ödünç aldığım elbise için sana borcumu ödemem gerekiyor. Yırtıldı ve sana yeni bir tane almayı tercih ederim."

Julie kıkırdamaya başlarken mutluluk gözyaşlarını siler. "Dürüst olmak gerekirse, umurumda değil. O elbise yıllardır bendeydi ve zaten senin üzerinde benden daha iyi duruyordu."

"Kapa çeneni," diyorum gülererek. Çöpteki bukete bakınca gözleri irileşiyor. Ona dönüp bakarken yüzümü buruşturuyorum. "Bir hayranımdan gelen ve pek de istemediğim bir hediye."

Onlara doğru koşar ve onları toplar. Neyse ki çiçekler dışında boştu. "Siktir et onu. Senin çöpün benim hazinem." Ve işte böyle, üzüntüsünden kurtuldu. "Bu Alek Ivanov'dan mı?"

İnkâr edeceğim ama o gülmeye başlıyor. "Gerçekten dikkatini çekmişsin, ha? Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama onun yanında dikkatli ol, tamam mı? Cinita'yı hastanelik eden onun gibi adamlar."

"Biri ona bir şey mi yaptı?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum ama her zaman belayı ve onun gibi adamları takip eder. Bu tür bir hayatın iyi yanları vardır ama kötü yanları da olabilir. Sadece dikkatli ol, tamam mı?"

"Alek hakkında çok şey biliyor musun?" Sessizce sordum. Onun hakkında soru sormak istemiyorum ama şu anda düşünebildiğim tek şey o.

"Çoğunlukla söylentiler. Ivanov ikizleri efsanedir," diyor çiçekleri mutlulukla içine çekerken.

"Nasıl?"

"Müzayedeler düzenliyorlar; hem de çok sayıda." Henüz kimsenin gelmediğinden ve dinliyor olabileceğinden emin olmak için etrafına bakınıyor. "Dans ettiğimiz gibi. Çok tehlikeliler ve herhangi birinin ortadan kaybolmasına neden olabilirler. Alek'in bir joker olduğunu duydum."

Kaybolmak mı?

Onlardan güç izlenimi aldım. Ama insanları yok etmek?

Yine de içten içe bunun gerçek olduğunu biliyorum. Bu bir şekilde durumu daha da korkutucu hale getiriyor çünkü ben de onların

Nezaket. Bu sadece benim için miydi, yoksa aptal yerine mi konuyordum?

Her iki şekilde de fark etmemeli. Uzak durmalıyım.

"Cinita her zaman Alek'e karşı bir şeyler hissetmiştir. Onun kendisini koruma ihtiyacıyla oynadı. Ama aralarındaki şeyler hiçbir zaman daha ileri gitmedi. Bildiğim kadarıyla, ondan istediğini hiçbir zaman alamadı. Ama lanet olsun, içinden çıkamayacağı durumlara düştüğünde onu kendini korumanın bir yolu olarak kullandı." Isık çalıyor.

"Bir gece dışarıdaydık ve bir adam ona uygunsuz bir şekilde dokundu ve durmadı. Ertesi gün haberlerde adamın ölü bulunduğu bildirildi.

"O ve ben yakın değildik ve iş dışında bizimle bir şeyler yapmaktan hoşlanmazdı. Ama birlikte dışarı çıktığımızda ve bir şeyler hissettiğinde, tek konuştuğu erkekler, güç ve toksisite olurdu. Bu konuda çok başarılıydı. Ve onun için zor zamanlar olduğunda, Alek sözde onun parlak zırhlı şövalyesiydi."

Düşündükçe çenem geriliyor.

Aynı yetimhanede kaldıklarını söyledi, belki de koruyucu bir ağabey gibi hissetmiştir?

Ben bile kendimi buna ikna edemiyorum. Bunu arkamda bırakmalıyım.

Onların dünyasına daha fazla dalmamalıyım.

Ben Cinita değilim, bir sonraki hitimi arıyorum. Kariyerime ve hayatımı yaşamaya odaklanmak istiyorum. Gelişmek. Bir daha en iyi ikinci olmayacağım.

Ama onun iyi olduğundan emin olacağım. Eğer Alek'in istediği oysa, aralarına girmeyi bırakacağım.

BÖLÜM 23

Lena

A Önce Cinita'yı görmeme izin verilmedi. Sadece ailesinin girmesine izin veriliyor ama kayıtlarını kontrol ettiklerinde bir yakını olmadığını fark ediyorlar. Hemşirelerden biri ve hayranı olduğunu söyledi. Ona Cinita'nın gösteride eski bir dansçı olduğunu ve benim de onun oda arkadaşı olduğumu söylediğimde beni onu görmeye götürdü.

Hastanelerden nefret ederim. Kardeşim oralarda başarılı olabilir ama bana hep ölüm hissi vermişlerdir.

Hemşire Cinita'nın sokakta bu halde bulunduğunu ve buraya getirildiğini açıklar. O zamandan beri uyanmamış. Yani bilincini kaybetmeden önce Alek ve beni aramış olmalı. Bunu önlemeye yardım edebilir miydik? Birinin komada olduğunu duymak ve bunu gerçekten görmek iki farklı şeydir.

Odaya girdiğimde nefesim kesildi. Yatağında yatıyor, kımıldamıyor. Gözleri kapalı ve ona bağlı makineler bip sesi çıkarıyor. Yanakları çökmüş ve sahnede defalarca gördüğüm o parlak, yıldız gözlü dansçıya hiç benzemiyor.

Üzücü bir durum. Onu iyi tanımıyor olabilirim ama yardıma ihtiyacı olduğu açık.

Alek'i aramalı
mıyım?
Aramalıyım, değil
mi?

Ailesinden hiç bahsetmedi ve eğer kayıtlarında bir akrabası yoksa, bu kimsesi olmadığı anlamına gelir, değil mi? Birlikte yaşadığımız dönemde kimsesi olmadığını söylemişti ama ben bunu gerçek anlamda algılamamıştım. Herkesin en az bir yakını olduğunu düşünürdüm.

Dairede daha uzun süre kalsaydı bile, onun da bana bağımlı olacağından şüpheliyim. Cinita gibi kaçıışı yanlış yerlerde arayan biri için asla yeterli olamazdım.

Sanırım Alek bunca zamandır onun peşinde olduğu için, gerçekten de kötünün iyisi olabilir.

Ona olan tüm kızgınlığım buharlaşıyor. Bu benimle ilgili değil. Cinita'nın yardıma ihtiyacı var ve ben kendi küçüklüğümün üstündeyim.

"Bay Mutlu "nun altında numarasını buldum ve aramaya bastım. Dün gece onu kovduktan sonra belki cevap vermez. Ya da belki de hediyelerle ilgili aramamı bekliyordur. İkinci çalışta adımı söylüyor ve içimi bir ürperti kaplıyor. Adımı söyleme şeklini seviyorum. Bana bir şeyler yapıyor, bu da ona karşı duyduğum aşağılanma ve öfkeyi tekrar yüzeye çıkarıyor, ama yutkunuyorum. Benim üzerimde hiçbir gücü olmamalıydı. Sadece bir öpücüktü... ve yarıda kesilen bir oral seks.

"Hastanedeyim," dedim ona.

"Ne oldu? Sen iyi misin?" Sesi hızla yükseldi ve ben şok oldum. Sesi Alek'in sesine bile benzemiyordu. "Lena, lanet olsun, bana hangi hastane olduğunu söyle."

Cinita'ya bakarken dudagımı ısıırıyorum. Ailesi yok ama onu arayan bir adam var. Nedenini gerçekten bilmesem de.

Eminim onun yerinde olsaydım, yanımda gerçekten burada olmak isteyen birini isterdim. Onun için burada olması fikrinden ne kadar hoşlanmasam da.

Üzerimdeki etkisi ne olursa olsun, kendimi bu tehlikeli ağdan kurtarmalıyım.

"Ben değilim. Cinita'yla birlikteyim." Sessizleşiyor.

Sonunda, "Yaşıyor mu?" diye sorar.

"Evet."

"Peki sen iyi misin?" diye soruyor.

"Evet. Bir sürü makineye bağlı. Onu bir sokakta koma halinde bulmuşlar. Aileden olmayan kimseyi içeri almıyorlar. Ama hemşire şarkı söylememi seviyor, o yüzden bir istisna yaptı."

"şarkı söylemeni kim sevmez ki?" diye mırıldanıyor.
"Hayır, onun ailesi yok."

Ona ne olacağını neden bu kadar önemsiyor? Ona aşık mı? Ve eğer yleyse, o zaman neden beni öpüyor?

Başka birine aşıksan, beni öptüğü gibi pemezsin. Eminim bu konuda haklıyım.

Gözlerimi kapatıyorum, zihnimin hemen bu düşüncelere dalması beni hayal kırıklığına uğratiyor. Alek Ivanov'dan uzaklaşmalı ve bu sorulara eğilmemeliyim.

"Hangi hastane?" diye tekrar soruyor.

Hangisi olduğunu söyledim ve ekledim, "Sen gelene kadar bekleyeceğim, böylece seni odaya götürebilirim, sonra provaya geri dönmek zorundayım."

Telefonu kapatıyor ve uzun sürmeyeceğini biliyorum.

Cinita'nın karşısında oturmuş, bitkin ve iliklerime kadar uşmş bir halde ona bakıyorum. Bir ceset gibi görünüyor.

Uzun siyah saçları yüzünün etrafında ve omuzlarının üzerinde dalgalanıyor. O ürkütücü bip sesi sessizliği dolduruyor.

Bu duruma düşmeyi asla istemem. Korkunç bir şey.

Ama aynı zamanda, gerçekten yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmedim. Ailem kariyerim konusunda sert olabilir ama en azından onlara sahibim.

Kardeşim beni çok sever ve çabalarımı her zaman desteklemiştir.

Alek ve Cinita gibi değildim, o yüzden ben kim oluyorum da onların ilişkisini eleştiriyorum?

Mantıksız düşüncelere karşı savaşıyorum, aklı başında olmaya çalışıyorum ama bu aşağılanmayı ya da öfkeyi azaltmaya yetmiyor. Hayır. Ne olursa olsun, bir kadını başkası için dizlerinin üzerinde bırakamazsın.

Onunla birlikte oturdum ve otuz dakika sonra kapı açılana kadar bekledim. İçeri girmek için bana ihtiyacı olacağını düşünmüştüm ama daha iyi bilmeliydim, kendime Alek'in istediği şeyi bulacağını hatırlattım. Tamamen siyah giyinmiş, her zamanki gibi tertemiz ve bu hiç adil değil. O yeşil gözler hemen benimkileri buluyor.

İyi olduğumdan emin olmak istercesine beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra bakışları Cinita'ya kayıyor. Yatağın etrafında dolaşıyor ve Cinita'nın kolunu tutuyor. Bu nezaketsizlik karşısında irkiliyorum ve sonra ne aradığını anlıyorum. İzler.

Ona karşı nazik olacağını düşünmüştüm. Hatta şefkatli. Ama sonra, ona dokunabildiğini fark ettim.

"Neden senin için bu kadar önemli?" diye sordum.

Artık Alek bunca zamandır peşinde olduğu kişiye sahip olduğuna göre, onu muhtemelen bir daha göremeyeceğimi biliyorum ve sadece nedenini bilmek istiyorum. Bu ikisinin arasında ne oldu?

"Onun kimsesi yok," diye cevap veriyor ve çenesi sıkılıyor. "Ben onun biriyim."

"Benimle yaşarken bir kez bile senden bahsetmedi."

"Hayır, b a h s e t m e z d i . Cinita belayı sever. Ben onun sorunlarını yatıştırırım," diye açıklıyor ve bu şimdiye kadar bana ondan bahsetti.

Söz konusu o olduğunda genellikle sessizlikten başka bir şey olmaz. Sanki elinde sadece onun için yapılmış bir tür anahtar varmış gibi.

Bir an için sessizlik çöküyor üzerimize.

Şimdi bana bakıyor. "Hediyelerimi aldın mı?"

Bu boktan durumda sorduğu sorular karşısında nasıl da savunmasız görüldüğüne gülmek istiyorum.

"Evet ve onları dışarı attım," diyorum bacaklarımı açıp ayağa kalkarken. "Çiçekler ve mücevherler bir kadını dizlerinin üzerinde bırakmayı telafi etmez, Alek."

"O zaman ne olacak?" diye soruyor ve sesi neredeyse çaresiz geliyor.

Kalbimin küçük bir parçası buna dokunuyor ve kendime bu pisliğin her türlü berbat durumda olduğunu ve kariyerime odaklanırken ona nasıl sağlıklı bir yetişkin gibi davranacağını öğretecek zamanım olmadığını hatırlatıyorum.

"Yok bir şey, Alek. Bu bir hataydı. Artık Cinita'ya sahipsin, başka bir şey için bana ihtiyacın yok, değil mi?" O konuşmaya devam ediyor ama ben devam ediyorum. "Gitmeliyim. Uyanırsa bana haber verir misin?"

"Uyandığında çok kızacak." Koluna dokunuyor ve oradaki tüm izleri görüyorum. Kullanıyormuş. Bana bir sonraki vuruşunu bulmaya çalışacağını söylüyor.

"Onu seviyor musun?" Bana cevap vereceğini umarak soruyorum.

Sadece bilmem gerekiyor. Bunu gerçekten geride bırakabilmek için bu onaya ihtiyacım var.

Çünkü nedense ondan uzaklaşmak için mücadele ediyorum. Ona doğru çekiliyorum ve bu tehlikeli bir yokuş.

Bana bakıyor ve ben de konuşmasını bekliyorum. Bir şey söylemesini. Onun yerine, tekrar ona bakıyor. Yüzü morarmış ve şişmiş, kolları mosmor. Gerçekten dayak yediğini söyleyebilirsin.

"Üvey babasını öldürdüm. Ve ona zarar veren son adamı da." dediğinde nefesim kesildi. Gözleri benimkileri buldu. "Ve bunu yapanı da öldüreceğim." Öldüreceğinden hiç şüphem yok. "Ama hayır, onu sevmiyorum."

Alek hakkındaki uyarıları duymak bir yana, onun öldürüldüğünün açıkça itiraf edilmesi dehşet verici. Tüylerim diken diken oldu. Onu başka bir şey olarak düşünerek kendimi kandırmıştım. Belki de parlak zırhlı bir şövalye. Ama onu olduğu gibi bir avcı olarak görmeliyim.

Aşk, seks ya da başka bir şey bir yana, Alek Ivanov tehlikeli biri.

Artık ödülünü aldığına göre, bana daha fazla takılmayacaktır.

Değil mi?

Döndüm ve odadan çıktım.

BÖLÜM 24

Aleksandr

"S korunmaya ihtiyacı var."

"Peki, o zaman adamlarımızdan birkaçını gönderin. İhtiyacınız yok.

"Anya bir hafta sonra bana orada olmam gerektiğini söyledi. Cinita iki gün önce komadan çıktı ve uyuşturucunun etkisinden kurtulmaya çalışıyor. Bir sonraki uyuşturucuyu alabilmek için herkese istediği her şeyi vaat ediyor. Berbat durumda, tıpkı onu Rusya'da son gördüğümde olduğu gibi.

"Onu sevmiyorsun," diyor Anya. "Konu ona gelince bir kurtarıcı kompleksine kapılıyorsun. Onu unut gitsin, Alek. Ona hiçbir şey borçlu değilsin."

Haklı olduğunu biliyorum ama başka bir şey söylemiyorum. Onu sevmiyorum. Artık o kadarını biliyorum.

Ama onunla ilk tanıştığımda ve benimle konuştuğunda - Cinita konuşmayı sever - bana ne kadar üzgün olduğuna dair hikayeler anlatırdı. Kimsesi olmadığını. Koruyucu aile sisteminin onu nasıl yüzüstü bıraktığını. Ve onu korumaya yemin etmiş adamların tam tersini yaptıklarını.

Anya da ikinci koruyucu babamızla aynı deneyimi yaşadı ve biz çocukken ona yaptıklarından dolayı onu mezara koymak için gençken evine geri döndük.

Cinita'nın kimsesi yoktu; dünyada yapayalnızdı. Bizimle aynı zamanda yetimhanedeydi ve unutulmuştu. Oysa koruyucu annemiz Meredith Forks bizi yanına aldı ve kendimizi nasıl savunacağımızı öğretti. Bizi kendi boktan dünyasına sokan acımasız, yaşlı bir kaltaktı.

Cinita kendini bunun içine sürükledi ve o zamandan beri kaçamadı.

Bu yönden birbirimize benziyoruz. İkimiz de dürtülerimize karşı koyamıyoruz ama onun şeytanlarıyla mücadele ettiği yerde ben kendim oldum.

Bu yüzden asla bir parçası olmaması gereken bir dünyaya geri dönüp duruyor.

Sonradan öğrendim ki onu uyuşturucuyla ilk kez on altı yaşındayken tanıştıran üvey babasıymış.

Genç bir adam olarak kız kardeşimi her zaman koruyamadığım gerçeğinden nefret ediyordum. Ama Anya korunmaya ihtiyacı olmayan tanıdığım tek kişi. Kendisinden alınanı geri aldı ve kendini ölümcül bir kadın yaptı. Spor olsun diye erkekleri doğradı, ihtiyaç duyduğunda onları seks için kullandı ve nasıl istiyorsa öyle yaşadı.

Ama Cinita hiçbir zaman gerçekten kaçamadı.

Geçen yıl, onu ilk kez dans ederken gördükten sonra, bir şekilde onu özgür bırakacağını umarak koruyucu babasını öldürdüm. Ama olmadı.

Şimdi kendini sadece onu kullanacak erkeklere satıyor.

Kendisine bunu yapan adamın adını hâlâ vermek istemiyor, kendisi yerine onu korumayı tercih ediyor. Korku mu yoksa aptallık mı? Tam olarak anlayamıyorum.

Uzun süren sessizliğimin ardından Anya nazıkçe, "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen adamlarımı gönder," dedi.

Koyu kumral saçları gözüme çarpıyor ve beklentiyle dudaklarımı yalıyorum. Onu tam bir haftadır görmemiştım ve ona dokunmamak, hatta onunla aynı odada durmamak beni öldürüyordu.

"Ben hallederim," diyorum Anya'nın yüzüne telefonu kapatıp cebime koyarken.

Lena Love.

Sikeyim.

Onunla.

Birlikte çalıştığı baletin adı neydi... Julie mi?

Koridorda onun önüne geçiyorum ve o da duruyor. Julie aramızda bir ileri bir geri baktı ve sonra "Ben Cinita'ya bakmaya gidiyorum. İkinize biraz zaman vereceğim."

Lena arkadaşının gidişini izliyor, sonra saçlarını kulağının arkasına topluyor ve yere bakıyor. Üzerinde mavi bir kazak, kışını saran bir kot pantolon ve bir çift kovboy çizmesi var.

Tüm aramalarımı ve mesajlarımı görmezden geldiği için bir şey söylemesini bekliyorum. Bunun yerine etrafımdan dolaşmaya çalışıyor ama ben onun yoluna çıkıyorum.

Bana dik dik bakıyor, tedirgin.

"Bunu bütün gün oynayabiliriz," diyorum ona.

Ellerini kollarında gezdirerek, "Bir ipucunu pek iyi karşılayacağına benzemiyorsun," diye karşılık veriyor ve keşke ona dokunan ben olsaydım diyorum. Bu küçük güneş ışığı bir şekilde ona dokunmak istememe neden oluyor. Hayatımın büyük bölümünde kendimi mahrum bıraktığım bir şey ve onun için her santimini kucaklamak ve hissetmek istiyorum. Daha fazla araştırmayı reddediyorum. Berbat durumda olduğumu biliyorum. Ama ona duyduğum özlemi, nefes almayı bırakamayacağım kadar inkar edemem.

"Söz konusu sen olduğunda değil. İşimizin bittiğini düşünebilirsin ama bitmedi."

Bana inanamayarak bakıyor. "Gerçekten insanları öldürüyor musun?"

Bir hafta boyunca aramalarımı görmezden geldikten sonra bana sormak istediği şey bu mu?

"Tabii, neden olmasın? Ölmesini istediğin biri mi var?"

Gözleri daralmadan önce şaşkınlıkla genişliyor. Kahretsin, bana daralmalarına bayılıyorum.

"Hayır, ben ciddiylim. Cinita'nın üvey babasını gerçekten öldürdün mü?"

Kulağına fısıldayabilmek için yakınına eğildim. Nefesini içine çekiyor ve ben de onun çiçeksi kokusunun tadını çıkarıyorum.

"Onu sikinden kestim" - uzanıp eldivenli ellerimle çenesine dokunuyorum-

"Buraya." Elimi karnına götürüyorum.

Bakışları benimkilerden ayrılmıyor ve ona dokunduğumda, dokunmaktan kaynaklanan seslerin ve ani isyanın o kadar da kötü olmadığını fark ediyorum. Beni sakat bırakmıyor ve sanırım bunun nedeni ona çok aç olmam. Sahip olduğum huzurun bir parçasını oluşturan tek şey o ve bu, inatçı olduğu kadar korkutucu da. Ona ihtiyacım var.

"Hayır, yapmazdın," diyor, inkâr edercesine başını sallayarak.

Benim iyi bir adam olduğumu düşünüyorsa yanılıyor.

Bu güneş ışığını kendime istiyorum. Pek çok kez uzak durmaya çalıştım.

Ama yalan söylemeyeceğim ya da onu olduğumdan başka bir şey olduğuma inandırmayacağım.

Bir katil.

"Kimin sikini emdiğini sanıyordun?" diye sordum. Elbette, benim nazık bir adam olmadığımı bilecek kadar çok şey duymuştu.

Dokunuşumdan hemen uzaklaşıyor ve yokluğunu itiraf etmek istediğimden daha ağır hissediyorum.

"Lena, bunun hakkında konuşabilir miyiz?" Cinita'nın odasının aksi yönüne doğru ilerlerken onu takip ediyorum. Çıkmaz bir çıkışa doğru yürüyor. Biliyorum çünkü bu hastanedeki her çıkışı bilmeyi kendime iş edindim.

"Komik, konuşmak pek sana göre değil," diye karşılık veriyor. "Lena, lütfen."

Lena'nın parmağını yüzüme doğrultmuş, öfkeyle etrafımda dönüp durmasına neden olan şey bu lütfen.

"Gitmeme izin verecek misin? Beni bırakıp kaçtın, şimdi de gitmemi engellemeye mi çalışıyorsun? Bir ileri bir geri."

Kendimi durduramadan bir adım öne çıkıyorum, başının arkasını avuçluyorum ve dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Önce beni itmeye çalıştı, sonra dudakları dudaklarıma yapıştı.

Tüm doğru kararlara ve etkilenmemem gereken her şeye benziyor.

O benim karanlığımın ışığı, günlerce içmeye devam etmek istediğim bir şey.

Benim gibi birinin onu istemesi bencillik. Ama onu düşüncelerimden ya da sistemimden çıkaramıyorum.

Kelimelerle aram iyi olmayabilir ama bu kadarını bu şekilde ifade edebilirim.

Bana açılırken tırnakları göğsüme batıyor ve küçük bir inilti çıkıyor.

O benim öfkeli zihnimin sakinliği. Düşünceler sessiz. Ellerim sadece vücudunun her çizgisini izlemek istiyor.

Ona bir sonraki öğünüm gibi ihtiyacım var ve geçen hafta aç kaldım.

Geri çekilip ona bakıyorum ve o da derin, ürkek bir nefes alıyor.

Gözlerinde o kadar çok duygu var ki, hiçbirini anlamıyorum. Ama bildiğim bir şey var ki, o da beni en az benim onu istediğim kadar istiyor.

"Benimle eve gel."

"Hayır," diye cevap veriyor şişmiş dudaklarıyla. "Cinita seni bekliyor." Beni iterek geçti.

Bir hemşirenin yanından hızlı adımlarla Cinita'nın odasına doğru ilerlerken çenem geriliyor.

İstediğim Cinita değil.

BÖLÜM 25

Lena

onu ziyaret ettiğimde onu görmeyeceğimi umuyordum. Evimden ayrılalı bir haftadan fazla oldu ve o zamandan beri çok sayıda hediye gönderiyor. En son Bu noktada, zamanım olduğunda rehin dükkanında rehine verebilmek için onları bir köşede biriktiriyorum. Yine de bazı mücevherleri seviyorum. O parçaları saklayacağım.

Cinita'nın hastane odasına girerken dudaklarımı yalıyorum. Öpücüğü dudaklarıma yapışmış. Hissedebildiğim tek şey bu, silemediğim bir leke gibi. İtiraf etmekten hoşlanmadığım bir şekilde beni damgalıyor.

"Aman Tanrım! Lena!" Cinita yatağında doğruluyor, elinde bir kase jöle var. Onu son gördüğüm haliyle gece gündüz aynı. Morlukları artık mavimsi sarı. İyileşiyor ama daha önce ne kadar ölü görüldüğü gözümün önünden gitmiyor.

Julie yatağın yanındaki sandalyeye otururken bana nazik bir gülümseme veriyor.

"Julie bana ilk gelen kişinin sen olduğunu söyledi. Bilirsin, buraya getirildiğimde falan. Teşekkür ederim. Kira durumu için de özür dilerim. İşler biraz çığırından çıktı ama telafi etmek için eşyalarımı satabilirsin."

Kendime hastanede iyileşmekte olan bir kadına yumruk atmanın kabul edilemez olduğunu hatırlatıyorum. O hiç de

Özür dilerim. Ayrıca gergin bir hali var ve jölesinden sadece bir yudum aldığını görebiliyorum.

"Rahatsız edici bir durumdu," diye kabul ediyorum, "ama daha iyi olduğunu gördüğüme sevindim."

Büyük ihtimalle yoksunluk yaşıyor. Madde bağımlılığı ile uğraşan birinin etrafında bulunmadım, ancak "anları" olabileceği konusunda önceden uyarılmışım.

"Evet, kesinlikle el pençe divan duruyorum." Alaycı bir şekilde gözlerini deviriyor.

Alek kapının yanında oyalanıyor ve Cinita'nın onun etrafında nasıl parladığını görüyorum. Ateşe tutulmuş pervane gibi ve ben neredeyse eminim ki ateşin içinde yok olmak isteyen biri. Bu beni rahatsız ediyor.

"Doktorlar eğer getirilmeseydim muhtemelen ölmüş olacağımı söylediler. Bu çok dramatik. Yine de onun geleceğini hep biliyordum." Kaşığını hiçbir şey söylemeyen Alek'e doğrultuyor. "Gerçi ilk seferinde çağrıma cevap vermedin, o yüzden belki de ölmüş olabilirdim." Ses tonu gerginleşmişti.

Sessizlik odayı doldurur.

Cevap vermedi çünkü benimle birlikteydi.

"Yine de doktor çok tatlı," diye ekliyor kayıtsızca.

Cebimde telefonum çalıyor ve kendimi affettirmek için daha iyi bir zaman bulamazdım. Çünkü Cinita için ne kadar üzülsem de, ben onun arkadaşı değilim. Onun hiçbir şeyi değilim. Ve bu enerjiyi hayatımda istemiyorum.

Telefonumu çıkardığımda, annemden gelen bir aramayı kaçırdığımı fark ettim. Kötünün iyisi gibi görünüyor.

"Annemi geri aramak için biraz dışarı çıkmam gerekiyor," diyorum odadan aceleyle çıkarken. Alek'i iterek geçiyorum ve o bir şey söyleyecekken, beni takip etmesini istemediğim için parmağımı ona doğru kaldırıyorum.

"Alek?" Cinita ona sesleniyor, bir anlık dikkat kaymasından rahatsız olduğu belli.

Kendime engel olamayarak sürekli dudaklarıma dokunarak hastaneden çıkıyorum. Ona kızgın olmama rağmen,

Beni öpme şeklini gerçekten seviyorum.

Cinita'yla kaldığından emin olmak için omzumun üzerinden baktığımda ondan hiçbir iz göremiyorum. Bir yanım beni takip etmesini bekliyordu. Eğer söylediği her şey doğruysa, onunla hiçbir şey yapmak istememeliydim. O bir katil. Onu eve getirip ailemle tanıştırdığımı düşünsene. Merhaba, ne iş yapıyorsun? Şey, ailem, yaşamak için insanları öldürüyorum. Bir de seks ve diğer yasadışı şeyleri sattığım açık artırmalarım var.

Hayır, teşekkür ederim.

Annemi geri çağırıyorum, dışarı çıktığımda temiz hava için minnettarım.

İş harika bir dikkat dağıtıcı oldu ama Alek beni tekrar içine çekiyor.

Cevap veriyor ve hemen beni azarlıyor. "Lena, bize geri ödeme yaptığından beri ne aradın ne de mesaj attın. Bunun bir sebebi var mı?"

Belki de Cinita ile uğraşmak daha iyi bir fikirdi. "İşle meşguldüm," diye cevap verdim.

"Kardeşin bir doktor ve hâlâ aramayı başarıyor. Söyle bakalım Lena, kimin daha çok vakti var?"

Tabii ki bizi kıyaslayacaktı. Bu onun en iyi yaptığı şey ve hayatım boyunca da hep bunu yaptı. Kardeşimin onun gözünde yanlış bir şey yapmayacağından eminim - kardeşimi kötü gördüğümünden değil. Aslında onun harika biri olduğunu düşünüyorum. Ne zaman bizi birbirimize düşürmeye çalışsa, ona her zaman benim gibi bir kızı olduğu için ne kadar şanslı olduğunu söylerdi.

"O nasıl?" Konuyu değiştirerek soruyorum, ağabeyimle ilgili her şeyden hoşlandığını çok iyi biliyorum. Memleketimizdeki herkesin, tanışmamış olsalar bile, sadece annemin ağzından ağabeyimin kim olduğunu bildiğinden eminim.

"O iyi. Aslında ben de bu yüzden aradım."

"Oh?"

"Şu anda New York'ta. Az önce aradı ve seni hastanede gördüğünü söyledi. Orada mıydın? Hastanede mi?"

Çenem düşüyor ve hastane girişine dönüp bakıyorum.

"Archer burada mı?"

"Evet. Hem neden hastanedesin?" diye soruyor şüpheyle.

"Bir arkadaşımı ziyaret ediyordum," diye açıkladım. Neden kimse bana onun şehirde olduğunu daha önce söylemedi?

"Anne, ben gidip onu bulacağım," diyorum heyecanla. Kardeşimin zamanlaması daha mükemmel olamazdı. Şu anda tam da ihtiyacım olan şey o - tanıdık bir şey.

"Oh, o çalışıyor, Lena. Onu isteyken rahatsız etmemen gerektiğini biliyorsun."

"Tamam anne," diyorum ve telefonu kapatıyorum. Lobiye geri döndüğümde resepsiyona gidip Archer Love'ı nerede bulabileceğimi soruyorum. Beni geldiğim kata yönlendiriyorlar.

Çekingen bir minnettarlık gülümsemesi sunuyorum çünkü... lanet olsun, gerçekten mi? Ondan uzak durmaya çalışırken neden Alek'le karşılaşmaya devam etmek zorundayım? Çünkü şimdi tek düşünebildiğim onun zehirli öpücüklerinden daha kaç tane istediğim.

Asansörden çıkınca Cinita'nın odasına doğru sola dönmek yerine sağa, hemşire odasına doğru dönüyorum. Archer'ı hemen fark ediyorum, masanın arkasında duruyor ve bir hemşireyle konuşuyor. Hemşireye hastasına ne yapması gerektiğini anlatıyor. Bir şey imzalıyor, sonra başını kaldırıp bakıyor ve hemen tanıdık geliyor. Archer'ın göz kamaştırıcı gülümsemesi parlıyor. Panoyu ona veriyor ve doğruca bana yöneliyor. Bana ulaşır ulaşmaz beni kucağına alıyor ve etrafında döndürüyor.

"Küçük. Buradasın." Çocukluğumuzdan beri bana küçük der. Beni yere bıraktı ama elimi tutup kendi elinin içinde tuttu.

"Nasıl olur da bana şehirde olduğunu söylemezsin?" Şaşırarak sordum.

"Bir sonraki gösterini görmek ve sana sürpriz yapmak istedim. Burada birini mi ziyaret ediyorsun?"

"Eski oda arkadaşlarımdan biri burada. Nasıl olduğunu görmek için uğradım."

"Oh, kim o?"

"Adı Cinita. Koridorun sonunda." Elimi bırakıyor ve yüzünde endişeli bir ifade görüyorum.

"Archer?"

Bana tekrar uzanıyor ve kulağıma fısıldamak için beni kendine çekiyor.

"Sen onun gibi kullanmıyorsun, değil mi?" Şok olmuş bir kahkaha atarak göğsüne vurdum.

"Asla. Bunu bilmelisin," diyorum. "Borularıma zarar verecek bir şey asla yapmam." Boynuma dokunuyorum.

"Güzel. Bu iyi bir şey. Onu aramaya gelen bazı şüpheli insanlar vardı," diyor bana. "Özellikle de şu. Sadece hemen bakma." Başımı salladım ve geri çekildim. Başımı hafifçe çevirdiğimde Alek'in bizi izlediğini görüyorum. Gerilerek Archer'a bakıyorum.

O adam bir anda ortaya çıkıyor.

"Akşam yemeği için müsait misin?" diye soruyor.

Hâlâ burada olmasına şaşırmış durumdayım ve Alek'in sırtımı deldiğini hissettiğim bakışlarını uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum sırtarak.

Bana bir kez daha gülümsüyor ve saçlarımı karıştırmak istediğini ama çalışırken bunu yapamayacağını biliyorum. "Gitmem gerek ama sana mesaj atarım," diyor beni bir kez daha kucaklamak için kendine çekerken.

Güzel bir şey. Ve tanıdık. Biraz ev gibi.

Alek'in varlığını görmezden gelmek için elimden geleni yaparak onu başka bir odaya girerken izliyorum. Asansöre yöneliyorum. Cinita ya da Alek'le uğraşmak istemiyorum ve özür dilemek için mesaj atarsam Julie'nin anlayış göstereceğinden eminim.

Asansöre adım atıyorum, hemen açıldığı için minnettarım. Julie'ye mesaj atmak için telefonumu elime

alıyorum ama kapılar kapanmadan önce Alek'in alanımı işgal etmesiyle irkiliyorum.

Ben inemeden kapılar kapanıyor ve sessizce nefesimin altında küfrediyorum.

"Bugün pek çok erkeği öpmüşsün gibi görünüyor," diyor bana çok yakın durarak.

"Görünüşe göre çok fazla insan istiyorsun," diye karşılık veriyorum, onun tarafına bakmak yerine mesajı yazmak için telefonuma bakıyorum.

"Hayır, sadece bir tane istiyorum. Kimdi o, Lena?" Ses tonunda ölümcül bir keskinlik var ve elimde olmadan başımı kaldırıp gözleriyle buluşuyorum. Benden sadece bir nefes uzakta. Bu adamı görmezden gelmek imkânsız.

"Neden umursuyorsun ki?" Isırarak söylüyorum. Çünkü benimle ilgili hiçbir konuda söz hakkı yok.

"Cinita'yı tedavi etmeye devam edecek kadar iyi olup olmayacağına ya da onu öldürmem gerekip gerekmediğine karar vermeliyim."

"Aman Tanrım! Sakın bir daha kardeşimi öldürmekle tehdit etmeye cüret etme," diye homurdanıyorum ve onu itiyorum. Bana sırtarak baktı.

"Kardeşin mi?"

Asansörün kapıları açıldı ve inerken arkamı dönüp "Git ve diğer kadını öp, seni domuz" dedim.

Bekleyen kişi onunla birlikte asansöre binemeyecek kadar gergin görünüyor.

Bir adım daha atamadan beni yakalıyor ve kendine doğru çekiyor. Vücutlarımız çarpışıyor ve iki eliyle yüzümü kavrayıp dudaklarını dudaklarıma yapııştırıyor. Asansörün hareket etmeye başladığını hissediyorum ama durdurmak için çaresizim. Beni duvara doğru itiyor ve ellerini vücudumda gezdiriyor. Kalçalarım haince ona sürtünüyor, bu külot düşüren öpücükten daha fazlasını istiyor ve buna ihtiyaç duyuyor.

Kendini çekmeyi başardığında bana bakıyor. "Sadece seni. Öpmek istediğim tek kişi sensin." Parmağının tersiyle elmacık kemiğimin üzerinde gezinirken nefesimi kesiyor.

Nefesimi tutmaya çalışırken başka tarafa bakamıyorum. Kendime karşı savaşıyorum. Daha fazlasını istememem gerektiğini biliyorum. Ama bana böyle dokunduğunda her parçam canlanıyor.

Kapılar tekrar açılıyor ve yaşlı bir çift içeri girerken
ağzımı silerek onu kendimden uzaklaştırıyorum.
İniyorum ve arkama bakmıyorum.
Gülümsemesini hissedebilsem bile. Pislik.

BÖLÜM 26

Aleksandr

"L Görünüşe göre bela seni buldu," diyor River telefonda.
Cinita'nın kendini

Hastanede River'dan bir iyilik istedim. Bana onu oraya koyanların isimlerini vermedi, bu yüzden öğrenmek için kendi kaynaklarımı kullanacağım.

İz sürücüsünün adı Will, saklanan insanları bulmakta usta bir İngiliz. Bir keresinde beni Rusya'da bulmuştu. Yaklaşan tek kişi oydu ve yaklaştığında omzuna bir kurşun sıktım.

Şimdi Cinita'ya zarar verenlerin isimlerini öğrenmesi için iki kat bedel ödüyorum. Başlangıçta Cinita'yı aramasını istemiştim ama Cinita komaya girince, ona bunu yapanları ortaya çıkarmaya odaklandım.

Onların eğlencesi için bir oyuncak olarak kullanıldı ve ben bunu görmezden gelmeyeceğim.

Telefonumun ekranına bakıyorum ve hastanenin dışında bir arabada oturan üç adamın canlı görüntülerini görüyorum. "Bunlar onlar mı?" diye soruyorum.

"Evet," diyor River. "Bu işi çabucak halletsen iyi olur. Anya dansçıyla işinin henüz bitmediğini öğrenirse ikimizi de canlı canlı doğrar."

Cinita'nın hastane odasının dağınıklığına bakarken, "Seni kız kardeşimden korkacak bir tip olarak görmemiştim," diyorum. Bir saat önce bir sonraki vuruşunu yapamadığı için odayı dağıtmaya çalıştıktan sonra şu anda uyuyor.

River, "Eğer kız kardeşinden korkmasaydım, benden bu kadar hoşlanmazdı," diye cevap veriyor ve ben de ona katılıyorum. Anya güçle büyüyor.

"Anya'ya söyle, ben yokken Cinita'ya bakmaları için Clay ve Vance'i göndersin," diyorum duvarı tekmeleyerek. "Kendilerini bu kadar nazikçe bana getirdikleri için bu piçlerle ben ilgileneneğim."

Aşağı inerken River'ın telefonunu kapattım. Akşamın geç bir saati ve bu saatte gelmeleri mantıklı. Büyük olasılıkla yalnız olduğunu ve bir sonraki kafayı bulmak için can attığını düşünüyorlardı, bu da onlarla isteyerek gideceği anlamına geliyordu.

Sadece beklemem gerektiğini bilseydim, geçtiğimiz haftayı gerçekten istediğim yerde olmak yerine onları bulmaya odaklanarak geçirmezdim. Ve bu da Lena'yıydı.

Yaptıkları hata Cinita'yı New York'a geri getirmek ve Ivanov bölgesine adım atmak oldu.

Anlaşmanın ters gitmesine ya da onları uygulamak için başka bir bahaneye ihtiyacım yoktu.

Benim işim bu.

Ve bunu çok iyi yapıyorum.

BÖLÜM 27

Lena

makarnayı çatalımın etrafında döndürüyorum. Kardeşim son araştırmasından ve Birleşik Krallık'a taşınma ihtimalinden bahsetti. Heyecanlı ve ben de onun adına mutluyum ama bencilce değil kendim için.

Servis görevlisi bize daha fazla şarap ikram ediyor ama kardeşim elini kadehinin üzerinde gezdiriyor, sadece bir taneyle yetiniyor. Ben de aynısını yapıyorum.

"Hâlâ barda mı çalışıyorsun?" Archer soruyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır, aslında birkaç hafta önce bıraktım." "Oh. Bir şey mi oldu, yoksa sadece şarkı söylemeye mi odaklanalım?"

Yutkunuyorum. Sanki kardeşime bu olaydan bahsedebilirmişim gibi. Beni bu şehirden kendisi çıkarırdı.

"Artık şarkıcılıktan yeterince kazanıyorum."

"Hem de tek başına yaşıyorsun. Bu etkileyici, Lena. Seninle gurur duyuyorum."

Küçük bir tebessüm ediyorum çünkü bunu gerçekten söylüyor. Benden dört yaş büyük ama her zaman yetenekli ve hayatta ne yaptığını bilen bir havası vardı. Tam da bu yüzden onu örnek alıyorum.

"İngiltere'ye taşınma konusunda ne düşünüyorsun?" diye soruyor. "Altı ay sonra olacak ama çocukken hep bunun hakkında konuşurduk. Şu İngiliz dizisini izleyip Londra'da yaşamak istediğimizi hatırlıyor musun?"

En iyi İngiliz aksanlarımızı nasıl denediğimizi hatırlayarak bir kahkaha atıyorum. O zaman da korkunçtu, şimdi de kötü olurdu. "Bence bu senin için harika. Benim için o kadar değil çünkü annem ve babam en sevmedikleri çocuklarıyla baş başa kalacaklar."

Yüz ifadesi değişiyor. "En sevmedikleri sen değilsin. Sadece şarkı söylemeni henüz anlamıyorlar, hepsi bu, ama bir gün anlayacaklar. Seninle gurur duyduğumu biliyorsun, değil mi? Şehre geldiğimde yaptığım ilk şey yarın geceki performans için bir bilet almak oldu."

"Sana sadece bilet alabilirdim," diyorum gülümseyerek. Kardeşim beni sakinleştiriyor ve onun ilerlemesini duyduğuma çok seviniyorum, ama benim için, şu anki gösterimi ve ekibimi ne kadar sevsem de, yerleşmek istemediğimi biliyorum. "Hâlâ Manhattan'da Broadway'e çıkmaya çalışıyorum. Oraya ulaşmak biraz zor ama Broadway dışı gösterileri tecrübe edindiğim için bunun peşinden gidecek kadar kendime güveniyorum. Ben de ilerlemeye devam etmek istiyorum. Annemi ve babamı gururlandırmak istiyorum."

Elini benimkinin üzerine koyup beni rahatlatıyor. "Bunu sadece kendin için yapman gerektiğini biliyorsun." Bunu söylemek onun için kolay. "Londra'daki fırsatların nasıl olduğunu bilmiyorum Lena, ama benimle gelmeyi düşünür müsün?"

Ne sorduğunu anlamam bir anımı alıyor. "Her şeyi burada bırakamazdım," diyorum biraz afallamış bir halde. İngiltere'deki fırsatları hiç düşünmemiştim çünkü sadece New York'u hedeflemiştim.

"Biliyorum, ama biraz yalnız değil misin?" diye soruyor ve bu soru beni hazırlıksız yakalıyor. Beni böyle mi görüyor? "Burada gerçekten hiç kimsen yok. Bilmiyorum, eski ev arkadaşının aşırı dengesiz ve bağımlı olması beni korkutuyor. Buradaki tüm arkadaşlarının senin gibi olduğunu söylemiyorum."

Bu. Sadece senin için endişeleniyorum. Ben üniversiteye gitmeden önce aramız çok iyiydi. Bu sadece bir teklif."

"Buna minnettarım ama henüz burada işimin bittiğini sanmıyorum," diyorum kararlılıkla ama içime bir şüphe tohumu ekiyor. Yalnız mıyım?

Ellerini havaya kaldırır. "Yeterince adil. Kariyerin dışında kalmak istediğin özel bir şey var mı? Ya da biri?"

Bir sonraki ısırıkta boğuluyorum. "Tanrım, lütfen bana yine ağabeylik yaptığını söyleme. Küçükken bütün erkek arkadaşlarımı kaçırmaya çalışmıştın."

"Çünkü onlar aptaldı," diyor, sanki bana bir sır veriyormuş gibi. Gülüyorum. "Yani biri mi var?"

Düşünceli bir şekilde sarımsaklı ekmeği seçiyorum. Hayır. Evet. Belki.

Alek'in kardeşimin peşinden koşacağı bir tip olmadığını kesinlikle biliyorum. Aslında, onların bir odada birlikte oturmalarını asla istemem.

Bu düşünceye sırtıyıyorum. Anya'nın Alek'le olduğu gibi, sanırım ağabeyimin benimle olduğu gibi. Koruyucu.

Farklı dünyalardan geliyor olabiliriz ama bunu anlıyorum.

"Hayır, şu anda kariyerime odaklanıyorum," diyorum ama bana tam olarak inandığını sanmıyorum. Ben bile kendime inanmıyorum.

Alek benim erkek arkadaşım değil.

Ama o da bir hiç değil. Ne kadar savaşırsam savaşayım.

BÖLÜM 28

Lena

D Kardeşimle içerisi iyi geçti. Ona Alek'ten bahsetmedim çünkü anlatacak bir şey yoktu. Archer'ı sevmeme ve ona güvenmeme rağmen

Ebeveynler. İhtiyaçları olan son şey, hayatımda zaten pervasız kararlar verdiğim fikrine ekleyecekleri bir yakıt.

Ki buna katılmadığımdan pek emin değilim.

Kardeşimle Londra hakkında yaptığım konuşmayı düşünmeden edemiyorum. Başka bir yere gitmeyi hiç düşünmedim ve New York'ta yaşamayı seviyorum ama yalnız olduğumu düşünmesi beni rahatsız ediyor. Ama belki de bu sadece içindeki ağabeyin ortaya çıkmasıdır.

Bütün gece yatağımda dönüp durdum ve geleceğimde ne istediğimi düşünmeden edemedim. Buraya kariyerimde mümkün olduğunca ileri gitmek için geldim, ancak bir noktada mevcut pozisyonumda durgunlaştım. Artık barda çalışmadığıma göre, kendime söz verdiğim gibi başka yerlerde ağ kurmaya ve seçmelere katılmaya başlamalıyım.

Tiyatro topluluğundaki bu yeri elde etmem iki yılımı aldı, peki başka bir şey elde etmem daha ne kadar sürer?

Kapımın hızla çalınması beni yataktan fırlattı.
Ne oluyor lan? Saat sabahın ikisi.

Kapıdan sesi gelene kadar hayatımdan endişe ediyordum.

"Lena!" Alek adımı söylüyor.

Kalkmayı düşünerek yatağa uzandım. "Lena, beni duyabildiğini biliyorum."

Gözlerimi deviriyorum. Kardeşim kovmak zorunda kaldığı kötü çocuk tiplerinden bahsetmişti, eminim Alek gibi birini evime aldığım için kendinden geçmiştir. Yine de evdeki tüm eşyaları o satın aldı.

Battaniyelerimi iterek yataktan çıkıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı açtığımda, gözü patlamış ve elinden kan damlayan Alek'le karşılaşıyorum.

"Aman Tanrım, ne oldu?" Onu içeri çekerek sordum. Omzundaki kesiği fark ettim. Derin görünmüyor ama ben doktor değilim. Kan genellikle kötü bir şeydir.

Panik beni sıkıca sarıyor. O iyi olacak, değil mi?

Onu mutfak taburelerimden birine oturtuyorum ve ilk yardım çantasını bulmak için hızla rafları karıştırıyorum.

"Gömleğini çıkar da ne kadar kötü olduğunu göreyim. Neden hastaneye gitmedin, seni aptal?" Öğüt veriyorum. Alek daha önce de beni iyileştirmişti, bu yüzden kendi kendine yardım edebileceğinden ya da benden çok daha yetenekli birini bulabileceğinden eminim. Hiçbir şey söylemiyor ve sadece beni izliyor. "Acıyor mu?"

"Evet."

"Nerede?" Görebildiğim tek yara omzunda, ama ya başka bir yerinde kesik varsa? Ya da daha kötüsü, silahla vurulmuşsa?

Eğilip beni öpüyor, yumuşak ve şefkatli. Onun tarafından ele geçirildiğimde düşüncelerim kısa devre yapıyor. Geri çekiliyor ve ben hala sersemlemiş durumdayım.

"Şimdi daha iyi hissediyorum," diyor yavaş bir sırtıtışla. Göğsüne vurmak ve onunla konuşmak istiyorum.

"Bu bir şaka değil, Aleksandr. Kanaman var," diye azarlıyorum ve sesimin ne kadar titrediğini görünce şaşıyorum.

"Şaka yapmıyordum. Ama eğer yapsaydım... en azından mutlu bir adam olarak ölürdüm."

Bir kahkahaya boğuluyorum. "Bu hiç komik değil."

Ama sırf beni gülerken görmek için direniyormuş gibi gülümsüyor.

"Bunu senin için herkes düzeltebilir Alek, sen neden buradasın?" Cesaretle sordum.

"Kanamam varsa beni içeri alırsın diye düşünmüştüm" diye itiraf ediyor. Eli yanağıma değiyor ve nefesim kesiliyor. "Seni görmem gerekiyordu. Aklıma gelen ilk kişi sendin ve kendimi burada buldum."

Onun sözlerini kalbimde tutmak istiyorum. Onları gerçek olarak tutmak. Ama bunun yerine kendimi gerginlikle savaşıırken buluyorum. Başımı sallıyorum ve gömleğini çıkarıp üzerinden alıyorum. Kolunun üst kısmında bir kesik var ve kan eldivenlerine doğru akıyor. "Onları çıkarabilir miyim?" Eldivenleri işaret ederek soruyorum. Eldivenlere bakıyor ve yavaşça başını sallıyor. Eldivenlerine uzanıyorum ve teker teker çıkarıyorum, her hareketimde dikkatli oluyorum.

öyle yap. "Bu nasıl oldu?"

"Hastaneden Cinita için adamlar geldi." Sözleri karşısında donup kaldım. "Onlara çıkış yolunu gösterdim." Bakışları şimdi eldivenleri çıkardığım çıplak ellerine değen ellerime kayıyor.

Böyle şeyleri bu kadar kolay söyleyebilmesi korkutucu. Yine de onun tertemiz, güzel elleri beni büyülüyor.

"Başkalarına dokunmak acıtıyor mu?" Fısıldıyorum. "Bu yüzden mi bunları giyiyorsun?" Eldiveni kenara koyuyorum.

"Hayır, sadece insanlara dokunmak istemiyorum. Neden dokunayım ki? İnsanların ne yaptığını gördün mü? Kanamak onlar için ne kadar kolay?" diyor tiksintiyle, sanki pislermiş gibi. Bunun doğru olduğunu ama aynı zamanda bunu kolundan çok daha yaralı bir şeyi örtmek için kullandığını hissediyorum.

"Derin görünmüyor ama bununla başa çıkabilecek birini görmem gerek Alek. Ben doktor değilim," diyorum, ilk etapta buraya gelmesine hâlâ şaşırmış bir halde.

"Seni görmek istedim," diyor içtenlikle. "Ölümün kapısında bile."

Diğer koluna vuruyorum ve o da kıkırdıyor. "Ölmüyorsan ölüyormuş gibi davranmayı bırak, Alek. Bana kalp krizi geçirteceksin."

Çantada bir bandaj arıyorum ve onun bana baktığını hissedebiliyorum.

"Gerçekten neden buradasın, Alek?" Bandajı omzuna sararken soruyorum. Archer'dan bir iki şey öğrendim ama yine de kontrol ettirmesi gerekiyor.

"Başka nereye gideceğimi bilemedim," diyor, bakışları dikkatle bana kilitlenmiş.

"Yalancı."

"Buraya gelmek istedim, Lena. Seni gerçekten görmek istedim. Mecburdum." Kolunu kaldırıyor ve bana bakıyor, eli yanağıma dokunmak istercesine havada asılı duruyor. "Sana dokunabilir miyim?" Kolunun geri kalanına rağmen tertemiz olan eline bakıyorum.

"Kirlenmiş olabilirim," diye fısıldıyorum.

"Değilsin. Sen başka bir şey değilsin," diyor elleri kısa atletimin eteklerinin hemen altındaki çıplak karnıma inerken. Elleri belimi sarıyor, sıcak ve şaşırtıcı derecede nazik.

Bir katile göre, nasıl dokunacağını iyi biliyor.

Çıplak ellerinde tuhaf bir samimiyet var, sanki fiziksel engelden daha fazlası azalmış gibi.

"Aleksandr." Adını duyunca beni daha sıkı kavradı.

"Tekrar söyle," diyor sessizce. Ona bakıyorum ve incitmemeye dikkat ederek göğsüne dokunuyorum.

"Aleksandr," diyorum, o kadar hızlı ayağa kalkıyor ki kendimi hazırlayamıyorum bile. Kolları kığımın altında, bacaklarım beline dolanıyor ve beni duvara çarpana kadar geriye doğru yürütüyor.

"Kolun," diye nefes alıyorum ama ağzı benimkinin üzerinde, her türlü endişeyi ortadan kaldırıyor. Ellerini üzerimde hissediyorum,

Beni ona tutarken aŖađı yukarı kayıyor. Tutkal gibi.

Ayrılmaz.

İnkâr

edilemez.

Sonunu göremezsek çok acı verici olur.

Yatak odama giriyor ve üstüme çıkarken beni nazikçe sırtüstü yatırıyor. Bana karşı her şeyini hissedebiliyorum, sıcaklığını ve dokunuşunu, sanki her parçamı ezberliyor.

Tamamen tüketiliyorum. Bu

bir öpücükten daha fazlası.

Şimdiye kadar sadece dokundum.

Dokunmak, en çok korktuğu şey ama benim için bir istisna yapıyor.

"Bana dokunuyorsun," diye fısıldıyorum. Başını sallıyor ve benimle göz göze geliyor, o orman yeşili gözbebekleri nefesimi kesiyor. "Nasıl bir his?"

"İnanılmaz," diyor aŖađı inmeden önce ve dudakları dudaklarıma değiyor. Vücudu beni yatağa bastırıyor ve kendimi durduramadan ellerim hareket etmeye başlıyor, kıyafetlerinin geri kalanını yırtmaya çalışıyorum. Onları çıkarmak istiyorum ve onu istiyorum.

O da bana uyuyor ve pantolonunu indirebilmem için benimle birlikte hareket ediyor. Kendi gömleğime uzanıyorum ve onu çıkarmama yardım ederken öpüşmeyi kesiyorum, böylece göğüslerim onun önünde çıplak kalıyor. Şortumu itiyorum ve aŖađıya doğru kıvrıyorum. Ben iç çamaşırıyla uyumam, bu yüzden artık çıplağım ve o da öyle.

Yarasının hâlâ kanadığını fark ediyorum ve tereddüt etmeye başlıyorum. O da bunu fark ediyor çünkü hızlı hareket ediyor, sanki Tanrı vergisi hakkıymışım gibi beni alıyor. Ağzı meme ucuma saldırıyor ve diğerine geçmeden önce emiyor ve ısıyor. Ellerimi sırtında aŖađı yukarı sürüklüyorum, o daha da aŖađı inmeden önce tırnaklarımı kazıyorum. Onun için en çok acı çektiğim yere ulaşmadan önce aŖađı doğru inerken ağzı karnımın üzerinde öpücükler bırakıyor.

"Sen çok iyi bir kızsın," diye mırıldanıyor, bana bakarak. Bacaklarımın arasına dokunuyor ve ben de onları biraz daha açıyorum. "Gördün mü, nasıl davranacağını biliyorsun," diyor bir parmağını sokarken ve ben onun dokunuşuna doğru eğiliyorum.

Beni tam istediğim yerden öpene kadar başını aşağıya doğru hareket ettiriyor. Ona bakıyorum ve dili dışarı çıkıp yarığima doğru inerken büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Oraya varmadan önce her yerimi tattığından emin oluyor. Bunu yaptığında, kalçalarım kıpırdıyor ve güçlü, damarlı ellerinden birini hareket ettiriyor - kahretsin, güzel eller - ve leğen kemiğimi aşağı doğru itiyor, beni yerinde tutuyor, sonra dilini yukarı ve aşağı kaydırıyor.

Yavaş ve işkenceli zevke devam ederken "Siktir," diye nefes nefese kalıyorum. Bir parmağını daha içeri kaydırıyor. "Fuuuuck," diyorum tekrar, kendime yardım edemiyorum.

"Sanırım o ağzın benim sikimle yıkanması gerekiyor," diye mırıldanıyor amıma karşı. Beni parmaklamaya ve yalamaya devam ederken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Dizlerim titremeye başlayana, kalçalarım onun tutuşuna karşı gerilene ve boğazımdan bir çığlık kopana kadar devam ediyor.

"Aferin kızıma," diyor ben eline ve ağzına boşalırken.

BÖLÜM 29

Aleksandr

■ Sürekli adımı haykırmasını sağlayabilseydim, bunu yapardım. Yüzünde saf bir mutluluk ifadesiyle oturuyor. Saf parlayan güneş ışığı.

Ben ayağa kalkarken dudaklarını yalıyor ve bakışları sikime yönelince başımı sallıyorum.

"Hayır, şimdi değil. Şu anda seni becermek istiyorum," diyorum dizlerinin üzerine kalkıp bana doğru uzanırken. Elimi tutmasına izin veriyorum ve başkalarının dokunmasından nefret ederken onun bana dokunmasından neden hoşlandığımı merak ediyorum.

Sesler sonunda gitti. Yanında kendimi özgür hissettiğim tek kadın o.

O günden beri beni zincirleyen prangalardan kurtuldum.

O benim dingin sessizliğim ve güneş ışığım.

"Bekle!" demekte gecikmedi. "Önce güvenlik." Dudaklarını yalıyor ve yan masasına eğilip açılmamış bir kutu prezervatif almak için üst çekmeceyi açtığında gülümsüyorum.

"Bunları başka kimseyle kullanmayacaksın," diye homurdanıyorum arkadan kıcına ve amına bakarken. İlahi mükemmellik.

"Kapa çeneni. Aslında, son kullanma tarihlerinin geçtiği yazıyor. Sence hala kullanabilir miyim?"

"Ver şu lanet prezervatifi bana," diye homurdanıyorum ve o da bana bilmiş bir gülümseme atıyor.

Onu bacağından tutup kendime doğru çekiyorum ve paketi dişlerimle açıp sikimin üzerinde yuvarlarken ciyaklıyor.

Çok dar, çok küçük. Ama küçük güneş ışığının sadece ortalama yaraklarla uğraştığını bilmek tatmin edici.

Çünkü bir daha dokunacağı tek alet bu.

Kıçını tokatlıyorum ve tekrar ciyaklıyor. "Bu lanet kıç beni deli ediyor." Küfrediyorum ve onu ters çeviriyorum.

Bundan tatmin olmuş görünüyor ve ben de sırt üstü yatarken ona hayranlıkla bakıyorum.

Bu anın tadını nasıl çıkarabilirim, onun tadını nasıl çıkarabilirim?

"Şimdi, Aleksandr. Yaralı olan sensin. Belki de biraz uzanmalısın," diyor gelişigüzel. Onu her şekilde ve her açıdan becermek istiyorum ama onun merhametine kalmış durumdayım. Sırt üstü uzanıyorum ve başımı yastığa koymak için hareket edemedim, bacaklarından birini kaldırıp üzerime atıyor ve beni domaltıyor. Elleri göğsümde oynarken sikim aramızda, klitorisinin hemen yanında uzun ve sert duruyor. Vücudunu biraz daha yaklaştırıyor ve beni öpmek için eğilirken kendini ovmaya başlıyor.

Lanet olsun, o dudakları öpmeye bayılıyorum. Yumuşak, dolgun ve çok tatlı.

Kalçaları hareket etmeye başladı ve ben de onlara rehberlik etmek için uzandım.

Kahretsin, çok sıcak ve ıslak, beni kızdırıyor.

"Lena." Daha da eğiliyor, boynuma ulaşana kadar göğsüme yumuşak öpücükler konduruyor. Kalçalarını tutup kaldırıyorum, böylece onun girişinde oluyorum. Elimde sallanmaya devam etmeye çalışıyor ama ben duramıyorum. Kahretsin, durmayacağım. Ben onu aşağı itemedim, o alçalıyor ve beni içine alıyor. Ellerim kalçalarında donuyor ve ikimiz de biraz kalkıp ağzı benimkini bulana kadar hareketsiz kalıyoruz.

Lena'nın kalçaları sallanmaya başlıyor ve kontrolü ele alıyor. Öpüşmemizi keserek oturuyor ve ellerini göğsümden kaldırıyor. Göğüslerini avuçlayarak, sikimi sürerken meme uçlarını sıkıyor.

Saf mükemmellik. "Lena."

"Aleksandr," diye fısıldıyor, gözleri mutluluktan kapalı.

"Bana bak," diye emrediyorum. Gözlerini açıyor ve oturup dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. "Ben senin içindeyken bir daha asla gözlerini bana kapatma. Seni kimin becerdiğini anlayacaksın." Onu tek bir hareketle çeviriyorum, böylece sırtı yatağa çarpıyor ve ben de onun üzerinde duruyorum. "Anladın mı?" Homurdanıyorum, sonra eğilip meme ucunu ağzıma alıyorum.

Başını sallıyor ve ben meme ucunu çıkarıp onu sikmeye başladığımda sabitlenmiş bir şekilde beni izliyor. Önce yavaş ve istikrarlı gidiyorum, onu yatağın içine sokmak istesem de, bunun tadını daha fazla çıkarmak istiyorum.

Tadını çıkar.

Bana yapışıyor, tırnakları sırtıma batıyor ve eğilip kulağımı ısırtıyor.

Alınan küçük kuş, değil mi?

Kalçalarımı daha hızlı hareket ettiriyorum ve nefes alış veriş hızlanıyor. Amcığıyla sikimi boğarken sikimin etrafında sıkılaştığını hissedebiliyorum.

Siktir, iyi hissettiriyor.

Seks yapıyorum ve düzenli olarak yapıyorum. Ama böyle değil, bu kadar çıplak değil.

Eldiven takmadan kadınlara dokunmam. Onları arkadan beceririm ya da sikimi emerler.

Ve her zaman mide bulandırıcı tiksinti ve umutsuzluğun çığ gibi büyümesine karşı mücadele etmek zorunda kaldım.

Ama Lena ile... sadece o var. Bir çapa. Benim çapam.

Görmek istiyorum. Boşalmasını izlemek istiyorum. Siktir, ellerimin altında nasıl hissettiğini bilmek istiyorum.

"Oh my-" diye bağılıyor ve ben ritmimi sürdürüyorum. Duramıyorum. Kahretsin, çok iyi hissettiriyor. Vücudu gevşiyor ve kısa bir süre sonra boşalmadan önce onu biraz daha sert beceriyorum. Beni aşağı çekiyor, böylece nefesimizi yakalamaya çalışırken yüzüm boynuna yaslanıyor.

Sonra telefonu çaldı.

Ve geçen seferkiyle aynı zil sesi. Siktiğimin Cinita'sı. Donup kalıyor ve ellerini benden çekiyor, ama bileklerini tutup ona bakıyorum, sikim hala içine gömülü.

"Benden uzaklaşma," diyorum. Çünkü şu anda onun yokluğuna dayanamıyorum.

Onun bana ihtiyaç duyduğu her şekilde ben de ona ihtiyaç duyuyorum. "Ama bu Cinita'nın zil sesi. Sen-"

"Olmak istediğim yerdeyim, Lena," diye ısrar ediyorum ve onda bir şeylerin değiştiğini görüyorum.

Tam olarak olmam gereken yerdeyim.

Hayatımda ilk kez böyle hissediyorum. Ve hepsi onun yüzünden.

BÖLÜM 30

Lena

H Burada uzanırken, başım göğsünde, vücudu bana sarılmış durumda. Sırtımdaki elleri beni sıkıca tutuyor, sanki her an kalkıp gidebilirmişim gibi

An.

Garip bir şekilde çok doğru hissettiriyor.

Telefonum çaldığından beri konuşmadık, tek kelime etmedik ve onun telefonunun yerde bir yerde çaldığını duyduğuma eminim.

Bazıları bunun tuhaf olduğunu söyleyebilir, ama kim bilir? Onun sessizliği beni rahatlatıyor.

Bandajından kan akıyor ve yeni çarşaflar almam gerekeceğinden eminim ama şu anda umurumda değil. Bu anı mahvetmekten çok korkuyorum.

Ama bunun tek an olduğunu hissediyorum.

"Aklında ne var, Lena?" diye soruyor, gözlerini bile açmadan. Onu izlediğimi biliyor. Nasıl bilmeyeyim ki? O kadar güzel ki. Bunu ona asla söylemem, çünkü bu onun egosunu çok fazla şişirir.

"Bana eldivenlerden bahset, Alek." Ondan bir şey istiyorum. Bana bu işin, bir takım şeylerden daha derin olduğunu gösterecek herhangi bir şey.

Çünkü şu anda birbirimize doğru çekilmemizden korkuyorum.

Kötü haber olduğunu biliyorum.

Ama bu kadar kötü bir şey gerçekten bu kadar doğru hissettirebilir mi?

"Neden bilmek istiyorsun?" diye soruyor ve az da olsa açılabilmesi beni şaşırtıyor. Gözleri şimdi açık ve benim onu izlediğim gibi o da beni izliyor.

Dudaklarımı yalıyorum, onu tekrar öpmek istiyorum çünkü altındaki şefkati hissediyorum. Ya da belki sadece altında bir şey olmasını istiyorum. Eylemlerini haklı çıkarmak için kullanabileceğim bir şey. Ne olursa olsun, bir başkasını öldürmeyi haklı çıkarmaz. Yine de buradayım, bu günahlardan bihaberim.

"Çünkü seni tanımak istiyorum Aleksandr. Sana bir şey vermemi bekliyorsan bir şeye ihtiyacım var."

Nefesimi tutuyorum, beni reddedeceğinden o kadar eminim ki.

Ama beni şaşırtarak dudaklarını yalıyor ve cevap vermeden önce boğazındaki yutkunmayı görüyorum: "Sorularına verdiğim cevapların çoğunu beğenmeyeceksin, Lena."

"Bunlar gerçek mi olacak?" "Eğer istiyorsan, evet."

"O zaman bu gece bir tanesiyle başlayacağız."

Dudaklarını tekrar yalıyor. "Anya bile bilmiyor."

"Ve öyle de kalacak." Bunu söylerken kalbim parçalanıyor. Taşıdığı yük ne olursa olsun, her şeyi paylaştığı tek kişiyle bile paylaşılmadı.

Tavana bakıyor, sanki nereden başlaması gerektiğini düşünüyormuş gibi. "Biz dört yaşındayken, ailemiz Rusya'dan Amerika'ya geri taşındı. Biz burada doğduk. O zamana dair pek bir şey hatırlamıyoruz. Ailemiz ortadan kaybolunca bir yetimhaneye ve koruyucu ailelerin yanına atıldık."

Kahretsin, terk edildiklerini bilmiyordum. Kalbim burkuldu.

"İlk koruyucu ailelerimiz, biz onlarla iki ay birlikte olduktan sonra nihayet ilk çocuklarına hamile kalabildiler,

ve bizi yetimhaneye geri götürdüler. İkinci koruyucu babamız..."  enesi gıcır ıyor.

"Altı yaşındayken onu Anya ile yakaladım. O zamanlar k   kt k ama o kadar öfke ve onu koruma arzusuyla doluydum ki ona saldırdım. O zaman bile bana dokunulmasından nefret ederdim ama gözlerini kafasından çıkarmaya çalıştı. Onu o kadar sert geri ittim ki elini yan sehpanın köşesine çarptı. Ciddi bir hasar verecek kadar değil ama Anya'nın kaçmasına yetecek kadar zaman kazandırdı. Ama ben donup kaldım.

"Kan... Bunu nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. İçimde bastırılmış olan bir şey kan tarafından tetiklendi. Kan g l n n içinde ağladığımı hatırlıyorum. Annemin uyanması için çığlık atıyordum. O dehşet ve terk edilmişlik girdabı her yanıma sarmış, pislik üzerime yapışmıştı. Ellerime. Tenime. Her par amda. Her ne kadar uzak gelse de, annemi  l  bulduğuma dair bir anım olduğundan eminim. Ama o kadar sisli ki, zihnimin uydurduğu bir şey olup olmadığının bilmiyorum. Bu yüzden Anya'ya bundan hiç bahsetmedim.  ld r ld klerine dair şüphelerim ancak son zamanlarda doğrulandı. Ama hiçbir zaman emin olamadım, özellikle de bu kadar geç yaşıta böyle bir kusura sahip olduktan sonra."

"Aman Tanrım, Alek," diyorum gözlerimden yaşlar süzülürken. Onları silerken neredeyse şaşırmış gibi görünüyor, büyülenmiş gibi.

"Durabilirim," diyor, sanki zorluk onun değil de benim  zerimdeymiş gibi. Başıma sallıyorum çünkü devam etmesini istiyorum. Eğer bu yükü paylaşabilecek tek kişi bensem, bu yükü onunla birlikte taşımaktan mutluluk duyuyorum. Ama kalbim kırılıyor, özellikle de onunla duygularını birleştiremediği için. Onun anlaması için. Ya da belki de çocukluğunda yaşadığı travmayı düpedüz inkâr ediyor.

"Bana kırık bir adammışım gibi bakma, Lena. Yoksa sana bir daha söylemem."

Küçük bir gülümseme sunuyorum ve elimi çenesinde gezdiriyorum. "Hayır, senin ne kadar güçlü olduğunu düşünüyordum."

Kaşları çatılıyor ama gözlerini kaçırmıyor. Bakışlarındaki yoğunluk samimi olduğu kadar tedirgin edici.

"Ondan sonra eldiven giymeye başladım, çünkü birine dokunursam..." Vücudu kendiliğinden titriyor. "Sanki o ana geri dönmek, kirlenmek, lekelenmek gibi. Öldürmek ya da kan akıtmak umurumda değil ama birine dokunmak benim kişisel cehennemim gibi. Sana kadar," diye itiraf ediyor.

Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdiği yere odaklandığında kalbim biraz daha kırılıyor.

"Meredith Forks adında bir kadın olan üçüncü koruyucu annemiz bizi yanına alana kadar öldürmenin gücünü öğrenmemiştim. Uzaklaşma ve gözdağı verme sanatını. Muazzam parası, gücü ve hırsı olan bir kadındı. Bizi küçük yaştan itibaren şu an olduğumuz kişi olmamız için eğitti. Kendi yasadışı işlerini ve müzayedelerini yürütüyordu ve hırsında acımasızdı. İmparatorluğumuz ve müzayedelerin başlangıcı onun sayesinde başladı.

"Ancak bu yıl Anya, bizi evlat edinebilmek için anne ve babamızı öldürenin o yaşlı kaltak olduğunu keşfetti. Çocuk sahibi olmanın onu şehirdeki yeni müşterilere karşı daha 'cana yakın' göstereceği düşüncesiyle hareket ediyordu. Ben Rusya'da Cinita'nın peşindeyken Anya onu gömdü.

"Onu hayal kırıklığına uğrattım."

Bu itiraf beni hazırlıksız yakaladı.

"Bir insanın başına gelebilecek çok fazla boktan şey var," diye nefes alıyorum, çünkü yarısını bile anlayamıyorum. Yanağımda, çenemde ve dudaklarımda gezinirken bakışları benimkilere kilitleniyor. "Belki de. Ama ben olaya bu şekilde bakmıyorum. Ne şekilde yaratılmış olursam olayım, ben bir katilim. Beni bir katil olarak düşünme. kırık bir adam ya da iyi bir adam, Lena, çünkü ben ikisi de değilim."

"İstemediğin zaman o kadar da kötü olduğunu düşünmüyorum."

"Bunu ilk söyleyen sen olurdun," diyor.

"Evet, ama yaşlı bir adama benzediğin gerçeğini sana ilk söyleyen de bendim." Yüz ifadesi ciddileşirken ben gülüyorum.

"Kendini çok komik sanıyorsun, değil mi günüşiğim?"
Gülmeyi bırakıp ona baktığımda, beni nasıl şefkatle izlediğini görüyorum. Yavaş yavaş ama inkar edilemez bir şekilde aşık olduğumu bildiğim bir katilin gözleriyle.

Ve bu korkutucu.

Yapmamalıyım.

Yapamam.

Ama ben zaten bir parçamı ona verdim.

Bana söylediği her şeyi nasıl sindireceğimi bile bilmiyorum ama elimi çenesine koyup kirli sakalını okşuyorum ve yapabildiğim tek şekilde onun için burada olduğumu söylüyorum. Şimdilik, eğer beni kabul ederse.

Beni daha yakına çekiyor ve başımı tekrar göğsüne yaslıyorum. "Şimdilik dinlenmek istiyorum, Lena."

"Porno izlemem gerekiyor mu?" Gülümseyerek alt dudağımı ısırarak soruyorum.

Beni sıkıyor ama başımı kaldırdığımda dudaklarındaki çarpık gülümsemeyi görüyorum. En eski anılarının peşini bırakmadığı böyle bir adamı bir şekilde gülümsetebildiğimi bilmek beni tatmin ediyor. Ona bir an olsun huzur verebildiğim için.

Nefes alış verişinin düzene girmesi uzun sürmüyor ama bana olan sarılığı gevşemiyor. Kısa süre sonra yumuşak bir horultunun onu terk ettiğini duyuyorum ve orada kollarına sarılmış bir şekilde kalıyorum ve hayatımda hiç olmadığım kadar korunmuş hissediyorum.

Katil olan biri tarafından bu kadar korunuyor hissetmek nasıl olabilir?

Bu gerçek olamaz, değil mi?

Yine de, kendimce, onu da korumak istiyorum.

Ona bakmak için başımı kaldırıyorum. Gözleri ve ağzı kapalıydı. Dudaklarına hafifçe dokunuyorum. Tüm bunların gerçek olduğuna inanmak istiyorum. Balonumuz patlamayacak ve ben bunun gerçek olmadığını keşfedeceğim.

Gözleri hafifçe açılıyor ve bana bakıyor.

"Lena." Adımı sessizce söylüyor ve kirpikleri titriyor.

"Aleksandr," diye fısıldıyorum. "Bu gerçek mi?"

"Öyle, günışığım. Şimdi uyu bakalım." Aşağı uzanıyor ve bacaklarından birini kalçasının üzerine kaldırıyor. Bacağını yukarı çekip kendine doğru tutarken diğer bacağını etrafında kilitli tutuyor.

Gözlerim kapandığı anda gitmiş olacağından korkuyorum ama kollarında uykuya dalmam uzun sürmüyor.

BÖLÜM 31

Lena

Sabahın erken saatlerinde öpücüğünü hissettim ama tam olarak uyanamadım çünkü bunun için çok yorgundum. Yuvarlanarak ona uzandım ama elim boş döndüm.

Gözlerimi açtığımda yalnız olduğumu fark ettim. O gitti.

Burada olduğuna dair tek işaret, yarısından dolayı çarşaflarımdaki kan.

Telefonumu elime aldığımda Cinita'dan gelen cevapsız çağrılarını görüyorum, başka bir şey yok.

Veda mesajı yok.

Hiçbir şey yok.

Midemde bir çukur oluşuyor.

Dün gece gerçek miydi? Yoksa bunu hisseden sadece ben miydim? Tam da kendime yapmayacağımı söylediğim şeye mi kapıldım? Oturduğum yerden kalkıp onu arayıp aramamayı düşündüm.

Yapmalı mıyım?

Bilmiyorum.

Tek kelime etmeden gitti, o zaman neden bunu takip edeyim?

Hayatımın en iyi seksiydi. Belki de bu yüzden bağlandım.

Ama konuştüğümüz şeyler... o anın samimiyetini ortadan kaldıramaz.

Telefonumu yerine koyup boynumu eğerek oturma odasını daha iyi görmeye çalışıyorum. Ama onu göremiyorum ve eğer banyoda olsaydı, odamın hemen arkasında olduğu için onu duyabilirdim.

Tezgahın üzerindeki tıbbi kit ve kan parçalarının temizlendiğini görebiliyorum.

Sanki hiç burada olmamış gibi.

Tam giyinmek için ayağa kalktığımda telefonum çaldı ve numarası "Bay Mutlu" olarak ekranıma geldi.

"Alo?" Sesim en iyi ihtimalle titrek.

"Beni özledin mi?" Bunlar onun ilk sözleri. Ona gitmemesi gerektiğini söylemek istiyorum ama yapamıyorum. Bunu ona söylemeye hakkım yok. Birlikte geçirdiğimiz bir gece ona ne yapacağını söylemem anlamına gelmez.

"Sen gittin." Bariz olanı söylüyorum.

"Yaptım," diye yanıtlıyor. "Ben de senin kapındayım, aç kapıyı." Önce kapıya sonra telefonuma bakıyorum, midemde kelebekler uçuşuyor.

Kontrol edemediğim bu umutlu çekimden nefret ediyorum.

Kapıya doğru yürüyorum ve açmadan önce kilidini açıyorum. Orada duruyordu, görünürde kan yoktu, eldivenleri tekrar takmıştı ve öldürmeye hazır giyinmişti. Tam anlamıyla.

Bana bir kahve uzatıyor, ben de şaşkınlıkla ona bakarak alıyorum.

"Kapımı mı kilitledin?"

"Aldım," diyor içeri girerken. "Sana bir de simit aldım. Çantanın içinde." Poşeti tezgâhın üzerine koyuyor ve dün gece oturduğu koltuğa oturuyor.

Büyük olasılıkla duş almak ve temiz kıyafetler giymek için çoktan eve dönmüş olduğunu fark ediyorum. Hemen üzerime geçirdiğim pijamalarımı bakıyorum ve bir şekilde kendi dairemde kaybolmuş gibi hissetmeme neden oluyor.

Çenesi sıkıştı ve bir şey olduğunu anladım. Kendimi destekliyorum, çünkü dün gece her ne olduysa... şey,

Tam da korktuğum gibi, balon patlamak üzere.

"Neden buradasın, Alek?" diye sordum. "İzlemeyi mi planlıyorsun Gerçek Ev Kadınları ve bütün gün benimle patlamış mısır yer misin?"

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve bir an için neredeyse üzgün görünüyor. "Bütün gün sana sarılmak istiyorum. O kadarını biliyorum."

"Ama yapamazsın çünkü...?" Bekliyorum. Hayal kırıklığını. Daha o bir şey söylemeden ortaya çıkmaya başlayan çatlakları.

Bu adam beni nasıl bu kadar etkisi altına aldı bilmiyorum ama şimdiden onun kaybının yasını tutuyormuşum gibi hissediyorum.

Kollarımı karnıma sararken öfkeyle, "Sakın onun adını ağzına alma," diye fısıldıyorum. Çünkü biliyorum... bir kadın her zaman bilir.

"Onun için üzüldüğünü ve ona nasıl yardım ettiğimi biliyorum."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor çünkü onun hakkında olduğunu biliyorum.

Ona ve saçmalıklarına gülmek istiyorum ama haddini aşan ben olup olmadığımın tam olarak emin değilim. Onunla bir kez seks yaptım ve belki de bunu bu kadar derinden hissedenden tek kişi benim. Ve bu benim hatam.

"Bu senin seçimin," derken buluyorum kendimi ve elimde olmadan kendimi ikinci en iyi hissediyorum.

"Bu hayatta çok fazla insana yardım etmiyorum. Bunun farkında olmanızı istiyorum," diyor. "Aslında, benim birine yardım etme yöntemim genellikle kafasına bir kurşun sıkmaktır." Sözleri omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Hastaneden taburcu olduğu için birinin yanında kalması gerekiyor ve benimle kalıp kalamayacağını sordu." Bu küçük bilgiyi paylaştığında her şey duruyor. Ona bakarken elimdeki sıcak kahve fincanın içinden tenimi yakıyor.

"Hayır diyemiyor musun?" Ben soruyorum.

"Dün geceki kan," diye başlıyor ve ne söyleyeceğini duymak için bekliyorum. "Çünkü ona zarar vermek isteyen üç adamı öldürdüm."

Kahve fincanı elimden kayıyor ve tüm zeminde patlıyor. Geri çekilmeyi başardım ama bir kısmı hala üzerime sıçrıyor.

Çılgınca bir beze uzandım ve temizlemeye başlamak için dizlerimin üzerine çöktüm.

Neden böyle hissediyorum? Neden böyle hissediyorum? Bunun sadece cazibe olduğuna kendimi ikna etmeye çalışmıyor muydum? Kaşıntıyı giderdiğimizize göre tatmin olmam gerekmez mi?

Adımı söylüyor ama onu duymazdan geliyorum. Çömeliyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. "Lena," diye tekrarlıyor ve ona bakmaktan başka çarem yok. "Sana karşı dürüst olmak istiyorum. Bunu yapmam gerekiyor."

"Tamam," diye cevap veriyorum, bakışlarımı kaçırıyorum ve pisliği silmeye geri dönüyorum. Hepsini temizlemeyi başardıktan sonra ayağa kalkıp bezi lavaboya atıyorum. "Artık gidebilirsin."

"Lena, seni istiyorum," diyor ve yalvarıyor gibi görüldüğünden eminim.

"Git." Ses tonum çok sert. "Kahve için teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve sonra duşa doğru dönüyorum. "Çıkarken kapıyı kilitle."

Banyonun kapısını yüzüne kapattım ve duşu kaynar derecede sıcak açtım. Gözyaşlarına boğulmadan önce nefesimi düzene sokuyorum, onu bu kadar derinden içeri aldığım için nefret ediyorum. Nasıl? Ne zaman?

Duşa girdiğimde, su zaten kırmızı olan tenimi kahvenin sıçradığı yerde yakıyor. Kapının açıldığını duyuyorum ama bakmıyorum bile; o olduğunu biliyorum.

"O hayatın, o dünyanın bir parçası olmak istemiyorum. Bunu anlıyorsun, değil mi?" Sırtım ona dönükken ağzımdan kaçırdım. "Dansçının tadını çıkar, Alek. Çünkü onu kovalamaya çalışırken büyük ihtimalle kendini öldürteceksin ve ben bunu izlemeyeceğim ya da bunun bir parçası olmayacağım. Zaten buraya yeterince zarar verdin."

Gerginlik banyoda dalgalanıyor ve ben gözlerimi kapatıp onun gitmesini diliyorum. Kapının tık sesini duyuyorum ve dönüp baktığımda gitmişti.

BÖLÜM 32

Aleksandr

Cinita her lanet gün kanepede oturup kim bilir ne hakkında şikayet ediyor. Bilmiyorum çünkü onu engelliyorum. Onu içeri almayalı bir hafta oldu. A Bütün hafta boyunca Lena'ya hasret kaldım.

Beni kovmakta haklıydı. Ama bu her gün kendimle savaşımadığım anlamına gelmiyor, onun peşine düşmemeye ve onu tekrar benim olarak sahiplenmemeye çalışıyorum. Onun tarafından her şekilde damgalandım ve onu aklımdan çıkaramıyorum.

Cinita'nın burada olmasının tek nedeni, onunla oynayan dördüncü bir adamın olması - ki o hala serbest ve Will şu anda onun izini sürüyor. Onu bulup öldürdükten sonra, onu evimden atmaya niyetliyim.

"Alek," diye bağıyor Cinita ben içeri girerken. Yanından gizlice geçmeye çalışıyordum ama beni duydu. Çok sessiz olabildiğim düşünülürse, bu esrarengiz bir durum. "Lütfen buraya gel."

İç çekerek oturma odasına giriyorum, bana sadece orada oturan Lena'yı hatırlatıyor.

Dolgun poposu Cinita'nın uzanıp bana parmaklarını saklattığı yeri doldurmuş durumda.

Kapı aralığında duruyorum ve o da koltuktan kalkıp bana bakıyor. Kalçalarının üstünü sıyıran, neredeyse hiç olmayan beyaz bir tişört giymişti ve bunu giymesinin bir nedeni olduğunu hissediyordum. Ama gerçekten umurumda bile değil. Özellikle açık şeyler giyen tek kadın Lena. Bunun nedeni de onu bu şekilde gören tek kişi olmak istemem. Şu anda ne giydiğini ve onu kimlerin görebileceğini düşününce çenem sıkılıyor.

"Bana dokunmadın. Neden bana dokunmadın?" Cinita soruyor. "Artık beni istemiyor musun?" Sesi biraz sönük ama bir o kadar da umutlu. Alt dudağını büzüyor. Kişiliğinin bir dereceye kadar çürük olduğunu biliyordum ve onda kendimden bir şeyler bulduğumu sanıyordum. Ama Lena'dan sonra işler değişti. Cinita'ya daha az tahammül ediyorum.

"Seni bu şekilde istediğimden hiç emin değilim," diyorum dürüstçe. Belki de beni tüketmesine izin verdiğim için onu sevdiğimi sanmıştım. Onun kadar zavallı birinin bile kurtarılmayı hak ettiğini düşünmüştüm çünkü o da benim ve kız kardeşim gibi boktan bir ele sahipti. Ama gerçekte, bir şekilde bana yapıştı, içimdeki azıcık iyiliği sömürdü ve sonra onu korumam için beni manipüle etmek için kullandı.

Onu koruduğum için pişman değilim. Ben olmasaydım uzun zaman önce ölmüş olurdu.

Ve ben ölüleri severim. Ölüler cevap vermez.

Ama onu kurtarmaya çalışmalıydım.

Öldürmek iyi olduğum tek şey ve eğer onun için en azından bir canavardan daha kurtulabilirsem, o zaman kurtulacağım. Ona sonsuza dek sırtımı dönmeden önce.

"Neden?" Bana yaklaşıyor. "Beni hep korudun. Kalmamı istedin. Beni dünyanın öbür ucunda buldun Alek. Bunu herhangi biri için yapmazdın." Elini göğsüme koymak için kaldırıyor ama bana dokunmadan önce bir adım geri çekiliyorum.

Üzerimde olmasını istediğim onun elleri değil.

Asla olmayacak.

"Bana bir daha dokunursan seni evimden atarım," diye tehdit ediyorum. Gözleri açılıyor ve bir adım geri atıyor.

"Yapamazsın. Beni bulurlar" diyor ve bana en iyi sahte ağlamasını yapıyor.

"Yapardım. Senin için öldürdüm ve sana herhangi birine yardım edebileceğimden çok daha fazla yardım ettim ama bu sana bana dokunma izni vermez."

Böyle anlarda kafası netleşiyor. Kendini nasıl bir karmaşanın içine soktuğunu anlıyor. Ancak sinirlilik hali devreye girdiğinde ve vücudunda daha fazla uyuşturucuya ihtiyaç duyduğunda onları düşmandan çok dost olarak görüyor.

"Senin için daha iyi olabilirim," diye yalvarıyor. "Bunca yıl denedim. Beni dans ederken izlemeyi nasıl sevdiğini hatırlıyor musun? Yine öyle olmasını istiyorum, Alek. Sadece nasıl geri döneceğimi bilmiyorum."

Gözyaşları yüzünden süzülürken çenem titriyor. Bunun tamamen yalan olduğunu sanmıyorum. Ama ona daha ne kadar verebilirdim ki? Lena'nın onu dairesinde bırakmadan hemen önceki sözleri beni rahatsız etti. Cinita'yı korurken öleceğimi söylemişti. Ama durum böyle değil. Ve ben de onun bakıcısı olmayacağım.

"O öldüğünde Cinita, seni bu evden kovacağım ve işimiz bitecek. Sana hiçbir şey borçlu değilim. Daha fazla değil. Kendi başına ayakta durmayı öğrenmelisin."

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama eli gömleğime yapışıyor. Ona attığım bakışla elini hemen bırakıyor. "Üzgünüm, Alek. Gerçekten başka kimsem yok. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ve korkuyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Lütfen bana yardım et."

Çenem yine titriyor.

Onda tanıdığım bir şey var ve bu uzun zamandır saklamaya çalıştığım bir parçası. Ama artık bırakma zamanının geldiğini fark ettim. Yoksa ben de onunla birlikte batacağım.

Odama doğru yürürken onun ağlamasını duymazdan gelerek dönüp gidiyorum. Lena'nın uyuduğu geceden beri boş hissediyordum.

beyin sarsıntısıyla. ılgınca porno kanalını deęiřtirmeye çalıřtıęını dūřūnūp sırtıyorum.

Gerçek řu ki, o televizyonu daha o gūn kurmuřtum ve eminim ki kız kardeřimin pornonun hemen ortaya çıkmasıyla bir ilgisi vardı, ūnkū sinirlerimi bozacaęını biliyordu. Bunun yerine, bana, sūylemeye cesaret edeyim, eęlence getirdi.

Duvardaki dansçı resmine baktığımda, bunun ne kadar yanlış bir his olduğunu hemen anlıyorum. Lena ve Anya evimdeki pek çok şeyi değiştirmişlerdi ama bunu bırakmışlardı.

Yapacak tek bir şey olduğunu bilerek duvarımdan kaldırıyorum.

Yak onu.

BÖLÜM 33

Lena

TAlek'i son gördüğümde bu yana iki hafta geçti ve ben hâlâ her lanet günü sayıyorum. Onu ilk sıraya koyduğu için ona kızgınım ve ona aşık olduğum için kendime acı çekiyorum.

yapmamam gerekirken. Üzerimde böyle bir etkisi olduğu için de kafam karıştı ve eğer bir şey varsa, bu kışımın altında bir ateş yaktı. Manhattan'ın merkezindeki Broadway'de iki rol için seçmelere gittim. Her iki rolü de alamadım ama reddedilmek şu anda benim olayım, bu yüzden sineye çekip bir sonrakine hazırlanıyorum.

Ancak, ailemle akşam yemeğinde otururken, reddedilmemden bahsetmek, seçtiğim kariyere olan güvenlerini arttırmak için hiçbir şey yapmıyor. Archer hâlâ burada olduğu için şehirde olduklarını biliyorum. Dairem ve içindeki yeni mobilyalar konusunda garip bir şekilde sessiz ve şüpheliydiler.

Ayrıca Archer'ın onlara İngiltere'ye taşınmayı planladığını söylemediğini fark ettim ve bunu söylemek bana düşmez. Ama benim başarısızlıklarım yerine buna odaklansalar iyi olurdu.

Archer bana şarap şişesini uzatıyor, ben de kendime bir bardak dolduruyorum. Bu yemeği atlatmama yardımcı olacak üçüncü kadehim.

"Geldiğim ilk hafta Lena'yı şarkı söylerken gördüm. Tanık olmak gerçekten çok güzel bir şeydi," diyor Archer ve

kalbim doluyor

ama ben onun bu açık sözlülüğünden utanıyorum. "Hazır şehre gelmişken onu görmeye gitmelisiniz," diyor annemle babama ve ben ikisi de konuşmazken şarap kadehimi sıkıca kavrayıp öylece oturuyorum.

Yanınızda olan ama hiçbir zaman duygusal olarak destekleyici olmayan ebeveynleri tarif etmek zor. Hayattaki isteklerimin şarkı söylemekten öteye gitmediğini fark ettiklerinde onlar için bir angarya haline geldiğimi hissettiler. Ben kardeşim değilim ve asla kardeşim olmayacağım. Biz tamamen farklı iki insanız. Yine de bana kendi ailemden daha iyi davranıyor, oysa tüm parlak evraklara ve akreditasyonlara sahip olan o. Kendi muhasebe firmaları var ve rakamlardan ötesini göremiyorlar. Bir gelir görüyorlar ve değeri sadece buna göre değerlendiriyorlar.

Archer, "Belki yarın akşam hepimiz gidebiliriz," diye teklif ediyor. "Anne?" diye sorar anne başını kaldırdığında.

"Evet, tatlım," diye onaylıyor sıkı bir gülümsemeyle.

"Lena'nın yeteneğine tanık olmak istemiyor musun?" diye soruyor ona. Bakışları bana kayıyor ve gözlerindeki hayal kırıklığını görüyorum.

"Evet, tabii ki. Programımı evde unutmuşum ama kontrol ettiğimde müsait olacağıma eminim," diye cevap veriyor ve babam yemeğe devam ediyor.

Oldukça temiz ve normal bir hayat yaşadım. Gerçekten aldığım tek risk Aleksandr ile oldu.

O adam kötü bir seçimdi.

Ama aynı zamanda çok da iyi bir film.

Şu anda keşke milyonlarca hata yapmış olsaydım da beni onlar yüzünden suçlayabilselerdi diyorum. En azından o zaman gerçekten onların hayal kırıklığına değecek bir şey yapmış olurum.

Ya da belki bir noktada gerçekten umursamamalıyım.

"Bu şeyleri alacak parayı nereden buldun?"

Annem soruyor. Archer onları akşam yemeğinden önce kahve içmek için evime çağırdığından beri bu sorunun dilinin ucunda olduğunu biliyorum.

"İşimin maaşı iyi."

Annem alay ediyor. "Şarkıcılık iyi para kazandırıyor mu?" Babam ona doğru bakıyor.

"Evet, çok iyi," diyorum. Yeni kontratım sayesinde iki kat kazanıyorum ve Alek'le aramızdaki şeyler bittiğinden beri yan işlerin hiçbirini yapmak zorunda bile kalmadım.

"Doktorluk kadar olmasa da sanırım" diye ekliyor annem.

Başımı salladım ve şarabımın kalanını içtim.

"Anne," diye azarlıyor Archer, o da sanki beni kırmak istememiş gibi omuz silkiyor.

Babam izliyor ama bir şey söylemiyor.

Lanet tatlıyı bitirebilmek için sadece kendime bir şişe şarap daha sipariş ettiğimde gerçekten hayal kırıklığına uğrayacaklar.

"Lena." Adımın sertliği dikkatimi çekiyor.

Omzumun üzerinden baktığımda Anya'nın arkamda, River'in da onun yanında durduğunu görüyorum. Elini kalçasına dayamış, dikkatli bakışlarıyla masanın etrafını süzüyor. Archer'a geldiğinde gözleri kısılıyor ve sadece bu bakışla bile onun alevler içinde kalacağından korkuyorum.

"Anya, seni gördüğüme sevindim. Bu kardeşim ve ailem." Onlara karşı duyabileceği gerginliği ya da nefreti ortadan kaldırmak için elimi salladım. Onu orta sınıf bir Meksika restoranında görmeyi kesinlikle beklemiyordum ama bu restoran son zamanlarda favorim haline geldi.

Bakışlarını bana çeviriyor ve kimden geldiği düşünüldüğünde oldukça zorlama ama cömert bir gülümseme sunuyor.

"Son zamanlarda seni buralarda görmedim." Merhaba yok. "Hayatında neler oluyor?" yok. Sadece saf Anya. Ama aileme hitap ederken beni şaşırtıyor. "Kızınız gerçekten şarkı söylemeyi biliyor ve ben müzikallerden nefret ederim," diye ekliyor.

"İlginç bir hobi," diyor annem büyüleyici bir gülümsemeyle.

Anya'nın mükemmel manikürlü kaşları havaya kalkıyor. "Hobi mi? Bence şarkı söylemenin Lena'nın tutkusu ve en saf eğlence biçimi olduğunu göremeyenler dar kafalı ya da ahmaktır. Muhtemelen ikisi de."

Annemin çenesi düşüyor ve River alt dudağını ısıyor. "Karımın söylemek istediği şey çok tutkulu olduğu. ve Lena'nın performansını destekliyor," diye araya giriyor River.

Ağabeyim kendini beğenmiş bir ifade takınıyor, annem ise şaşkın görünüyor.

Anya onu elinin tersiyle iter.

"Hayır, kendi kızlarına bu kadar duygusuzca hakaret edebilecek kadar zeki görünüyorlar. Acınacak haldeler, gerçekten."

"New York'ta böyle arkadaşlar mı ediniyorsun?" diye soruyor annem şaşkınlıkla, Anya'yı işaret ederken. Anya'nın bakışlarını bile tutamadığını fark ediyorum. Eğer bir ablam olsaydı, kesinlikle Anya olmasını isterdim.

Yanımızdaki aile anneme bakıyor ve annem sandalyesine geri çekilip elini öfkeyle elbisesinin üzerinde gezdiriyor.

"Zor bir kalabalık," diyor Anya. "Lena, burada işin bitince lütfen beni ara. Konuşacak çok şeyimiz var." Ve öylece çekip gider. River kibar bir gülümsemeyle başını eğip veda ediyor.

"Kimdi o?" diye soruyor annem ve babamın küçük bir gülümsemeyi gizlediğini fark ediyorum.

Bunu yansıtmamaya çalışıyorum.

"Yatırımcılar," diye cevap veriyorum.

BÖLÜM 34

Lena

My ebeveynler yapmadı gel için benim göster bir kez içinde Şehirde kaldıkları diğer hafta boyunca. Ayrıca Anya'yı Meksika restoranında gördükten sonra onunla hiç görüşmedim, muhtemelen bu yüzden şu anda seyircilerin ön sırasında oturuyor ve sanki bana bakmak istiyormuş gibi bakıyor.

beni öldürmek için.

Hayatımın performansını sergiledim çünkü bu benim son performansım olabilirdi ama aynı zamanda tüm gösteriyi tamamlayabilmem ne kadar profesyonel olduğumun da bir kanıtı.

Sahne arkasına yürüdüğümde, buraya gelip beni bulmasının sadece birkaç dakika süreceğini biliyorum. Her zamanki gibi herkes birbirini tebrik ediyor ama iyi bir gösterinin heyecanı aylar geçtikçe azaldı. Henüz yeni rutinleri uygulamaya başlamadık ama başladığımızda bunun moralleri canlandıracağını düşünüyorum. Saçımdaki tokaları çıkarmaya başlıyorum, onu beklerken uzun kahverengi buklelerimin yüzümün etrafına düşmesine izin veriyorum.

Yaklaşan topuk seslerini duyunca dönüyorum ve gelenin Anya olduğunu görünce ona nazık bir gülümseme sunuyorum.

"Beni ektin," diye suçluyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

"Meşguldüm."

"Evet, biliyorum." Bana baktı. "İnsanların beni ayağa kaldırmasına alışık değilim."

"Eminim pek çok insanın senin istemediğin bir şeyi yapmasına alışık değilsindir," diyorum kibarca, ama alaycı tavrımı fark ediyor. "Ne oldu?" Soyunma odama giriyorum ve o da beni takip edip kapıyı arkasından kapatıyor.

"Bağlantılarım var, bunu biliyorsun, değil mi?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Şu anda beni tehdit mi ediyorsun?"

Kaşları çatıldı. "Tabii ki hayır. Demek istediğim, sana daha iyi bir iş bulabilecek bağlantılarım var. Başka yerlerde seçmelere katıldığını biliyorum."

"Şşşt." Parmağımı dudaklarıma götürüyorum ve kafası karışmış görünüyor. Burada kimseye başka bir iş aradığımı söylemedim çünkü başka bir iş bulana kadar bu işi sürdürmek istiyorum. "Başka bir yerde seçmelere katıldığımı nereden biliyorsun?"

Kaşlarını kaldırıyor ve ben de ellerimi havaya kaldırıyorum. "Aslında bilmek bile istemiyorum."

"Alek etrafta seni sorup duruyor," diyor Anya ve bunu anlamam için bana bir an veriyor. "Bir şey söylememi istemedi ama ikinizin arasında olup bitenlerin etrafında dans edecek vaktim yok."

"Aramızda hiçbir şey olmuyor," diyorum ve o da bana bilmiş bir bakış atıyor. "Ya da her neyse, artık bitti. Her neyse, sen neden bahsediyorsun?" Konuyu değiştirmeye çalışıyorum. Çünkü Alek'le ilgili her türlü tartışmayı olabildiğince uzağa itmek istiyorum.

"Hayalin Broadway'de çalışmak, değil mi?"

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, ama sen verdin diye bir şeyin içine giremem."

Bakışlarını daraltıyor. "Bu şimdiye kadar ağzından çıkan en aptalca şey. Mütevazı saçmalıklar umurumda değil."

İş bu, değil mi? Önemli olan ne bildiğin değil, kimi tanıdığındır. Peki sen çok çalışmadın mı? O sahnelerde şarkı söyleyecek donanıma sahip değil misiniz? Yeteneğinden şüphe mi ediyorsun?"

"Hayır. Ben sadece-" Gerisi dudaklarımda ölüyor. Ne? Hala mücadele etmem gerektiğini mi düşünüyorsun? Bana bu kadar kolay gelmemesi gerektiğini mi düşünüyorsun? Ama defalarca denememiş miydim? Bu işi tam olarak böyle almadım mı?

Yoksa Alek yüzünden mi?

"Alek sana başrol için bir seçme ayarladı. Bu dünya çapında bir film ve her gösterinin biletleri tükeniyor. Görünüşe göre." Omzunu silkiyor. "Hâlâ dayanamıyorum ama Alek göreceğinden emin. Ama kendinin en iyi versiyonu olmalısın."

Tüm vücudum gergin bir heyecan ve kafa karışıklığıyla titreşiyor. Bu işi aldığım anlamına gelmiyor ama bu bir başlangıç değil mi? Kısa listeye girmeyi bırakın, seçmelere katılmak bile çok zor.

Şok olmuş bir şekilde oturuyorum. "Bunu nasıl aldın?" diye sordum.

"O bir müşteriydi," diyor. "Ayrıca, neden kardeşimden kaçıyorsun?"

"Kaçmak mı? Ben... ben... ben değilim." "Her neyse. İkiniz kavga mı ettiniz?"

Arkamı döndüm ve makyajımı silmeye başladım. Ama Anya kesinlikle sihirli bir şekilde ortadan kaybolmayan biri. Özellikle de bir cevap bekliyorsa.

"Burada bir kontratım var. Başka bir şirkete gidebilir miyim bilmiyorum," diyorum ona yarım yamalak. Başka roller için seçmelere katılıyordum ama Alek'in yardımını kabul etmek... yanlış mı geliyordu? Büyük olasılıkla onun yardımını istememe inadım yüzünden. Bu onun özür dileme şekli miydi? Daha fazla araştırmamak için kendimi içten içe durduruyorum.

"Tabii ki yapabilirsin." Huffs. "Eğer rolü alırsan, sözleşmeyi kendim yırtarım." Duraklıyor ve gözlerini bana diyor. "Konu değişikliğini kaçırdığımı sanma."

"Onu bir aydır görmedim," diye itiraf ediyorum. "Ondan kaçtığım falan yok. Sadece konuşacak bir şey yok."

"Hmm," diyor ve odanın küçüklüğünden iğrenmiş gibi etrafına bakınıyor. "Alek son zamanlarda keyifsiz. Cinita onu yıpratıyor. Ve, şey..." Bana bakıyor. "Seni korkutuyor muyum?" diye ağzından geçiriyor.

"Beni korkutmak mı?" Ben soruyorum. "Yani, senden korkuyor muyum?" Beklentiyle başını sallıyor.

"Göz korkutucu bir kadın olduğunuzu söyleyebilirim, elbette. Ve bence beni korkutmak isteseydin, bunu yapabilirdin. Ama şu anda senden korkuyor muyum? Hayır. Senden hoşlanıyorum."

"Güzel. Ben de senden hoşlanıyorum. Eminim kardeşim seni daha önce uyarmıştır Lena, ama biz iyi insanlar değiliz. Ancak hayatımızda karşılaştığımız bazı insanlar için istisnalar yapmamız gerektiğini öğrenmeye başlıyoruz.

"Sana hayatınla ilgili ne yapman gerektiğini söylemeyeceğim. Ama kardeşimin senin yanında farklı olduğunu itiraf edeceğim. Daha sakın, daha oturaklı ve bu ikimizin de çocukluğumuzdan beri hissetmediği bir şey. Onu mutlu görmek istiyorum ve bence sen onu mutlu ediyorsun.

"Onunla iş birliği yapmamayı tercih ederseniz, anlarım. Ama teklifini kabul edin. Sanırım kendi tarzında bu bir özür. Ki biz bunu pek beceremiyoruz."

Sandalyemde dönüp ona bakıyorum ama o tırnaklarını inceliyor.

"Detayları sana gönderirim. Seçmeler yarın. İyi şanslar."

Kapının kolunu tutuyor ve gitmeye hazırlanıyor. "Anya," diyorum ve duraksıyor.

"Teşekkür ederim. Gerçekten. O kadar da kötü olduğunu düşünmüyorum." Göz kırpiyorum.

Zoraki bir gülümseme sunuyor. Yine zoraki ama deniyor. "Kimseye söyleme ve itibarımı zedeleme, yoksa seni öldürmek zorunda kalırım."

Gidiyor ve ben şaka yapıp yapmadığından tam olarak emin değilim.

BÖLÜM 35

Lena

■ Gerginim çünkü bu farklı hissettiriyor. Tiyatro çok güzel ve Manhattan'ın merkezinde. Beklerken, bunun hayatımı nasıl değiştirebileceğini merak ediyorum. Her zaman istediğim şey buydu ama tereddütlüydüm çünkü bunu Ivanov kardeşlerin, daha spesifik olarak Alek'in yardımı.

Ama Anya haklı. Bu rolü alırsam bunun sadece onlar yüzünden olacağını düşünmeyi bırakmalıyım. Kendime inanmalıyım. Ailem ya da Ivanov kardeşler için değil. Sadece yapabileceğimi bildiğim için.

"Ah, Bayan Love, sonunda sizinle tanışmak çok güzel," diyor şovun yapımcısı Steven bana doğru yürüyüp elini uzatırken. Son yirmi dakikadır asistanı tarafından sahne arkasında gezdiriliyorum ve bu potansiyel içimde bir heyecan yaratıyor. Elini sıkıyorum.

"Aynı şekilde, seçmelere katılmama zaman ayırdığınız için gerçekten minnettarım."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Oh, seni zaten performansını izledim. Seçmelere gerek yok. Yine de, eğer biri sorarsa, onlara yaptığını söyle. Adil olmadığım için dava açılmasını istemiyorum." Karizmatik bir gülümseme sunuyor.

"Beni sahnede gördün mü?"

İkimiz de bir iletişimsizlik yaşadığımızı fark ediyoruz ve o kıkırdıyor. "Alek sana beni iki hafta önce gösterine getirdiğinden bahsetmedi mi? Baş oyuncumun annesi hasta ve evine geri dönmek zorunda. Onun yerine geçmek için sadece birkaç haftam var. Alek'e bundan bahsetmiştim..." Boğazını temizliyor ve neredeyse müzayedelerinden birinden bahsettiğini fark ediyorum. Ne tür bir müzayedeye katıldığını merak ediyorum. "Akşam yemeği. Kadınının olağanüstü bir şarkıcı olduğundan bahsetti, bu yüzden beni şovunuzu izlemeye götürdü."

Alek'in kadını olduğum iması midemi bulandırıyor. Çünkü ben başka bir şeyim. Öyle değil miyim?

"Sizi Bay Ivanov sayesinde keşfedip keşfetmemem yeteneğinizden bir şey eksiltmez Bayan Love. Sizin gibi biri her zaman şöhrete ulaşacaktı. Şansa bakın ki, sizi ilk ben buldum."

Karışık duygular içinde alt dudağımı ısıyorum. Kaç kez ret cevabı aldım? Henüz senin zamanın değil. Uygun görünmüyorsun. Doğru kişi değilsin.

Ve şimdi... Bunu almak benim için gerçekten uygun mu? Buna sahip olmak?

Yüzümde bir gülümseme beliriyor ve etrafımda gergin ama heyecanlı bir enerji yayılıyor. "Önce patronuma haber vermem gerekiyor ama programınızın bir parçası olmaktan onur duyarım. Bu fırsat için çok teşekkür ederim."

O da gülümseyerek karşılık verir. "İtiraf etmeliyim ki Bay Ivanov'un bir karısı olduğunu duyduğumda şaşırmıştım."

Boğuluyorum. "Hayır, biz evli değiliz. Aramızdaki öyle bir şey değil."

Kaşları havaya kalktı. "Özür dilerim. Suç ortağısın o zaman?" Bunun üzerine kaşları çatıldı. "Demek istediğim, senin iyiliğin için, dikkatli olmak isteyebilirsin. Bu rol sana büyük bir şöhret getirecek. Sadece bir skandalın içinde yakalanmamaya dikkat edin, ne demek istediğimi anladınız mı?"

Başımı sallıyorum. Çünkü ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Ivanov'un müzayedelerine katılıyorsa, kendisi de pek hoş olmayan iş ilişkilerine bulaşmış demektir. Alek'le çıktığımdan değil, ama onun bir katil olduğu ortaya çıkarsa, kariyerim saniyeler içinde yok olur.

"Steven! Bu konuda ayarlamalar yapmamız gerekiyor," diyor asistanı Claire, ama sonra panosundan başını kaldırıyor ve hala konuştuğumuzu fark ediyor. "Özür dilerim, bölmek istememiştim."

Steven memnun bir gülümsemeyle ona "Hayır, burada işimiz bitti," diyor. Sonra bana döndü. "Kontratı ve senaryoyu göndereceğim. Rolü öğrenmek için sadece birkaç hafta olacak. Meydan okumaya hazır mısınız, Bayan Love?"

İçimden bir heyecan geçiyor ve sırtıtıyorum. "Meydan okumaları severim." Çünkü bu bir meydan okuma değil, buraya gelmek bir meydan okumaydı.

Farklılıklarımıza rağmen, bunun için teşekkür etmem gereken bir kişi var.

BÖLÜM 36

Aleksandr

Anya son itaatkârını sahnede sergilerken odanın kenarından izliyorlar. Kadının bilekleri deri kelepçeli ve aralarında bir çubuk var. Anya kelepçeleri sahnenin sonuna kadar bağlar, mekanizmanın nasıl çalıştığını gösterir, itaatkârın derisi üzerinde fırçalarken elindeki kırbaçtan çok memnun görünüyor.

Anya çubuğu çıkarır ve ayak bileklerinin etrafındaki kelepçelerin arasına sıkıştırır, itaatkârın bacaklarını genişletir ve çubuğu yerine kilitler, böylece izleyiciler deri iç çamaşırı giyen kadının arka tarafını daha iyi görebilir.

Seyirciler dikkatle izliyor ve bu gece iyi bir para getireceğini biliyorum.

Anya'nın korumalarından Clay, "Bay Ivanov," diye dikkatimi çekiyor. "Bir misafiriniz var."

Kaşlarım çatıldı. Cinita olmasa iyi olur. Beni çıldırttığı için Vance'i onunla evde bıraktım ama Will ona zarar veren son adamı her an bulabileceğine dair bana güvence verdi.

Onu kendim avlamak istiyorum, ama Cinita tarafından tüketilmek için zaten çok fazla zaman harcadım ve

Onu hastanelik eden adamlara son darbeyi indirecek kişi ben olacağım. Öncelik vermem gereken başka şeyler var.

Aklımda olan kişinin Anya'nın ofis kapısının önünde durup beni beklediğini görölnce duruyorum.

"Lena," diye seslenerek dikkatini çekiyorum. Gergin görölüyor.

"Buraya dans etmeye gelmedim," diye hemen ağzından kaçışıyor.

"Gölzel, çünkü başka bir erkek için dans etmene izin vermezdim," diye cevap veriyorum.

Gerginlik aramızdaki boşluğu dolduruyor.

Elimi ofis kapısına doğru kaldırdım. "Bu tartışmayı özel olarak yapalım."

Sertçe yutkunuyor ama ben onun alanına girip kapıyı açaırken hiçbir şey söylemiyor. Koklayabildiğim tek şey onun lanet çiçek parfümü ve onu burada ve şimdi almamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Kapıyı arkasından kapatıyorum ve o da boş boş etrafına bakınıyor.

"Bu hafta seçmelere katılmadım. Bir Broadway gösterisinde rol teklifi aldım," diyor, ahşap masaya yakın durarak beni izliyor. Ona doğru iki adım atmamak için tüm kontrolümü kullanıyorum.

Anya beni pek çok kez azarladı, "nezaket" sahibi olmadığımı söyledi. Bu ne demekse artık, onun da bildiğini sanmıyorum.

"Rol hoşuna gitmedi mi?" Ben sorarım. Çünkü ona ne isterse alacağım. Bunu gerçekteştirmek için dünyayı ateşe veririm.

Bir kahkaha attı. "Bu inanılmaz bir teklif, Alek. Ben sadece... Bunu benim için neden yaptığını anlamıyorum."

"Çünkü senin için her şeyi yaparım," diyorum içtenlikle. "Ne istersen, senin için gerçekteştiririm. Ben ne kadar gölgelerde dolaşmak için yaratıldıysam, sen de o kadar sahnede parlamak için yaratıldın."

Nefesini içine çekiyor ve elimde olmadan ona uzanıyorum, aramızdaki mesafeyi doldurmak için o iki adımı atıyorum,

Çünkü bu kadın... Bu kadın beni tüketti.

"Alek. Yapamayız. Senin oyuncağın olmayacağım."

"Benim oyuncağım olduğunu sana kim söyledi?" Talep ediyorum, çünkü onları öldürmeye niyetim var.

Kafası karışmış görünüyor. "Alek, benden ne istediğini bilmiyorum."

"Seni. Sadece seni istiyorum," diyorum eldivenli elimi elmacık kemiğinin üzerinde gezdirirken ve o bir nefes çekiyor, göğüsleri uzun sarı elbisenin altında yükseliyor. Tıpkı güneş ışığı gibi.

"Sen ve ben iyi bir çift değiliz, Alek."

"Biz mükemmel bir eşiz," diye düzeltiyorum. "Seninle ilgili her şey sadece benim için yaratılmış. Bunu inkâr etmeyi reddediyorum. Kendine yalan söylemekten bıkmadın mı tatlım?"

Kaşları çatılıyor ve gözleri yaşıyor. "Yaptığın şeyler beni korkutuyor."

"Ve bu değişmeyecek. Kim olduğum için özür dilemeyeceğim." "Değişmeni istemiyorum. Ben sadece-"

Çok fazla konuşuyor. Eğildim ve bir nefes daha çekti, dili alt dudağının yanından dışarı fırladı.

"Sadece biz," diyorum parmaklarımla boynunu yavaşça çizerken ve sonra elimi boğazına doladığımda. Gözleri eriyor. "Sana her şeyi vereceğim."

"Aleksandr..." Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve onu ağlattığım için kendimden o kadar nefret ediyorum ki. Ona bunu yaptığım için. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve o bana çoktan açılmış, ben onu kendime çekerken içimde eriyor. Sıcaklığı, yumuşaklığı. Güneş ışığı gibi ve sesler karşı koymuyor bile.

Benim sığınağım.

Onu kaldırıyorum ve onu yutarken bacaklarını kalçalarımın etrafına sarıyorum. Bir şekilde benim dünyam haline gelen bu lanet kadın. "Benden kaçmayı bırak."

"Pislik gibi davranmayı bırak," diye nefes alıyor.

Boynunu öperken gülümsüyorum ve onu masanın üzerine yatırıyorum. Eldivenlerimi kaptı ve yırttı.

"Bana dokunmanı istiyorum, Alek."

Lanet olsun. Bu kadın.

Elimi elbisesinin altına sokuyorum, her dokunuşa ve ellerimin altında ne kadar yumuşak hissettiğine dikkat ediyorum. Onu öpmeden duramıyorum, bana vereceği her şeyi alıyorum. Kahretsin, son birkaç haftadır tek düşündüğüm buydu.

Parmaklarımı külotunun kenarında gezdiriyorum ve sonra bir parmağımı sokarken külotunu yana doğru itiyorum. Bir saniye daha sokup onu izlediğimde nefesi kesiliyor. Nefesinin her kesilişi, elime umutsuzca sürtünürken sırtının her kavisini.

"İyi bir küçük kız gibi elime bin."

"Siktir, Alek," diyor gözlerini açıp bana bakarken. Üçüncü parmağımı sokuyorum ve gözleri tam bir mutluluk içinde açılıyor.

"Başka hiç kimse sana böyle hissettiremez," diye hatırlatıyorum ona. "Sadece ben."

"Evet," diye nefes alıyor, elime ve yükseklerle tırmanıyor. "Benim için gel, günışığım."

Kolumu can havliyle tutuyor, ben kendini beğenmiş bir şekilde gülümserken bir titreme onu sarsmaya başlıyor. "Daha tadına bile bakmadım ama şimdiden benim için çözülmeye başladın."

"Kapa çeneni-" İniltisi sözlerini kesiyor ve onu öpüyorum, çılgılığını alıyorum ve amı parmaklarımın etrafında kenetlenirken onu tüketiyorum.

Hepsini istiyorum, her gün ve her gün. Değişmeyebilirim ama o yanımdaysa evden hiç çıkmamak için bir nedenim olabilir.

"Elbette daha fazla mücevher alacağım." Kapıyı açan Anya'nın sesi odaya giriyor.

"Aman Tanrım!" Lena beni iterek ve dudaklarını silerek bağırıyor. Elbisesi zaten her şeyi örtüyordu, ama yanaklarını kırmızıya boyayarak hemen ayağa kalktı.

"Görünüşe göre siz ikiniz barışmışsınız. Yine de masamda olmamasını tercih ederim," diyor kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. Bakışları çıplak ellerime takılıyor, gördüğüne şaşıyor

Eldivensiz. Dokunacağım tek kişinin Lena olduğunu bilmiyor.

River onun arkasında gülmemeye çalışıyor ve ben de rahatsız bir şekilde yerimi değiştirmek zorunda kalıyorum.

Lena kapıya doğru koşarken, "Gitmem gerek," diye mırıldanıyor. Onu yakaladım ama çoktan gitmişti.

Anya beni durduruyor, ben de onu geçmeye çalışıyorum. "Onun peşinden gitmeden önce, elinde istediğin bir şey olan bir misafirin var."

Omzunun üzerinden bakıyor ve uzun boylu, sarı saçlı, mavi gözlü, beni gördüğüne sevinmemiş gibi görünen bir adam koridorda bekliyor. Onu hatırlıyorum çünkü tanıştığımız tek seferde omzuna bir kurşun sıkmıştım. Rusya'da beni takip ederken.

"Will?" Dedim.

"Merhaba, sık kafalı," diye cevap veriyor düzgün bir İngiliz aksanıyla. "Eğer bedelini ödemeye hazırsan istediğin şey bende var."

İkilemde kaldım. Lena'nın peşinden gitmek istiyorum ama Cinita'nın son adamından kurtulduğumda ondan da kurtulabilirim. Hem benim hem de Lena için onu gerçekten dinlendirebilirim.

Ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum. "Geçen sefer daha uzun olduğunu düşünmüştüm."

Bana samimiyetsiz bir gülümseme veriyor. "Geçen sefer daha az konuştuğunu düşünmüştüm."

37. BÖLÜM

Lena

T zamanlama daha iyi olamazdı. Şu anki programımdan yeni programıma geçiş beklediğimden çok daha akıcı oldu. Matthew beni gördüğüne üzüldü.

ama şaşırmadım. Ve bu akşam son performansımı sergileyeceğim için buruk bir sevinç yaşıyorum.

Sahnedeyim, bu rolün ve oyuncu kadrosunun bana sunduğu her şeyi minnetle kucaklıyorum. Bir sonraki maceram için hazırlanırken gerginliğe yer yok.

Bu yüzden seyirciye
şarkı söylüyorum.

Oyunculara.

Ve ön sırada oturan Ivanov kardeşlere. Biri diğerinden daha çok.

Düşünceli bir Aleksandr, bir kez bile önde oturmamış. Sadece arkada, gölgelerde. Bakışları beni tüketiyor ve ilk kez gerçekten görüldüğümü hissediyorum. Kanatlarımı açtığımda çok şey değişiyor.

Şarkıyı bitiriyorum, nefes alışım ile birlikte göğüslerim inip kalkarken kalbim hızla çarpıyor. Herkes ayağa kalkıp alkışlıyor ve ben gülümsüyorum ama aynı zamanda ağlamak istiyorum. Acı tatlı. Burada kendimi durgun hissediyordum ama şimdi ayrıldığım için üzülüyorum.

El ele tutuşup eğildik ve perdelerin inmesini bekledik. Perdeler açıldığında Julie üzerime atlıyor ve gözyaşlarına boğuluyor. "Bu şimdiye kadarki en iyisiydi! Gitmeni istemiyorum!"

Diğerleri beni tebrik ederken gülüyorum, sonra Julie'ye "Biliyorsun her zaman ziyaret edebilirsin" diyorum.

O da gülüyor. "Biraz zaman ver kızım. Ben de senin gibi büyük başarılar imza atmayı hedefliyorum. Bil diye söylüyorum, seni Times Meydanı'ndaki ekranlarda gördüğümde, seni tanıdığım için herkese övüneceğim."

Karışık duygularla gülüyorum. Her şey ne kadar tuhaf bir hal aldı.

Anya sahne arkasına doğru yürüyor. Alek'in de onunla olmasını bekliyordum ama değildi. Anya'nın bizi bastığı geçen geceden beri konuşmadık.

Ne istediğimi düşünmem gerekiyordu. Alek'i istediğimi biliyorum ama herhangi bir ilişkimiz olacaksa göz önünde bulundurmamız gereken başka pek çok şey var. Bir de ona Cinita'yı sormamıştım ki bu benim için bir sorun. Hissettiklerime engel olamıyorum ve bunun için özür dilemeyeceğim.

"Dizi hâlâ boktan ama sen parladın," diyor Anya, iltifat etmek için elinden geleni yaparak. Ki bu iltifatı hiç de rahatça yapmıyor.

Julie bana nazik bir gülümseme sunuyor ve veda ediyor. Beni Anya'ya karşı uyarmıştı ve dürüst olmak gerekirse, birileri hakkında kendi fikirlerimi söylemeyi severim. Anya, her ne kadar huysuz olsa da, inanılmazdı. Hiç beklenmedik bir arkadaş'a dönüşüyor ve arkadaşlığımızdan ondan daha çok yararlandığımı hissediyorum.

Matthew içeri giriyor, elinde benim için bir buket kırmızı gül tutarken kemerini düzeltiyor. "Kaçıp gitmeden önce bilmeni isterim ki ne olursa olsun burada her zaman bir işin olacak."

Ona tatlı bir gülümseme sunuyorum. Yerime başkası geçtiği için bana yerimi tam olarak nasıl geri vereceğini bilmiyorum ama duyarlılığını takdir ediyorum.

"Hemen üstümü değiştireyim," dedim Anya'ya. Yeni rolü kabul ettiğimi öğrendiğinde, bana bir

Kısa metin.

Gardırobunuzu yükseltin.

İltifatlar Anya için zordur. "Tebrikler" demek istemiş olabilir, ben de onu kutlamak için yemeğe davet ettim.

Soyunma odama girmeden önce, "Alek de bize katılacak mı?" diye soruyorum.

Manikürlü tırnaklarından başını kaldırıp bakıyor. "Yeterli değil miyim?"

"Hayır, kastettiğim bu değildi," diyorum soyunma odama girerken. "Sadece seninle oturduğunu fark ettim, hepsi bu."

Sadece bu durum için aldığım yeni elbisemi giyiyorum. Vücudumu sarıyor ama aynı zamanda kalçalarımın hemen altından akıyor. Koyu mavi bir ipek. Saçlarımı topuzdan çıkarıyorum ve yumuşak dalgaların omuzlarımın üzerinden akmasına izin veriyorum.

"Bu akşam ilgilenmesi gereken bir işi var. Ama önce senin son performansını görmek istedi," diye bilgi veriyor. İçim kelebeklerle doluyor ve bana böyle hissettirebildiği için kendimi aptal gibi hissediyorum. Ama bunu kontrol edemiyorum.

"Oh," diye mırıldanıyorum, sesimin çok fazla hayal kırıklığına uğramış gibi çıktığını fark ediyorum. "Sorun değil. Kızlar kokteyl gecesi."

"Ben alkol kullanmıyorum," diye hatırlatıyor ve kendimi aptal gibi hissediyorum çünkü tamamen unutmuşum. Anya bana muhakeme yeteneğinin bozulmasından hoşlanmadığını açıklamıştı.

"Benim için daha fazla." Kocaman bir gülümseme sunuyorum. "Ailemle tanıştığın Meksika restoranına gidebiliriz diye düşünmüştüm. Aslında o gece seni orada gördüğüme şaşırmıştım. Oraya gideceğini hiç düşünmemiştim."

"İnanın bana, bu benim her zamanki tercihim değil. Tabii River beni zorlamazsa. Kendisinin restoranları var. İkimiz arasında daha sosyal olan kesinlikle o ve beni yeni yerler denemeye sürükleyecek. O Meksika restoranı annesiyle ilk tanıştığım yerd. Bu yüzden zaman zaman gidiyoruz."

Çenem düştü. "River'ın annesiyle mi tanıştın?" Eğer annemle tanışması bir göstergeyse, felaketle sonuçlanmış olmalı. Onun annesiyle tanışmış olması o kadar da şaşırtıcı değil ama Anya'yı asla 'gelin' tipi olarak hayal edemezdim.

"Evet, tabii ki. Benden hoşlanıyor. Neden, asla bilemeyeceğim."

Makyajımı tazelerken aynadan ona gülümsüyorum. "O biliyor mu... biliyor musun, sen..." Nasıl soracağımı bile bilmiyorum.

"İnsanları öldürmek mi? İnsanları ve yasadışı şeyleri satmak mı? Oğlunu pis bir fahişe gibi becermek mi?"

Boğuluyorum ve yanımdaki kutlama kadehi şampanyayı alıyorum. "Sanırım bunların hepsi."

"Tabii ki hayır. Hâlâ oğlunun bir melek olduğunu ve silah ya da uyuşturucu satmadığını düşünüyor."

"Silahlar ve uyuşturucu mu?" Sessizce tekrarlıyorum. "Bana bunları neden anlatıyorsun, Anya?" Çünkü ne onun ne de Alek'in bu tür şeyleri başkalarıyla paylaşmadığına dair belirgin bir izlenimim var.

"Gerekirse, bizi ifşa etmeden önce ortadan kaldırılması kolay bir hedef olursunuz," diyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Gülümsemeye çalışıyor ama yine de şaka yapıp yapmadığını bilmiyorum. "Ama ben senden hoşlanıyorum. Kardeşim de öyle. Eğer bir kız kardeşim olsaydı, senin gibi biri olurdu diye düşünüyorum. Moda anlayışı ya da savunması olmayan biri."

Bunu bir iltifat olarak söylediğini varsayarak kahkahalara boğuluyorum, ki öyle de. Beni küçük bir kız kardeş olarak gördüğünü duymak güzel, çünkü ben onu bir arkadaş ve biraz da abla olarak görüyorum.

Her zaman merak ettiğim bir şeyi sormak için cesaretimi topladım.

"Neden insanları öldürüyorsun?"

"Bu benim iyi olduğum şeylerden biri, tıpkı senin şarkı söylemede olduğun gibi. Doğal yetenek."

Şarkı söylememi cinayet işlemesiyle kıyaslamasındaki rahatlık karşısında yutkunuyorum.

"Tamam ama kaç kişiden bahsediyoruz?" Alek'i de sormak istiyorum ama bunu ona sormam gerektiğini hissediyorum.

Kaşları çatıldı. "Tüm performanslarınızı saydınız mı?"

"Şey, hayır, ama yüzlerle ifade edilebilir." Bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Yüzlerce insan mı öldürdün?"

"Bizim dünyamızda sonuçlar çok serttir. Eğer öldürmezsen, öldürölürsün. Nasıl derler? Köpeklerin yediği dünya mı?"

Yüzlerce insan. Aklımda kalmasına izin verdim. Kanepesinde oturmuş suç belgeseli izleyen meraklı bir kadın gibi, bir katil tartışırken odada oturuyorum. Beni yanlış anlamayın, onlar büyüleyici ama bu... bu gerçek ve hemen yanımda.

"Birini öldürmek seni rahatsız etmiyor mu?"

Omuz silkiyor. "Öldürmek bana güç veriyor. Otorite. Ve en sevdiğim şey olan parayı. Bu sadece yakalandığında suç olur, Lena. Ve ben ve kardeşim asla yarım iş bırakmayız."

Tüm bunları hesaba katmalıyım. Beni korkutmalı. Beni korkutmalılar.

Alt dudağımı ısııyorum. "Eğer Alek ve ben bir şey olsaydık ve yürümeseydik... Biriniz ya da ikiniz beni öldürür müydünüz?"

Gülüyor ve sesi güzel olduğu kadar tehditkâr da. "Kardeşimin seni bırakmaya hiç niyeti olduğunu sanmıyorum. Eğer eve başka bir adam getirseydin, büyük ihtimalle onu öldürürdü. Ama seni? Hayır. Kardeşim sana asla zarar vermez."

Alek'le birlikteyken kendimi hiç olmadığı kadar güvende hissettiğimi söylemeye gerek yok. Ama özümsemek için çok fazla. Ben sadece normal bir insanım. Onların dünyasından değilim. Ve onun yanında olmaya karar verirsem ne kadar değişmek zorunda kalacağımı merak ediyorum.

"Ailene yeni görevinden bahsettin mi?" diye soruyor ben ayağa kalkıp çantamı toplarken. Şampanyanın geri kalanını içiyorum, bana verdiği küçük vızıltının tadını çıkarıyorum, ama

Ailemle ilgili herhangi bir konuşma söz konusu olduğunda buna ihtiyacım var.

Aileme söylemek için aramadım. Henüz hazır değilim. Archer'ın benim için çok sevineceğini ve ilk performansımı izlemek için şehre geri döneceğini biliyorum, ancak ailemin gerçek bir Broadway gösterisinde başrol oynamamdan etkilenip etkilenmeyeceğini hala bilmiyorum.

Maaş artışı oldukça iyi ve bu yeni bölümün bana sağlayacağı fırsatlar şu anda sahip olduğumdan daha da fazla olacak. Ama yeterli olup olmadığını bilmiyorum. Yeterli olup olmadığını.

"Henüz değil. Birkaç kez sahne alana kadar beklemek istiyorum. Gördüğünüz gibi, kariyerimi pek destekledikleri söylenemez."

Anya gözlerini deviriyor ve hafif Rus aksanı ortaya çıkarak, "İnsanları öldürdüğümüz için hayal kırıklığına uğramış olabilirsin ama en azından çocukların hayallerini öldürmüyoruz," diyor.

Ona yan gözle bakıyorum ve kendimi tutamayıp sırıtıyorum. "Şiirsel mi yoksa destekleyici mi olmaya çalışıyorsun?"

Arka kapı bizi orada bekleyen Clay tarafından açılıyor ve Vance arabanın yanında duruyor.

"Oh, kapa çeneni, yoksa seni gerçekten arabamın bagajına koyarım. Bu konuda oldukça iyi hale geldim" diyor ürpertici bir gülümsemeyle.

Söylediği şeylerin şok faktörünü atlatabileceğimi hiç sanmıyorum, ama sanırım bu yüzden benimle dalga geçmekten hoşlanıyor.

Garip bir şekilde... hoş.

BÖLÜM 38

Aleksandr

W Hasta bir pislik ama etkili bir pislik; Cinita'yı ona zarar veren insanlardan kurtarmak için ihtiyacım olan her şeyi buldu. Cinita'ya zarar veren onu takip eden son adam, bu gece ondan kurtulmaya niyetliyim.

Ama önce Lena'nın performansını görmeliyim. Bu onun son performansı ve onu aynı gösteride sayısız kez şarkı söylerken izlemiş olmama rağmen, yeni işine geçmeden önce onu bir kez daha görmek istiyorum.

Büyüleyici onu tanımlamanın tek yolu.

Vance bir kez daha Cinita'ya bakıcılık yapıyor. Ona eşyalarını toplamasını tavsiye ettim çünkü ertesi gün yine tek başına olacak ve ikimizin de işi bitecek. Bu benim ona veda hediyem. Bundan sonrası ona kalmış.

Lena olmasaydı, büyük olasılıkla kendimi Cinita'ya yanlışlıkla bağladığım prangadan kurtaramazdım.

Anya buna kurtarıcı kompleksi demişti. Kendimi kimsenin kurtarıcısı ya da kahramanı olarak görmüyordum ama belki de öyleydi. Bu konuda daha derin düşünmek istemedim.

Kasabanın dış mahallelerindeki eski, yıpranmış bara yaklaşırken eldivenlerimi düzeltiyorum. Bu adamlar önemsiz kişilerdi, Bratva'ya sadece küçük miktarlarda uyuşturucu sattıkları için bağlıydılar.

Cinita nasıl olmuştu da böyle adamların eline düşmüştü? Güçlü bile değillerdi. Ama şimdi belli ki bir sonraki ilacını nereden bulursa bulsun tatmin oluyor.

"Bunu bir kardeş bağ kurma deneyimi olarak değerlendirir misin?" River omzumun üzerinden soruyor.

Will, "Bu pisliğe katlanamıyorum," diyor. Hislerimiz karşılıklı.

"Size söyledim, gelmenize gerek yoktu," diye hatırlatıyorum. "Pekâlâ Rocky, sakın ol. Sen gideceğini düşünüyorsun bütün bir barı tek başına mı alacaksın?" Will soruyor.

Bu biraz retorik çünkü birçok açıdan hepimizin bunu yapabileceğinden eminim.

"Anya bana burada olmam gerektiğini söyledi. Ve Anya ne derse o olur," diye itiraf ediyor River. "Ayrıca, birkaç silahımı denemek istedim."

Will, ellerini başının arkasına koyarken tembelce, "Bütün bunlar sevişmediğin bir kadın için," diyor.

Kasıtlı iğnelemelerini görmezden geliyorum.

Birazdan gerçekleşecek olan şey benim odaklanmamı ve tabii ki eğlenmemi gerektiriyordu.

Bundan sonra ikimizi de özgür bırakabilirim.

BÖLÜM 39

Aleksandr

Eldivenlerimin içine biraz kan girdiği için banyoda ellerimi yıkıyorum. Aynaya bakıyorum ve yüzüme de biraz sıçradığını fark ediyorum. Yüzümü silmeye başladım.

o da gitti.

Dışarı çıktığımda, asılı ışıklardan biri hâlâ sallanıyordu. River ve Will bar sandalyelerine gelişigüzel oturmuşlar. Barmen - hayatta kalan tek kişi - titreyerek ikisine de birer viski dolduruyor. Bu gece toplam on bir adam buradaydı.

Kovalayan adam Cinita kendini olduğundan daha önemli görüyor olabilirdi ve görünüşe göre bizim bölgemizde yaptığı uyuşturucu ticaretine hiç aldırış etmiyordu.

Ya biz onunla ilgilenirdik ya da New York'taki İtalyan Mafyasını yöneten Crue Monti ilgilenirdi. Bu olayın gözden kaçmasına izin verdiği için kanunsuz görevlerinde eksik kaldığını ona söyleyeceğimden eminim. Ama bir yanım Cinita New York'a kaçana kadar burada iş yapmadıklarından emin.

"Kutlama içkisi ister misiniz?" River sorar. "Ayrıca, temizlik birkaç dakika içinde burada olur."

Will, "Senin daha çok düşmanlarının kanını içen tipte bir adam olacağını düşünmüştüm," diyor. "Ama sanırım kahramanlarınızla tanışmayın derler."

River iç geçirir. "Gerçekten diğer omzundan da vurulmak istiyor musun?"

Will, "Bunu yaparsam bedelini sen ödersin," diye karşılık verir.

Cebimdeki telefonum çalışıyor ve onu çıkarıyorum. Anya.

Cevap veriyorum ve kulağıma dolan yüksek sesli müzikle irkiliyorum.

"Anya."

River'ın kaşları havaya kalktı ve onun yerine beni aradığı için neredeyse kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi görünüyordu.

"Lena gerçekten sarhoş. Ve bir masanın üzerinde dans ediyor," diyor. "Clay onu sakinleştirmeye çalıştı ama içkisini yüzüne fırlattı."

"Saat sabahın üçü. Anya, lanet olası İngilizce konuş."

Neredeyse hiç uyumadığım halde, adrenalın seviyem düşmeye başladığında yorgunluktan ölüyorum.

Barın pis ön camından bir minibüsün yanaştığını görüyorum ve bunun cesetlerden kurtulmak için gelen temizlik ekibi olduğunu anlıyorum.

"Lena bir masanın üzerinde dans ediyor. Bence sabah pişman olacak ama beni dinlemiyor."

O kadının herhangi birinin önünde kalçalarını salladığını düşünmek bile dişlerimi gıcırdatıyor.

"Neredesin?" diye sordum. Adresi saydı ve telefonu kapattım.

"Kulağa bela gibi geliyor," diyor River.

"Benim küçük kuşum başkalarının önünde dans etmeye karar verdi," diye homurdanıyorum.

Will gülüyor. "Evet, şimdi anlıyorum. Kana susamış canavar. Şarkıcınızın neye bulaştığına dair bir fikri olduğundan bile şüpheliyim."

River ona sert bir bakış atıyor. "Bunu hiç ilişkisi olmamış bir adam söylüyor."

Will omuz silkiyor ve içkisinin kalanını yudumluyor. "Hepimiz evlenip am kırıbaı olacak değiliz."

Temizlikçiler bara adım attığı anda kapıya doğru yöneliyorum, diğer ikisi de beni takip ediyor. Etrafımda insanların olması garip hissettiriyor, özellikle de öldürürken. Genelde tek başıma yaparım. Böyle olmasını tercih ederim.

Ama River'ın büyük ihtimalle Anya'yı almak isteyeceğini düşünürsek, ona katılmamasını söyleyemem. Peki ya Will? Beni buraya o getirdiğı için beynine bir kurşun sıkmak uygun olmaz. Ama konuşmaya devam ederse, daha iyi düşünebilirim.

"River, dostum, gömleğinde kan var. Sana bu gece siyah giymeni söylemiştim," diye azarlıyor Will.

River hiç şaşırmadan ona bakıyor. "Karanlık bir kulüpte kimse fark etmeyecektir."

Arabanın kilidini açıyorum ve Will arka kapıyı tam olarak kapatmadan gaza basıyorum. Dirseğini kapıya vurduğunda küfrediyor ve ben de hafif bir tatmin duygusu hissediyorum.

* * *

Anya'nın bar olarak tarif ettiğı ama bana daha çok lanet bir kulüp gibi görünen yere vardığımızda şakaklarım zonkluyordu. Oldukça iyi bir ruh halindeydim.

Kapıya vardığımda, fedai bizi doğrudan içeri aldı. Lena'nın bir adamdan içki almak için eğildiğini ve ona en tatlı gülümsemesini verdiğini görüyorum.

Kahretsin, bu gülümseme sikimi sertleştiriyor. Ve diğer adamın dişlerini kırmak üzere.

Adamın omzunu geri çektim ve daha ne olduğunu anlamadan ona vurdum. Yere yığıldı.

Anya Lena'nın arkasından ısılık çalıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Körkütük ayık ve Lena güzel bir rüya kadar dağınık. Bana bakıyor, ağzı şoktan açık.

"Ale! Bana sadece bir içki veriyordu!"

"Onu uyardım," diyor Anya ve beni kalabalığın arasında yürürken gördüğü için müdahale etmediğini hissediyorum.

Etrafımızdaki insanlar az önce olanlar karşısında şaşkına dönmüş bir halde duruyordu ve fedai gelip adamı uzaklaştırdı çünkü hiçbiri bana dokunmaya cesaret edemezdi.

"Başka erkeklerden içki kabul etmiyorsun," diye homurdanıyorum Lena'ya.

Kaşları çatılır ve suratını asar. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Sen uslu durmadığında, ben duruyorum."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve o lanet göğüsleri beni çılgına çeviriyor. "Bana sahip değilsin."

Benden acımasız bir kıkırdama kaçıyor. "Oh, ama ben biliyorum, günüşiğim. Başka erkeklerden içki kabul etmiyorsun. Aramızda net bir anlaşma var mı?"

River'ın elleri Anya'nın beline dolanır. "Seni böyle bir yerde görmeyi beklemiyordum," diyor ona.

"Kokuyor ve müşteriler pis" diyor, belli ki mekandan iğrenmiş. "Ama o ısrar etti. Şimdi beni eve götür."

Will, "Siz ikiniz sıkıcı değil misiniz, gelir gelmez gidiyorsunuz," diye araya giriyor.

Onu görmezden geliyorum, sadece çok sarhoş olan şarkıcıma odaklanıyorum. "Kutlamada eğlendiniz mi?"

Sallantılı adımlarla ilerleyip gömleğimi tutarken yine somurtuyor. "Sonunda ortaya çıktığına göre artık daha iyi, Aleksandr."

Ona doğru uzandım ve ellerim beline gitti. Sarhoşken bile bana gerçek adımla sesleniyor. Alek değil.

Bunu sevdim.

O kadar sarhoş ki adama vurduğum için daha çok üzülmesini beklerdim ama sanki çoktan unutmuş gibi.

"Bu gece ne içmiş böyle?" Onlar geçerken Anya'ya soruyorum.

"Her biri aşığı inerken söylemeye devam ettiğı şarkının dizeleri boyunca gitti. Bir margarita. İki margarita-"

Lena ellerini heyecanla havaya kaldırarak onun sözünü kesiyor. "Üç margarita."

Anya bana sert bir bakış atıyor. "Sahneye çıkıp şarkı söylemesini tercih ederim. O berbat şarkıyı bir daha dinleyemem."

Anya'nın onaylamaması karşısında sırtıttığımı gizlemeye çalışıyorum.

Lena başını kaldırıp bana bakıyor ve gülümseyerek bana bakarken nefesindeki alkolün kokusunu alıyorum. "Yeni elbisemi beğendin mi?" diye soruyor.

"Kapalı halini tercih ederim," diye homurdanıyorum. Kıkırdıyor. "Evet, çok güzel görünüyorsun, günüşığım. Şimdi gidiyoruz." Elini tutuyorum ve şikayet ederken onu kalabalığın içinden geçirmeye başlıyorum.

Onu daha az insanın olduğı arka kapıdan çıkarırken "Eğleniyordum," diye sızlanıyor. Giderken bana yaslanıyor ve gömleğimin arkasına tutunuyor. Umarım üzerimde çok fazla kan yoktur.

"Güzel kokuyorsun." Bana sırtıttığını görmek için aşığıya bakıyorum. Ona söylemeli miyim söylememeli miyim bilmiyorum ama sanırım en iyisi bu konuyu kapatmak. Elbette, kokusunu alabileceğı şey benim kolonyam.

Arabamı ileride görüyorum, ama oraya varmadan önce durdu. Dönüp ona bakıyorum ve solgun göründüğünü fark ediyorum.

"Kendimi hasta hissediyorum."

Zamanda geriye gitmeyi başarıyorum ve tam o lanet elbisenin içinde eğilip bir çöp konteynerinin yanına kusarken saçlarını geri çekiyorum.

"O şarkı nasıldı, günüşığım? Bir margarita, iki margarita?"

"Kapa çeneni-" Tekrar fırlatıyor ve ben sırttmaktan kendimi alamıyorum. Bu çok garip. Böyle bir yerde olacağımı hiç düşünmemiştim.

Anya da öyle. Ama sanırım ikimiz de kendi dünyamızda Lena'ya nasıl davranacağımız konusunda istisnalar yapıyorduk. Eğer isterse onun için her şeyi yapmaya

hazırım.

"Hey, dostum, çıkar onu buradan," diye sesleniyor bir fedai arka girişten. Belli ki benim kim olduğumu bilmiyor. Cevap vermeyince yaklaşıyor.

Lena tekrar kusar, elleri karnına gider. "Dostum, siktir et onu. Lanet olası kadınlar asla nasıl onların bokunu halletmek için," diye alay ediyor.

Bir elimle onu tutarken diğer elimle ceketimin altına uzanıp silahımı çıkarıyorum. Kafasına nişan alıyorum ve elleri anında havaya kalkıyor.

"Cebindeki havluyu bana versen ve lanet fikirlerini kendine saklasan nasıl olur?" Saçlarını tutarken başımı yana eğerek söylüyorum, savurduğu ses arka sokakta yankılanıyor.

"Tabii ki. Lanet olsun, sakın ol." Bir eli hâlâ yukarıda, öne doğru bir adım atıyor ve diğer eliyle cebinden sarkan havluyu bana uzatıyor.

Silahı ondan kapıya doğru salladım.

"Şimdi, siktir git." Başını sallar ve kulübün içine koşar.

Lena'nın üzerine eğildim. "Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyorum. Havluyla ağzının etrafını siliyorum.

"Aman Tanrım, o **b i r** silah mı?" diye fısıldayarak kekeliyor. Onu pantolonuma geri koydum ve başımı salladım.

"Evet, öyle. Şimdi bir şampiyon gibi davranıp arabaya binersen seni eve götürmem gerekecek."

"Silahı kimin üzerinde kullanacaktın?" diye soruyor, belli ki fırlattığı için son birkaç dakikayı kaçırmış.

"Bunu yarın hissedeceksin, tatlım."

İnliyor ama kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Beni özledin mi?" diye soruyor. Elleri göğsüme gidiyor ve bana doğru eğiliyor. Başı kalbimin üzerinde duruyor.

Kusmuktan hiç etkilenmedim çünkü açıkçası şu anda üzerimde başka birinin kanı var. Bu bilgiyle nasıl başa çıkacağını merak ediyorum.

Lena'nın bu yönünden keyif aldığımı inkar edemem; tüm direnci bir kenara itilmiş. Kızarmış yanaklarla saf kırılganlık.

İşte tam da bu yüzden kimsenin onu bu halde görmesini istemiyorum.

"Evet, şimdi arabaya bin." Onu arabaya götürüp yolcu kapısını açtığımda gülümsüyor. River ve Anya'nın arabanın arka koltuğuna oturduklarını fark ediyorum. Clay onların şoförü. Will büyük olasılıkla kulüpte kaldı. Ayrıca iş için ödeme aldığımda, umarım bu onu son görüşüm olur.

"McDonald's'ın içinden geçebilir miyiz?" Lena yalvarıyor. "McDonald's mı?"

"Evet, çizburger ve tavuk nugget istiyorum," diyor alt dudağını dışarı çıkarırken.

"Tatlım, bu kesinlikle senin için iyi olamaz."

Bana şaşkın şaşkın bakıyor, sanki az önce onun tüm varlığına hakaret etmişim gibi. "Ama o margaritaların bir kısmını emecekse, bir istisna yapabiliriz."

Sonra heyecanla ışıldıyor ve şarkı söylemeye devam ediyor. "Bir margarita, iki margarita. Karnımda altı tavuk nugget ve bir hamburger."

Şarkının böyle gitmediğinden eminim, ama ona aksini söylemiyorum.

Yemek için bu kadar yalvarmasına rağmen hamburgerden sadece bir ısırık alması ve evime giderken bayılmadan önce iki nugget yemesi şok ediciydi. Oraya vardığımızda, onu koltuğundan kaldırdım, elinde McDonald's'ın kağıt torbası vardı ve onu içeri taşıdım.

Tek ışık oturma odasındaki lambadan geliyor ve ben oraya varır varmaz Vance izin istiyor.

Lena kıpırdanıyor ama ben onu yatağıma koyarken uyanmıyor. Ait olduğu yere. Topuklu ayakkabılarını çıkarıp yorgani üzerine çektiğim anda kendini top gibi kıvrıyor ve memnun bir şekilde iç çekiyor. Yiyecek torbasıyla ne yapacağımdan tam olarak emin değilim, bu yüzden onu komodinin üzerine koyuyorum, sonra uyurken onu izliyorum. Eldivenlerimi çıkarıyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

Nefes kesici, sarhoşken bile.

BÖLÜM 40

Lena

| sıcaklıkla çevrili olarak uyanmak. Ve yatakta yanımda katı bir şey vardı. Kahretsin, bu bir insan mı? Dün gece eve biriyle mi gittim?

Aman Tanrım.

Mutlu saatler margaritalarından sonrasını pek hatırlamıyorum. Anya'yı bar alışverişine zorladığımı hayal meyal hatırlıyorum ama pek etkilenmişe benzemiyordu.

Gözlerimi açıp kim olduğunu görmekten korkuyorum. Ve neden hala beni tuttuklarını.

Karnım dönüyor ve yuvarlanmaya çalışıyorum, ama tutuşu acımasız. Tekrar deniyorum ve o konuşuyor.

"Lena."

O sesi tanıyorum.

"Hasta olacağım," demeyi başarıyorum. Kolu benden uzaklaşıyor ve ben kıpırdayamadan midem çalkalanıyor. Tam yattığı yere kusuyorum. Nasıl bu kadar hızlı hareket etti bilmiyorum ama çoktan yataktan kalkmış, midemde kalan her şeyi kaybedişimi izliyordu.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm." Yanımdaki çarşafın üzerindeki pembe dağınıklığa bakarken ağzımı sildim. Bir daha asla pembe bir şey içmeyeceğim.

Tekrar kusma dürtüsü hissettiğimde ağzımı kapatıyorum ve bu sefer kalkıp tuvalete koşmayı başarıyorum. Tuvalete kadar gidip tekrar kusuyorum ama neredeyse hiçbir şey çıkmıyor.

Kıçımın üstüne düşerek tuvaletin yanına oturuyorum ve başımı kaldırdığımda Alek'in çıplak bir şekilde kapı pervazına yaslandığını görüyorum. Aleti yarı sert, görünürde eldiven yok ve beni izliyor. "Buraya nasıl geldim? Ve biz...?" Aşağı baktım ve Bak hala elbisem ve külotum üzerimde.

"Üzerime tükürdün ve yatağıma tükürdün. Yani hayır, yapmadık" diyor.

"O zaman neden çıplaksın?" Başka tarafa bakamayacak kadar utanmaz bir şekilde soruyorum.

"Düşündüm de, ne anlamı vardı ki? Gece boyunca üzerime kusuyorsun. Yatağının yanında yere bakarsan, yarısı yenmiş bir tavuk nugget bile bulabilirsin." Sözleri karşısında irkildim. "Yine de uykunda birkaç kez sıkımı ovmaya çalıştın."

Nefes nefese kaldım.

"Duş almalısın; leş gibi kokuyorsun. Ve şimdi yeni bir yatağa ihtiyacım var."

"Sana yeni bir yatak alacağım," dedim ona nefes nefese. Aman Tanrım. Korku ve utanç.

"Dün gece neden bu kadar çok içtin?" diye soruyor yanımdan geçip duşa girerken ve suyu açtığında dolgun kalçası görünüyor. Ona bakıyorum çünkü çok güzel bir kıçı var. Kahretsin, kendimi berbat hissediyorum ama yine de onu içimde düşününce amım zonkluyor.

Cidden berbat durumdayım. Belki de hala sarhoşumdur.

"Son gecemi kutluyordum ve happy hour'da kendimi kaptırdım. Seni gösteride gördüm," diyorum sessizce.

"Her zaman olduğu gibi olağanüstüydünüz. Seninle 'bir margarita, iki margarita'ya katılamadığım için üzgünüm."

"Aman Tanrım," diyorum inleyerek, başımı ellerimin arasına alıp gecenin bir kısmını hatırlıyorum.

Eğilip elbisemi çekiştirmeye başlarken sırtıyor. "Ama seni kutlamak için dışarı çıkarmayı çok isterim. Nasıl istersen."

"Bir daha asla içmek istemiyorum."

Kıkırdıyor. "Kutlamak için içmemize gerek yok, Lena."

Elbiseyi çıkarmasına izin veriyorum, yerde kalırken yardım etmek için kollarımı kaldırıyorum. Elbise çıktığında, sadece G- string'imle kalıyorum. Bana bakıyor, sadece bir bakışla beni beceriyor.

"Şu anda seninle seks yapabilir miyim bilmiyorum," diyorum yüzümün tam önünde duran sertleşmiş sikine bakarken.

Kıkırdıyor. "Tatlım, bunu öneren tek kişi sensin. Seni duşa sokmaya çalışıyorum."

Ama lanet olsun, bu adamı becermek istememek çok zor.

"Duş al," diyorum başımı sallayarak. Ayağa kalkmayı başardım ve bunu yaparken, Elim sikine çarpıyor. "Sik!" Çığlık atıyorum ve elimi çekiyorum. Sırıtmakla savaşıyor.

"Tokat atmayı sevdiğini bilmiyordum," diyor. Sonra sikine bakıyor. "Hoşuna gidiyor, eğer tekrar yapmak istersen." Onun sözleri üzerine siki seğiriyor.

"Özür dilerim," diyorum çabucak. Şu anda ancak çeyrek insan gibi davranabiliyorum.

"Değilim," diye cevap veriyor, sonra dönüp duşa giriyor. Ben de onu takip ediyorum. Duşu ikimize yetecek kadar büyük ve artık kendi kokumu alabiliyorum. Gerçekten kokuyorum.

Bana üzerinde diş macunu olan bir diş fırçası uzatıyor, ben de hemen ağızma atıp fırçalamaya başlıyorum, sonra da köpüğü duşun zeminine tükürüyorum. Kaşlarını kaldırdı.

"Tükürmek de. Kahretsin, benden başka ne saklıyordun?" Şaka yaptığını biliyorum. Göğsümde sıcak bir his var çünkü genelde şaka yapmaz. Her zaman çok ciddi. Ona diş fırçasını uzatıyorum ve o da fırçayı ağızına götürüyor. Benim ağızım da şaşkınlıkla açılıyor.

"Ne?" diye mırıldanıyor diş fırçasının etrafında. Hiçbir şey söylemiyorum ve vücut yıkayıcısına uzanıyorum.

O yeşil gözleriyle beni izliyor ve ben de elimde olmadan onu izliyorum.

Dün gece bana dokunmadı. Uykumda ona dokunduğum sırada bile. Ona bir centilmen diyecek kadar ileri gitmezdim, ama benim için o ve daha fazlası. O çok sıradışı bir adam ve ne zaman onun yanında olsam kafam karışıyor. Çünkü onunla birlikteyken dünyam yıkılıyor ve sadece onu görüyorum. Sanki bir tür balon yaratıyor ve onu etrafımıza sarıyor, ama er ya da geç, ikimiz de bunun patlayacağını biliyoruz. Bu kadar sarhoş edici bir şey sonsuza kadar dayanamaz, değil mi?

"Sırtımı mı yıkadın?" diye sordu ve arkasını döndü. "Her tarafına salyalarını akıttın."

"Yapmadım," diye alay ediyorum, sonra lifini alıp sırtını yıkamaya başlıyorum. Acele etmeden sert kas düzlemlerini ovuyorum ve o da orada öylece durup ona dokunmama izin veriyor. Ona dokunmama izin verdiği gerçeğini hafife almıyorum. Bunu isteyerek yapmadığını anlıyorum. Daha önce verip vermediğini bile bilmiyorum, bu yüzden bundan sonuna kadar yararlanıyorum ve diğer elimin beline ulaşana kadar yan tarafında dolaşmasına izin veriyorum. Parmaklarım V'sinin başlangıcında duruyor ve dokunuşumla nefes aldığını hissedebiliyorum ama yine de elime uzanıp onu daha da aşağı çekmek için hiçbir hareket yapmıyor.

Küçük bir parçam onun kontrolü ele almasını istiyor, ama daha büyük parçam onun otoritesinin her saniyesinden zevk alacak olsam da bunu istemediğimi biliyor.

Sırtında yavaşça daireler çiziyorum. Siktir, siktir, siktir. Ben iyi bir kızım, unuttun mu? Akıllı bir kız.

Yavaşça dönüyor, su yüzüne ve göğsüne doğru akıyor. Elleri belime dolanıyor ve ben de elimde olmadan onun bakımlı, güzel sikine bakıyorum.

"Lena," diyor, sesi hırıltılı ve ben daha duramadan kendimi ona doğru atıyorum.

Bu adama karşı koyamıyorum ve görebildiğim ya da görmek istediğim tek şey o.

Sadece o.

Her

şeyini.

Beni yakaladı. Tabii ki yakalar.

Sanki bir uçurumdan atlasam beni yakalayacakmış gibi hissediyorum. Beni yukarı kaldırıyor ve bacaklarımı beline doluyorum. Onu kalçalarımın arasında hissediyorum ve beni geri çekip doğrudan içime kaymadan önce beni biraz daha yukarı kaldırıyor.

Cennet.

Merhaba, Tanrım, orada mısın?

Ağzını buldum. Tadı nane gibi, eminim benim de öyledir. O da beni öpüyor, ilk başta ikimiz de hareket etmiyoruz. O içimdeyken kendimi o kadar dolu hissediyorum ki, sanki en son geceyi benimle geçirdiğinden beri aç kalmışım gibi.

"Kahretsin, sen benim için mükemmelsin. Sen benim için yaratılmışsın, değil mi tatlım?" diyor dudaklarıma karşı. Küçük bir hamle yapıyor ve bu hamle içimdeki her şeyi doğru yerlerinden vuruyor. Eğilerek omzunu ısıriyorum ve derisini parçalayana kadar içine giriyorum. "Kullan beni," diye nefes alıyor ve onu becermeye devam etmem için beni cesaretlendiriyor.

Beni daha da sert bir şekilde aşağı çekiyor, böylece tamamen içime oturuyor, beni dolduruyor.

Kahretsin, iyi hissettiriyor.

"Kullan beni," diyor tekrar ve çenesine gelene kadar boynunu ısıriyorum, dudaklarını bulup alttakini ısırmadan önce kemiriyorum. O da beni öpüyor ve her şeyi kabul ediyor. Mükemmel bir şekilde.

"Daha sert," diyorum ve kalçalarımındaki elleri beni daha büyük bir güçle sikinin üzerinde aşağı yukarı hareket ettiriyor. "Daha sert," diyorum tekrar, dudaklarından uzaklaşarak. "Kahretsin, içime boşalmanı istiyorum," diye nefes alıyorum, saf, cinsel mutlulukla ilgili olmayan herhangi bir düşünceden mahrum kaldım.

"Sikimi sağlayacak mısın, tatlım?"

Kahretsin, pis ağzı. Alt dudağını tekrar ısıriyorum ve homurdanıyorum, tırnaklarım etine batıyor. "Evet, hepsini istiyorum."

"Çok açgözlüsün." Ağzımı omzuna götürüp dişlerimi geçirirken beni cesaretlendiriyor, çılgılığını bastırıyor, dalgaya biniyor ve sıcak suyun hala üzerimize yağdığını fark ediyorum.

Boğazımı kavrayıp içime girerken gözlerimin içine bakmak için arkasına yaslanıyor. "Çok mükemmel."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum çünkü ciddi olduğunu biliyorum. Alek birçok şey olabilir. Bazılarıyla henüz uzlaşamadım ama o bir yalancı değil. "Amımı beğendin mi Aleksandr?"

Gözleri kapanıyor. Adını söyleyişimi sevdiğini biliyorum.

"Alek." Duşun dışından onun adı söyleniyor ve Donup kaldım. Beni duvara doğru itiyor ve tekrar içime giriyor. Elleriyle kıkımını kavrayıp beni hareket ettirirken biri yine onun adını söylüyor. O zaman bir kadın olduğunu anlıyorum. Ona bakmak için biraz geri çekiliyorum.

"Kim o?" Ağır bir nefesle soruyorum. Ama itmeye devam ediyor ve orgazmım beni sert bir şekilde vuruyor. Beni sarsıyor ve onun adını haykırıyorum. Elimde değil; zahmetsizce dudaklarımdan dökülüyor.

"Orada kiminle birlikte?" diye sorar ses.

"Siktir git odamdan," diyor boynuma karşı. Isırıyor ve geri çekilmeden önce tenimi emdiğini hissediyorum, çünkü onun kim olduğunu tam olarak biliyorum ve parçalanacakmışım gibi hissediyorum. Her seferinde, o orada.

"Beni yere bırak," diye emrediyorum.

Saniyeler içinde, balonumuz paramparça oldu. İstedığımı yapıyor, beni yere bırakıyor. Duştan çıkıyorum ve Cinita'yı yatak odasında görünce hiç şaşırılmıyorum.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diyorum nefesimin altında, çıplak olduğum gerçeğinden utanmıyorum bile.

Cinita beni görünce irkilmiş görünüyor, gözleri irileşiyor. "Lena?" Yüz ifadesi değişti. "Vay be, seni benim olanın peşine düşecek biri olarak düşünmemiştim."

Onunki ne?

Dilimi ısıyorum, böyle şeyler için fazla akşamdan kalmayım.

Alek o sırada dışarı çıkıyor, önce kendi etrafına bir havlu sarıyor, sonra da beni örtmek için omzuma bir havlu atıyor.

"Neden benim odamdasın?" diye sorar.

Elini silkiyor ve havluyu kavıyorum. Havluyu etrafıma sararken ona dönüp bakıyorum ve onun bana dokunan çıplak eline baktığını görüyorum.

"Dün gece geldiğini duymadım," diyor ve alt dudağını büzüyor. Gülmek istiyorum, çünkü onu nasıl manipüle ettiği çok açık.

"Dün gece size bu sabaha kadar ayrılmanız gerektiğini söylemiştim.

Şimdi defol git evimden."

"Ama düşündüm ki-" Durdu ve ateşli bir öfkeyle bana baktı. "Bana dokunmak istememenin nedeni o mu, yoksa artık sadece kırık kadınları mı topluyorsun?"

"Sen tam bir baş belasıydın, bunu biliyorsun," diye öfkeyle karşılık veriyorum. Yeter artık.

"Birlikte yaşadığımızı bildiğini sanıyordum. Başka nereye gidebilirdim ki?" diyor rahat bir omuz silkmeye. "Seni aldattığı için üzgünüm, aşkım."

Alay ettim. "Sana dokunmayacağından adım gibi eminim. Ve bilmiyorum, belki de gerçekten seviştiğin adamlardan birinin yanına taşınabilirsin." Ses tonum zehirli.

"Dışarı," diye bağılıyor Alek arkamdan.

Şok oldu ve ben bile onun ses tonunun sertliği karşısında irkildim. Gözlerinden yaşlar süzülürken donup kalıyorum ve sonra koşarak odadan çıkıyor. Ondan bir adım uzaklaşıyorum ama o kadar hızlı önüme geçiyor ki neredeyse kamçılanıyorum.

Koşmamı engellediğini fark ettim. "Elbisenin üzerinde kusmuk var. Anya sana kıyafet getirene kadar

bekleyebilirsin ve bu konuyu sakince konuşabiliriz. Cinita artık burada kalmayacak. Bu sabah itibariyle gitmiş olması gerekiyordu." "Dün gece orada mıydın?" İnanmayarak alay

ettim. "Ben şarkı söyledikten sonra onun için kahraman olmaya ve kötü adamı öldürmeye gittin.

Onun için erkekleri mi? Sonra ne oldu, sarhoş kıcıma acıyıp beni mi aldı?"

Şaşırmış görünüyor. "Hayır. Öyle değil Lena, sana yemin ederim. Bunu seninle birlikte ilerleyebilmek için yaptım. Cinita ve benim aramda hiçbir şey yok."

Alay ediyorum. "Ona aletini sokmamış olman, Alek, onun cazibesine kapılmadığın anlamına gelmez. Bunca yıldır seninle bir keman gibi oynadı. Hayatında benim gibi birine yer yok. Benim de hayatımda sana yer yok."

"Lena, bunu bizim için yaptım," diye ısrar ediyor, elimi tutuyor, yüz ifadesi yapabileceğinin farkında olduğunu bile sanmadığım şekillerde bükülüyor.

"Bana biraz kıyafet ver. Senin olup olmadıkları umurumda değil. Sadece bu evden siktir olup gitmem gerek."

Çenesi geriliyor ve dolaba doğru yürüyüp bir gömlek çıkarıyor. Ondan gömleği alıyorum, sonra havluyu yere atıp üzerime geçiriyorum. Sonra bana bir çift boxer uzatıyor ve neyse ki bel bandını birkaç kez yuvarladığımda üzerime oturuyor.

Ondan ne beklediğimi bilmiyorum. Kavga mı? Çığlık atmasını mı? Aramızda bir şey bile yok ve kıskançlığım amansız bir canavar ve en çok canını yaktığı kişi benim.

Yan masadan çantamı alırken, "Buradan siktir olup gitmem gerek," diyorum. Sonra daha önce bahsettiği külçeyi fark ettim. Siktir, gerçekten de odasının her yerine kusmuştum.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyle Lena," diye yalvarıyor ben odasından çıkarken.

"Bilmiyorum, Alek. İnsanları öldürmekte ne kadar iyi olduğunla övünüyorsun. Neden kafasına bir kurşun sıkıyorsun?"

Cinita koridorun sonunda durduğu yerden soluk soluğa bakıyor.

"Lanet olsun. Bunu söylemek istememiştim. I-" Ona bakıyorum, beni sık sık içine çeken o orman yeşili gözler benimkilerle buluşuyor. "Bu yanıma sevmiyorum. Ben böyle biri değilim."

Önce onu, sonra da kapıdan çıkarken bana ters ters bakan Cinita'yı iterek geçiyorum.

Anya arka koltuktan inip tasarım güneş gözlüklerini çıkarırken Clay arabanın kapısını açık tutuyor. "Lena, hâlâ yaşayanların bir parçası olduğunu görmek güzel. Sana kıyafet getirdim."

"Gitmek istiyorum," diyorum ona doğru hışımla yürürken. Sonunda bana gerçekten bakar gibi oldu ve arkamda olup bitenleri fark etti.

Bakışları daralıyor ve beni arabaya doğru iterken bir elini omzuma koyuyor ve Alek beni yakalamaya çalışırken önüme geçiyor.

"Cinita neden hâlâ burada Alek?" Anya tükürüyor, hafif aksanı daha kalın ve sesi öfkeli.

Alek duraklar. "Bu sabah gitmiş olması gerekiyordu. Sadece Lena'yla konuşmam gerekiyor. Açıklamak için."

"Hayır," diyor Anya, onu işaret ederek ve gözlerini dikerek. "Bugün olmaz. Ona ikinci kez zarar veremezsin. Pisliğini temizle, Alek."

Kalbim onun beni savunusuyla dolup taşıyor.

Koruyucu bir kız kardeşe sahip olmak gibi.

Ona doğru eğiliyor ve başka bir şey söylüyor ama ne dediğini duyamıyorum.

Arabaya biniyor ve kapıyı çarpıyor, öfkeli. Ama tek bir parçanın bile yerinde olmadığından emin olmak için elini hemen saçlarının üzerinde gezdiriyor.

"Yemin ederim kardeşim olmasaydı, seni ağlattığı için onu öldürürdüm."

Ben gözyaşlarına boğuluyorum ve o ne yapacağını bilemez bir halde şaşırmış görünüyor. Tereddütle omzumu okşuyor. Akşamdan kalma ve yorgun olduğum için olduğunu biliyorum ama gerçekten bu kadar zor olması gerekiyor mu?

Peki neden o çirkin şeyleri söyleyeyim?

"Ben bile onun için kardeşimin prangalarını çıkaramam," diye itiraf ediyor Anya. "Ama seni sevdiğini biliyorum, Lena. Bizim gibi insanların yapabileceği en iyi şekilde."

Hıçkırır hıçkırır ağlıyorum ve "Ya benim için yeterli değilse?" diyorum.

"O zaman sorun yok" diyene kadar bir süre sessiz kaldı.

BÖLÜM 41

Aleksandr

"Y "Bunu gerçekten mahvediyorsun, değil mi?" Anya öfkeyle fısıldıyor ve omzumun üzerinden bakıyor. Cinita'nın arkamda durduğunu biliyorum. "Trailer trash fucking ho."

Kız kardeşim ve ben birbirimize karşı her zaman dürüstüzdür, ama şu anda beni azarlıyor.

Arabanın Lena'yı da alarak uzaklaşmasını izliyorum ve içim parçalanıyor. Yine sıçıp batırdım.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Lena elimden kayıp gitmeye devam ediyor.

Bunu hak ettiğimi biliyorum. Ama onsuz yaşayamam.

Cinita'ya döndüm, kendimi bu duruma soktuğum için öfkeliydim. Onunla ilişkimi uzun zaman önce kesmeliydim. Ağlamaya başlıyor ve yığılıp kalıyor. Beni manipüle etmeye çalıştığını biliyorum. Bir zamanlar o gözyaşları beni etkiliyordu ama artık etkilemiyor. Onlara karşı zayıflığım Lena'yı ağlattığında değil.

"Gerçekten gitmemi istemiyorsun, değil mi Alek? Sahip olduğum tek şey sensin!" diye feryat ediyor.

"Evimden gitmeni istiyorum. Seni bir daha asla görmek ya da senden haber almak istemiyorum. Anlaştık mı?"

Onun tiyatrosuna kapılmadığım için ürkmüş bir şekilde sustu. Yanından geçip gidiyorum.

"Ne?" diyor arkamdan, şok olmuş bir şekilde. Sonra da öfkелendi. "O zaman bütün bunlar ne içindi?"

Yüzümü ona dönüyorum. İşte orada, altındaki çirkin küçük canavar.

"Her zaman dediğimi yapıyorsun." Ayağını yere vuruyor. "Biz her zaman birlikte olacaktık! Lanet olası bir şarkıcı ortaya çıktı diye her şeyin değişeceğini mi sanıyorsun?"

Onun alanına girdim ve çenesini acı verici bir şekilde sertçe kavradım.

Gözleri kocaman oldu.

Eğer ikimiz de maskesiz halimizi gösteriyorsak, sesini kime yükselttiğini görmesi en iyisidir.

Tiksinti. İsyan. Kan.

Ona dokunmak kusma isteği uyandırıyor. Acıtıyor.

Tüm seslerin mide bulandırıcı girdabı ve o odada çömelmiş, ellerimin ve dizlerimin altında biriken kanı hatırlayınca içimden soğuk bir ürperti geçiyor.

Artık kanı kucaklayabilirim. Ama asla o anı uzaklaştıracak kadar değil. Annemin ölü koluna dokunduğumdaki soğukluğu.

"Bir daha asla Lena hakkında böyle konuşma. Beni anlıyor musun? Onun adını bir daha ağzına almayacaksın çünkü ağzından çıktığında ne kadar iğrenç bir şey olduğunu göreceksin. Beni iğrendiriyorsun."

Gözleri yaşıyor ve alt dudağı titriyor, ama ben elimi sıkıyorum ve dişlerini sıkarak timsah gözyaşlarını hemen durduruyor. "Artık oyun oynamak yok. Bitti artık. Şehirden gitmeni ve seni bir daha asla görmemeyi istiyorum."

"Bana nerede olduğunu söyleyemezsin-"

"Bugün keyfim yerinde değil Cinita. Ve birini öldürmeye hazırım. Bu yüzden on dakika içinde gittiğinden emin olsan iyi edersin."

Gözleri irileşiyor ve öldürme niyetimi görebildiğini biliyorum. Onu serbest bırakıyorum ve tökezleyerek geri çekiliyor ve birkaç eşyasını toplamak için acele ediyor.

İçinde bomba patlamış gibi görünen yatak odama doğru yürüyorum. Kusmuk gibi kokuyor ama aynı zamanda Lena'nın parfümünün hafif kalıntıları da var.

Ellerim yumruk oluyor, bu durum beni içten içe parçalıyor.

Fark etmek için çok geç kalmıştım, Lena'ya öncelik vermek için çok yavaştım.

Çok öfkeliyim ve bu öfkeyi nasıl boşaltacağımı bilmemin tek yolu öldürmek. Pantolonumu ve siyah gömleğimi giyip bıçaklarımı aldım.

Şanslıyım ki, borçlarının tahsil edilmesi gereken bir avuç insan tanıyorum.

Öldürmek istiyorum. Buna ihtiyacım var. Sadece hem Lena'ya hem de kendime gerçekte ne olduğumu kanıtlamak için.

Bu kadar güzel biri benim gibi canavarca bir şeyi nasıl sevebilir?

Ön kapıdan çıktığımda ev bomboştu ve Cinita'dan hiçbir iz göremiyordum.

BÖLÜM 42

Lena

bütün bir gün boyunca evimden çıkmadım. Sadece o iğrenç akşamdan kalma halimle uğraşmak zorunda kalmadım, aynı zamanda hiç beklemediğim bir anda duygularım tavan yaptı. Ben yaptım

DoorDash yemeklerinden ve The Real Housewives'ı izlemekten başka bir şey yapmıyorum, ancak bu bile beni daha iyi bir ruh haline sokamıyor.

Ben de hiç uyuyamadım, zihnim yaptığımız tartışmayı tekrarlamakla meşguldü. Ona Cinita'nın kafasına bir kurşun sıkmasını söylediğime inanamıyorum. Söylediğim korkunç şeylerden utanıyorum. Kıskançlık çirkin ve kindar bir şey.

Kardeşim aradığında, sesli mesaja yönlendirdim.

Cevapladığım tek arama yeni işimle ilgili bir aramaydı.

Dört gözle beklediğim tek şey bu, değil mi?

Peki neden hâlâ bu kadar üzgünüm? Neden onun orada olduğunu bilmek bana acı veriyor?

Resmi bir ilişkimiz bile yok ama ona ne yapacağını söyleyebilirmişim gibi davranıyorum. Ama açıkça ona takılmış durumda. Eski sevgiliye sahip olmak gibi, değil mi? Yoksa patlamamı haklı çıkarmak için mi böyle düşünüyorum?

Cinita'dan nefret etmiyorum ama onu kullandığını biliyorum. Soğuk ve ölümcül bir pislik olmasına rağmen bunu görebiliyorum.

O iyi bir adam. En azından güvenini verdiği kişilere karşı. Korkunç biri olabilir ama özünde iyi biri.

Kapım çalınıyor ve ben duymazdan geliyorum.

"Lena." Alek'in sesi diğer taraftan geliyor. Onu görmezden geliyorum.

Bir kapı daha çaldı. "Lena, orada olduğunu biliyorum." "Şu anda evde değil," diye seslendim.

Ön kapı açılıyor ve onu girişte görmek için başımı çeviriyorum, çenem yerinden çıkıyor. "İçeri nasıl girdin?"

"Anahtarım var."

Gözlerim şişti. Ona hiç anahtar vermemiştim. Eldivenli bir elinde kahverengi bir poşet, diğerinde de en sevdiğim Tayland restoranının poşetine benzeyen bir şey tutuyor. Siyah bir takım elbise giyiyor, kafası yeni tıraş edilmiş. Bir katile benziyor, sanırım bu da uygun.

Gözlerimi ondan çevirip televizyona bakıyorum. "Ben zaten yedim." "Sorun değil. Ben de aç değilim," diyor.

Onu görmezden gelmeye çalışıyorum, bu acı verici duyguların altında ezilmekten kaçınamıyorum.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" Alek soruyor ve bu benim dikkatimi çekiyor.

"Ciddi olamazsın, Alek. Bunca yolu beni yanlışlıkla hamile bırakmadığından emin olmak için mi geldin?"

Kaşları çatıldı. "Sadece düşündüm ki... Ben-"

"Evet, öyleyim" diye cevap veriyorum. "Merak etme, hamile kalsam bile senin çocuklarını doğurmak istemem zaten." Ağzımdan çıktığı anda bunun yanlış olduğunu anladım. Ve kötü.

Üzgün olduğumu söylemek istiyorum ama söyleyemiyorum.

Dudaklarını yalıyor ve sözlerimin onu kapıdan dışarı itmeye yeteceğinden eminim ama gitmiyor. Kahverengi poşeti tezgâhın üzerine koydu. "Evet, sana ertesi gün hapı aldım."

"Ne hediye vericisin," diyorum sivri bir dille.

Önümde dizlerinin üzerine çökerken onu bıkkınlıkla izliyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum, bu yüzden ondan uzaklaşmak istercesine rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum, çünkü Alek'e ne kadar kızgın olsam da, paylaştığımız bu amansız bağın her zaman kurbanı oluyorum.

"Özür dilerim, günışığım," diyor içtenlikle. "Böyle şeylerde pek iyi değilimdir. Ama deniyorum."

"Ne yapmaya çalışıyorsun, Alek?" Kızgınlıkla soruyorum.

"Senin için daha iyi bir adam olmaya. İyi biri olmak için senin için yeterli."

Kalbime dokunuyor ve samimiyetinin beni parçalamasından nefret ediyorum. "Bu yeterli değil, Alek. Cinita-"

"Gitti," demekte gecikmedi. "Hayatımda senin gibi birinin olmasını hiç beklemiyordum. Hayatımda istediğim tek kadının sen olduğunu sana yeterince açık bir şekilde ifade edemedim. Cinita bana çocukluğumuzu hatırlattı ve onu korumak istedim. Bunu yapmanın seni değersiz hissettirdiğini fark etmemiştim. Sana dünyadaki her şeyi satın alabilirim Lena, ama sana ne vereceğimi hâlâ bilmiyorum."

"Senin paranı istemiyorum, Alek."

"Biliyorum. Ama hayatım boyunca odaklandığım tek şey bu. Bu ve kız kardeşimi korumak. Ben buyum ve eğer senin için yeterli değilse, daha fazlasını bulmak, daha fazlası olmak istiyorum, böylece sana ihtiyacın olanı verebilirim."

Kafası karışık görünüyor ve bu kadar genç görünmesinden nefret ediyorum. Hatta ne kadar kaybolmuş.

"Hayatımın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacağım. Sana istediğin her şeyi vermek için, sırf senin yanında kalabilmek için, Lena."

Kalbim kabarıyor ve şu anda ondan çok nefret ediyorum çünkü bu ikimiz için de haksızlık. Biz farklı dünyalardan geliyoruz.

Onun yanında yere kayıyorum, bunu yaparken ayaklarımı kışımın altına sokuyorum.

"Alek, beni evine getirdiğin ve o hâlâ orada olduğu için

çok duygulandım. Ben ikinci gelmeyeceğim

herhangi biri. Bu oyunu oynamaya devam edemem." Başımı salladım.

"Onun sende hiçbir şeyi yok, bunu anlamıyor musun? Her yönden senden aşağıda" diyor, sözlerindeki samimiyet beni sarsıyor.

Ağlamamak için elimden geleni yaparak alt dudağımı ısırıyorum.

"Lena, Cinita eski bir yaraydı ama artık yok. Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim ve bunun üstesinden nasıl geleceğimi de bilmiyorum ama deniyorum. Bana yaşattığı onca cehenneme rağmen yaptığı tek iyi şey beni sana yönlendirmek oldu. Hayatımda ihtiyacım olan tek şey sensin. Benden ne istediğini, sana başka ne verebileceğimi söyle, ben de sana her şeyi vereyim."

Sözleri bir çığ gibi üzerime düştü. Onlara inanacak kadar aptal olmak istemiyorum ama gerçek gözümün önündeyken onu inkâr edemem. Çünkü Alek birçok şey olabilir ama bir yalancı değil. Ve aşkı hiç tatmamış biri için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını inkâr edemem. Ama bunun gelecekte neye benzeyeceğini ben bile bilmiyorum.

"Biz ne olabiliriz ki Aleksandr?" "Ne demek istiyorsun?"

"Sen ve ben. Biz ne olabiliriz ki?" "Biz. Biz biz olurduk."

"Bunu anlıyorum Alek, gerçekten. Ama şu anda kariyerime odaklansam da, nihayetinde daha fazlasını istiyorum. Bunu hiç düşündün mü?" Dedim. "Cinita senin için daha iyi bir seçim olabilirdi. Onun çocuk istemediğini biliyorum ve senin de istediğinden şüpheliyim."

Kendimi onunla kıyasladığım için kendimden nefret ediyorum ama şu anda ona karşı bu kadar güçlü hisler besliyorsam, birkaç yıl sonra nasıl çekip gidebilirim?

"Bana çocuk isteyip istemediğimi hiç sormadın." "Peki, istiyor musun?"

Gözleri gözlerimi arıyor ve ilk kez kelimeleri bulamıyor gibi görünüyor. "Çocuk sahibi olmayı hiç düşünmedim çünkü daha önce kimseyi sevmedim. Bu benim için bir olasılık olduğunu bile düşünmediğim bir şeydi."

"İstediğimin bu olduğunu biliyorum. Bir gün evlenmek. Hamile kalmak ve bahçemde çalışıp kendi sebzelerimi yetiştirmek istiyorum. Yılda bir kez süslü bir yere tatile gitmek ve kocamla her şehirde seks yapmak istiyorum." Titrek bir nefes alıyorum. Çünkü Cinita'nın sonunda gittiğine ne kadar inansam da, beş, on, on beş yıl sonra aynı şeyi isteyeceğimize gerçekten inanabilir miyim? Bunun her ilişkide bir risk olduğuna eminim ama Alek'te bu risk daha yoğun. "Bunların hepsini istiyorum, Alek. Bu yüzden aramızdaki şey eğlenceli olsa da asla uzun sürmeyecek.

"Ben ne istediğimi biliyorum ama sen bilmiyorsun. Bu kötü bir şey değil, sadece kontrolden çıkmadan önce buna bir son vermemiz gerektiği anlamına geliyor."

"Peki ya seni başka biriyle asla kabul etmezsem?"

"Sırf bana sahip olamadığın için onları öldürür müsün?" Bana sert bir bakış attı. "Bu delilik, Alek."

"Aleksandr," diyor, adını düzelterek. "Bu çılgınlık," diyorum tekrar.

"Birini uğruna adam öldürecek kadar çok istemek delilik mi?" diye soruyor. Daha yakına eğilir. "Seni istiyorum, hem de çok." Onun dokunuşuyla nefesim ağırlaşıyor ve gözlerimi kapatıyorum çünkü duymak istediğim her şey bu, ama kaçmam gerektiğini biliyorum. Uzun sürmeyecek. Gelecekte beni mahvetmesindense şimdi acıtması daha iyi. Bana bunu yapmamalı.

Ama öyle.

"Başka hiçbir ilişki bizimkiyle kıyaslanamaz. Bunu anlıyorsun, değil mi? Bir gün evlendiğinde ve o boktan kocanı becerdiğinde, geriye dönüp düşünecek ve keşke seni beceren ben olsaydım diyeceksin."

Gözlerimi açtığımda, sesindeki çaresiz yakarış karşısında şaşırarak nefes nefese kalıyorum.

"Şu anda çocuklar konusunda emin olmayabilirim ve berbat durumda olduğumu biliyorum..." Devam etmesini beklerken midem bulanıyor. "Ama ben bir koca olabilirim. Senin kocan. Senin kocan.

en büyük hayranınız. Eğer çocuklar gerçekten istediğiniz bir şeyse..." Yutkunuyor. "İyi bir baba olamazdım."

Elimi yanağında gezdiriyorum. "Bu ihtimali hiç düşündün mü?"

Bana özlemle bakıyor ve bu beni kırıyor. "Birini seni sevdiğim kadar sevebileceğimi hiç düşünmemiştim. Belki, eğer bana öğretebilirsen."

Kalbim duruyor ve nefes alamıyorum. Midemde kelekler uçuşuyor. "Az önce beni sevdiğini mi söyledin, Alek?"

"Bu çok mu yanlış?" diye sorar. "Gitmene izin veremem. Reddediyorum. Her sözü vereceğim, her yemini edeceğim ve her gün seni sevdiğimi söyleyeceğim, sadece senin yanında durmamın ne kadar doğru olduğunu sana hatırlatmak için. Biz birbirimiz için yaratılmışız, Lena. Seninle tanışana kadar hep öldürmenin bu hayattaki tek amacım olduğunu düşünmüştüm."

Alt dudağım titriyor. "Alek, bana cehennemi yaşattın."

"Kolay biri olmadığımı biliyorum ama benden istediğin her şeyi sana vereceğim, Lena. Sana kart bile göndereceğim."

Buna gülmekten kendimi alamıyorum, gözlerimden aptalca yaşlar akıyor.

"İkinci en iyi olamam, Alek. Bana kendimi bir daha ikinci hissettiremezsin. Kalbim artık buna dayanamıyor."

"Bastığın yere tapacağım. Seni asla incitmek istemedim Lena, yemin ederim."

Onun sözlerinin beni bu kadar kolay yükseltmesinden nefret ediyorum. Ama aynı zamanda beni çok çabuk yok edebiliyorlar. "Bir roller coaster daha yapamam, Alek."

Sanki tüm dünyası yıkılmış gibi vücudu kaskatı kesiliyor ve kalbim parçalanıyor. Çünkü bu adam bir şekilde benim her şeyim oldu. Ve bu onun için olduğu kadar benim için de korkutucu.

"Ama deneyeceğiz. Bir kez daha," diyorum dudaklarımı onunkilere bastırırken. Gerginlik azalırken nefesini dudaklarımda hissediyorum.

ve umutsuzca beni tüketiyor.

"Sana ihtiyacım var," diye homurdanıyor, elleri dış uyluklarımda gezinirken ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor çünkü ona daha çok ihtiyacım olduğunu hiç şüphesiz biliyorum.

BÖLÜM 43

Lena

"A İşte floş diye buna denir," diyorum ve sırtarak kartlarımı yere bırakıyorum. "Çıkar şunu."

Alek kartlarını yatağın ortasına fırlatırken iç çekiyor. Şimdiye kadar sadece bir elimi kaybettim ve tek kopan küpelerim oldu.

Alek ise... şey, bol pijamasını çıkardıktan sonra. . . hiçbir şey yok. Yatağımın ucunda rahatça çıplak oturuyor.

Yarı sert bir horozla tüm erkeksi kaslar.

Alt dudağımı ısırıyorum, bu oyunu gerçekten kaybettiğimi fark ediyorum.

"Müzayedelere sık gelmemen Anya için sorun olmuyor mu?" Kartları toplarken sordum.

"Lütfen ben senin yatağında çıplak otururken kız kardeşim hakkında konuşma, günüşiğim."

Kıkırdıyorum. "Dün senin için bir şey aldım," diyorum. "Bana iki dakika ver."

Yataktan kalkmak için dönüyorum ama dengemi korumaya çalışarak diğer ayağımın üzerinde zıplarken bileğimden tutuyor. "Merak etme, uzun sürmeyecek." Gülümsüyorum ve beni yavaşça bırakıyor, memnun değil.

Dehşet içinde odadan çıkıyorum. Alek'in Cinita'yı kovmasının üzerinden iki hafta geçti ve Alek o zamandan beri her gece burada kalıyor. Rahat bir rutine girmiştik. Provalarımın etrafında birbirimizin yörüngesine girdik. Yeni tiyatro topluluğuyla ilk kez sahneye çıkmama sadece bir hafta kaldı ve içim beklenti ve heyecanla dolu.

Açmadan bıraktığım siyah kutu boş odamda. Sürpriz olsun diye ondan saklamak istedim. Anya'yla birlikte düzenledikleri açık artırmalardan bazıları seks temalı ve Alek benden özel olarak bir şey istememiş olsa da, onunla bir şeyler deneyebileceğimden eminim.

Pijamalarımı çıkarıp sadece deri kelepçeleri bileklerime geçiriyorum. Alek son birkaç haftadır baloncuğumuzun içindeyken bana giymemi istediği her türlü iç çamaşırını almıştı. Sadece biz.

Provalar ve seks arasında biraz kilo verdiğime eminim. Çünkü çok fazla seks var.

Odaya döndüğümde onu pembe vibratörümü kaşlarını kaldırmış bir şekilde tutarken buluyorum.

"Hey, seni iki dakikalığına bırakıyorum ve sen eşyalarımı mı karıştırıyorsun?" Azarlıyorum.

Bakışları çıplak bedenimde geziniyor ve vibratörü sıkıca kavıyor. "Ve bu şekilde geri dönüyorsun."

Alt dudağımı ısıriyorum ve öne çıkıyorum. Taşıdığım ayırma çubuğu bacaklarımın ya da kollarımın arasına takılabilir. Nasıl isterse.

"Buraya gel," diye emrediyor ben öne çıkarken. Barı tutuyor ve beni öne doğru çekiyor. Kıkırdıyorum, kalbim hızla çarpıyor.

Bakışları odamın köşesindeki asılı bitkiye kayıyor ve aklında bir fikrin kıvılcımlandığını görebiliyorum. Beni ona doğru götürürken aleti taş gibi sertleşmişti. İlk başta kafam karışıyor ve belki de karşı binadaki insanların bizi görebileceğinden biraz endişeleniyorum.

Ancak Alek, asılı bitkiyi kancadan çıkarırken hiç etkilenmez.

"Tamam, ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum.

"Sana konuşmanı söyledim mi?" diye homurdanıyor.

Çubuğu başımın üzerinden çekerken alt dudağımı tekrar ısırıyorum ve kancanın üzerinden mükemmel bir şekilde kayarken kaşlarım havaya kalkıyor.

"Oh, bunu düşünmemiştim bile."

Alek boğazımı sıkarken sırtıyor, sonra beni derinden, tutkuyla, sarhoş edici bir şekilde öpüyor. Kollarım ağrımaya başlıyor ve acıyı dindirmek için parmak uçlarımda yükseliyorum.

Elindeki pembe vibratörümü çeviriyor. "Bunu en son ne zaman kullandın?" diye soruyor yatağımın başucundaki masaya doğru yürürken ve ben yardım edemiyorum ama giderken kışına hayran kalıyorum.

"Bir süredir işle meşgulüm; erkeklere ayıracak vaktim yok," diye itiraf ediyorum.

"Gerçekten mi?" diye soruyor bana geri dönerken, boynunu bir o yana bir bu yana kırarak. Kayganlaştırıcıyı vibratörümün üzerine ve sonra diğer eline fıskırtıyor. İlk başta kafam karışıyor ama sonra oyuncağı klitorisime sürüyor ve çalıştırıyor.

"Hiç kışından sikildin mi, günüşiğim?" diye soruyor.

Gözlerim açılıyor ve sertçe yutkunuyorum. "Hayır, sadece bir kez parmağımı oynattım," diye itiraf ediyorum.

Yağlı eli kışıma doğru kıvrılıyor ve birden neden sorduğunu anlıyorum. Vibratörün bir üst seviyesine geçiyor ve ben inliyorum. Siktir, odaklanmak çok zor.

"Bu kış ne kadar sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diye inliyorum vibratörü azar azar sokup amımı azar azar tahrik edip gererken. Ama diğer elinin nereye gittiğine odaklanmaya çalışırken kafam karışıyor.

"Kışını alabilir miyim, tatlım?" Sertleşmiş sikine bakarken sinirlerim tepeme fırlıyor. "Endişelenme, bu gece seni rahat bırakacağım."

"Şükürler olsun, çünkü sakin çok büyük," diye geveledim, rahatlamıştım.

Dudaklarından erkeksi bir gülümseme geçiyor. "Sence bu çok mu büyük?" diye soruyor, vibratörü çıkarıp göz hizama kaldırarak. Ama o bunu yaparken, göt deliğimi yalayan parmağı içeri giriyor.

Beni geriyor ve kollarımdaki kan çekildikçe hem seviniyor hem de emin olamıyorum. Neredeyse tamamen askıdayım ve onun merhametine kalmış durumdayım.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Ama sana güveniyorum."

"Fazla gelirse sen söyle tatlım," diyor vibratörü tekrar takarken ve ben de yavaşça ama emin adımlarla bana işkence ederken inleyerek vibratöre doğru eğiliyorum. Başparmağı hafifçe kıcıma giriyor. Kendimden utanıyorum ama aynı zamanda saf mutluluk içindeyim. Oyunağın hareketini başparmağıninkiyle senkronize ederken kendimi dolu hissediyorum.

Öne eğildi, beni öptü. Beni içine alıyor. Ona dokunmak ve onu kendime çekmek istiyorum ama bağlı pozisyonum buna izin vermiyor. Kıcım ve amım kayganlaştırıcıdan sırlıklam ve hepsi çok iyi hissettiriyor.

"Daha ister misin tatlım?" diye soruyor ve ben titriyorum çünkü çok fazla ama yeterli değil.

"Evet," diyorum hemen, çünkü bu yavaş işkence beni öldürüyor.

Vibratörü çıkarırken "Aferin kızıma," diyor ve altımda sıraya girdiğini fark edene kadar hemen hüsrana uğruyorum. İçime doğru iterken nefesimi tutuyorum, beni oyuncağımın yapabileceğinden daha fazla geriyor.

Ayağını okuma koltuğuma dayıyor ve daha derine batarken inliyorum, göt deliğimi parmaklamaya devam ederken bacaklarımdan biri gevşekçe bacağının üzerine asılıyor.

"Aman Tanrım," diyorum, seksin böyle hissettirebileceğini hiç fark etmemiştim.

Yoğun.

Başparmağını çektiğinde hayal kırıklığına uğruyorum, ama vibratörün kış deliğimi dürttüğünü hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"İster misin?" diye

mırıldanıyor. İstiyorum.

Hepsini istiyorum.

Yavaşça başımı sallıyorum, ona güveniyorum, çok fazla gelirse...

Aman Tanrım. Yavaşça içeri iterken gözlerim başımın

arkasına yuvarlanıyor. Azar azar içime sokuyor. I

Nereye odaklanacağımı bilemiyorum, ona mı yoksa göt deliğime girmesine mi?

Tek bildiğim saf mutluluk içinde olduğum. "Aleksandr," diye inliyorum.

Her zaman böyle iyi hissettirir mi? Askıya alındığım için kollarım acıyor ama umurumda değil. Tüm kontrolü ona vermiş olmama rağmen, bana tapıyormuş gibi hissediyorum.

İçime derinlemesine giriyor ve ben ona tutunma dürtümle savaşıyor inliyorum. Vibratör bir çentik attığında vızıldıyor ve çözüleceğimi hissediyorum. O kadar doluyum ki.

Alek'in parmakları dudaklarıma değiyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan parmaklar ağzımın içine giriyor, dilim boyunca ilerliyor ve boğazımın arkasına doğru ilerliyor. Onları emiyorum, o beni sikerken inliyor ve sızlanıyorum.

Lanet olsun, hep böyle miydi?

Alek'in hızı artıyor, aldığım zevk arttıkça bacaklarım titremeye başlıyor ve boşalmak üzere olduğumu fark ediyorum. Ona söyleyemiyorum çünkü ağzım onun parmaklarıyla dolu. İçim parçalandığında parmaklarını ısıriyorum. Dalga dalga ilerlerken onları yalıyorum.

Yavaşlıyor gibi görünüyor, üzerimde yıkanan saf mutluluğa odaklanmama izin veriyor. Parmaklarını ağzımdan çekip beni öpüyor. Sırılsıklam bir bakışla, "Seni seviyorum, Alek" diye mırıldanıyorum.

Çubuğu çıkarmak için uzanırken kıkırdıyor, oyuncağı kıcımdan kaydırırken siki hala sert. "Şimdi bana bunu söyle, seni bu kadar iyi becerdikten sonra. Ama seninle işim henüz bitmedi tatlım," diyor çubuğu tekrar kendisine doğru çekerken. Ona karşı gevşek duruyorum ama beni yatağa itiyor ve zıplıyorum.

"Bu gece bütün deliklerini sikimle dolduracağım, günüşiğim. Ve sen de iyi bir kız gibi dölleriimi yutacaksın. Anladın mı?"

Parmaklarını çenemde sevgiyle gezdirirken itaatkâr bir şekilde başımı sallıyorum, sonra başımın arkasındaki saçları tutuyor ve

ağzımı sikiyle dolduruyor.

BÖLÜM 44

Aleksandr

onu hayretle izliyorum. Daha dün gece o güzel ağzını sikimle dolduruyordum ve şimdi kalabalığı büyülerken onu huşu içinde izliyorum. Çok uzak bir kalabalık Daha önce sahne aldığı tiyatronun alabileceğinden daha büyük.

Ben olsam da olmasam da o hep bu sahne için yaratılmıştı. Bakışlarımı locada benimle birlikte oturan Anya'ya çeviriyorum. Kollarını kavuşturmuş, genel olarak müzikallerden etkilenmiyor ama Lena sahneye çıktığında gözleri parlıyor.

Cinita'nın dansının büyüleyici olduğunu düşünmüştüm. Çok yanılmışım. Lena'nın şarkıcılığının yanında hiç kalır.

Lena'nın sesi dramatik bir şekilde kesilir. Hava gerilimle doluyor ve tam o anda herkes ayağa kalkıp alkışlıyor. Göğsünün inip kalkışını görebiliyorum ve ben de onlarla birlikte ayağa kalkıp alkışlıyorum.

Çok güzel.

Bir başyapıt.

Her şeyi.

Herkes gibi biz de ayrıldık. Bu sefer Lena bize sahne arkasına gelemeyeceğimizi çünkü kutlama yapmak istediğini söyledi.

yeni iş arkadaşlarıyla ilk gösterisi. Anya ve benim temizlememiz gereken birkaç şey olduğu için iyi oldu. Yine de Lena'yı paylaşmak zorunda olmam beni daha az mutsuz yapmıyor.

"Surat asmayı bırak," diyor Anya kollarını göğsünde kavuşturmuş, yolcu koltuğuma otururken. Lena'nın orada oturmasına o kadar alışmışım ki, kız kardeşimin bana eşlik etmesi beni hayal kırıklığına uğrattı. Gerçi bunu ona hiç söylemedim.

River'ı bulduğunda bu duyguları anlamamıştım.

İkimiz de aşkla büyümemiştik ve bu konuda hâlâ boktan bir iş çıkarıyorduk. Ama kız kardeşimin neden evlendiğini anlıyorum. O, spor olsun diye erkeklerin taşaklarını koparan aynı kadın, ama şimdi ona eklenen bir şey var.

"Hâlâ yapıyorsun," diye azarlıyor.

Deri kaplı ellerim direksiyonu sıkıca kavrarken, "Hiçbir şey yapmıyorum," diye homurdandım. "Yine de bu geceyi çabuk geçirmek istiyorum."

Sırıttıyor ve kendini bana doğru çeviriyor. "Artık sokağa çıkma yasağın mı var?"

"Hayır. Sadece onu almak için orada olmak istiyorum." "Saatlerce işkence yok o zaman?"

Dudaklarımı yalıyorum, ona sormak istiyorum ama aynı zamanda soramıyorum. Ya söylediklerimi küçümserse? Sonra tekrar, kız kardeşim ve ben sadece birbirimize sahibiz. Çoğunlukla birbirimize karşı dürüstüz.

"Öldürmekten hâlâ bu kadar zevk alıyor musun?" Ben soruyorum.

Bakışları benim üzerimde. Sorulması neredeyse tabu bir soru gibi geliyor. Bildiğimiz tek şey bu. Ama Lena'nın onaylamadığını bildiğimden, artık bundan o kadar da zevk almadığımı fark ettim. Hâlâ paramız ve imparatorluğumuz için gözümü kırpmadan yapıyorum. Ama onunla tanışmadan önceki gibi değil.

"River'la tanıştığımdan beri mi demek istiyorsun?" "Evet."

Şimdi beni inceliyor, kendi dürüstlüğü içinde garip. Çünkü bu tür konuşmalar tehlikelidir. Ama kız kardeşimle değil.

"Hayır. Bunu yapıyorum çünkü gerekli. Beni kişisel olarak rencide etmişlerse bundan zevk alırım ama eve gittiğimde River'ın ayaklarıma masaj yapmasını tercih ederim."

"Ayaklarına masaj mı yapıyor?" Şaşkınlıkla sordum.

"Bunu tekrarlarsan ya River ya da ben seni öldürürüz," diyor acımasızca ve ben kıkırdıyorum.

"Oynadığımız rolü değiştiremeyiz, Alek. Bu şehrin sahibi biziz," diye hatırlatıyor bana, buna ihtiyacım olduğundan değil.

"Ama bu hiç büyüymeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Bizim gibi bodur yetimler için bile bu mümkün."

Ona bakıyorum, sözlerini anlıyorum. Çünkü Lena için büyümek istiyorum. İşimin bu yönüyle yüzleşirken onu korumak istiyorum. River ve Anya en az birbirleri kadar çılgınlar. Ama Lena... Sık sık işlediğim vahşeti görseydi benden saklanırdı, korkardı.

"Ona gerçekten değer veriyorsun, değil mi? Şöhreti arttıkça dikkat çekmemek senin için daha zor olacak. Bu senin için sorun olur mu?"

"Onun yanında kalmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Yumuşamışsın," derken Anya'nın gözlerinde muzip bir ışık parlıyor.

"Ve sen yapmadın mı?"

Ben bunu söylerken gülümsüyor ve sessizce bunun muhtemelen bu tartışmayı yapacağımız tek zaman olduğunu biliyoruz. Küçük bir şekilde de olsa mutluluğu bulup bulmadığımızı görmek için birbirimizi kontrol ediyoruz.

Asla hakkımız olmayan ama ikimizin de gizliden gizliye istediği bir şey.

"Bu akşam bıçak mı yoksa silah mı kullanalım?" diye sorarak kişisel konuşmalara bir son veriyor.

Saate bakıyorum. "Silahlar daha etkili olurdu. Ama sanırım bıçak kullanmak için her zaman vaktimiz var. Bıçağınızın paslanmasını istemeyiz, değil mi?"

O da memnun bir şekilde gülümsüyor.
Yani, lanet olası azizlere dönüşmüyoruz.

BÖLÜM 45

Lena

performanslarımın ilk haftasından sonra yorgun bir şekilde yatağıma uzanıyorum. Alek'in bize kahvaltı hazırlamaktan dönmesini bekliyorum. Bana yemek yapmasını beklemiyorum.

Kahvaltı, çünkü mutfakta dokunduğu tek şeyin bıçak olduğundan eminim ve iyi nedenlerle değil. Sokağın aşağısındaki favori simitçim kahvaltı vermiyor. Ve ona kısa pijamalarımı giyerek sokakta yürüyeceğimi söylediğimde, aniden giyinip kapıdan dışarı fırladı çünkü kimsenin kendisinininkini görmesini istemiyordu.

Bunu düşününce gülümsüyorum. Esnedim ve kapının çalınmasıyla irkildim. Kaşlarım çatıldı. Alek'in bırakın anahtarlarını, herhangi bir şeyi unutacağından bile şüpheliyim.

Kapıya doğru yürüyorum ve diğer taraftan annemin sesini duyunca kalbim sıkışıyor. Lanet olsun.

"Belki de burada değildir," diyor.

"Archer bu hafta sonu evde olması gerektiğini söyledi," diye yanıtlıyor babam.

Alek ve benim son zamanlarda çok sevmeye başladığımız oyuncaklarımızdan herhangi birini dışarıda bırakmadığımızdan emin olmak için daireme göz gezdiriyorum.

Sahte bir hevesle kapıyı açtım. "Anne. Baba. Burada ne yapıyorsun?"

Annem beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Üstümde bir bluz ve şort var.

"Neden vardır sen giyinmiş gibi Bu mu?" o onaylamayarak soruyor.

"Uyuyordum," dedim ona.

"Günün ortasındayız," diyor babam.

"Geceleri çalışıyorum, unuttun mu?" Kapıyı açık bırakıp oturma odasına dönüyorum. "Sen neden buradasın? Şehirde olduğunu bilmiyordum. Archer artık burada değil, değil mi?"

Hastanedeki sözleşmesi sadece bir aylıktı ve ayrılacağı gün beni aradı.

"Son zamanlarda telefonlarıma cevap vermiyorsun," diyor annem, oldukça hoşnutsuz bir şekilde. "Ve kardeşin bize ilginç bir şey gönderdi, biz de kendimiz kontrol etmek istedik."

Telefonunu çıkardı ve bana yeni dizinin oyuncularının önünde dururken çekilmiş bir fotoğrafımı gösterdi. "Bunu bulmak için Times Meydanı'nda yürüyorduk. Tatlım, bu çok büyük."

İltifat karşısında donup kaldım. Ters vuruşun gelmesini bekliyorum. "Sen ünlüsün," diye ekliyor annem ve telefonda başımı kaldırdığımda gülümsediğini görüyorum. Gerçek bir gülümseme kardeşime değil bana yönelikti.

İlk başta hoşuma gitti ama sonra bunun da ilişkimiz kadar sahte olduğunu anladım.

Uzun zamandır bu anı bekliyordum ama şimdi düşündüğüm kadar tatmin edici ya da doyurucu değil.

"Lena." Annemle babamın arkasında Alek duruyor, tıraşlı kafası, eldivenleri ve siyah takım elbisesiyle. Tanrım, tam bir katile benziyor.

"Kim o?" diye soruyor annem tiksintiyle, tıpkı Archer'ın onda bıraktığı ilk izlenim gibi.

Yaltaklanıyorum. Alek elinde bir poşet simitle yanlarından geçip giderken umursamıyor gibi görünüyor.

"Lena, kim bu adam?" diye soruyor babam, gözlerini ona dikerek. Eğer kötü çocuklarla uğraşılmaması gereken bir poster çocuk varsa, o da Alek'tir. Versace giyse bile. O, tam olarak öyle olmanın yırtıcı atmosferini sızdıran bir katil.

Alek simitleri tezgâhın üzerine koyarken onları görmezden geliyor. Büyük olasılıkla beni kendi kararlarımla baş başa bırakıyor.

Ama siktir et. Tüm bu süre boyunca beni şehirdeki provalara götüren kişi ya Alek'ti ya da Clay-Anya bu iş için korumasını teklif etmişti. İşe gidip gelmek çok uzundu ve toplu taşıma araçlarına binmeme izin vermiyorlardı çünkü onlara göre vebaya yakalanacaktım.

Korkutucu olabilirler ve bunun iyi bir nedeni var, ama önemsiyorlar. Ve bu rolü almamda bana yardımcı oldular. Ailem bana kaşlarını çatmaktan başka bir şey yapmadı. Hiçbir gösterime gelmediler bile.

Alek'e doğru yürüyorum ve elini tutarak onu aileme doğru çekiyorum. Sertçe yutkunuyorum. "Bu benim erkek arkadaşım, Alek." Kolunu rahatça omuzlarıma atarken sırtışını gizliyor ve klişeleşmiş bir kötü çocuk gibi görünüyor.

Kalbimi boğazımda hissedebiliyorum. Alek ve ben kendimize bir etiket koymadık, ama o bunu inkâr etmiyor ve kendi açımdan, Alek'in kalmasını istediğimi bilmesini istiyorum.

Annemle babam hakarete uğramış gibi görünüyor.

"Erkek arkadaşın yok. Bize söylemen gerekirdi. Daha iyi birini bulman gerektiğini düşünmüyor musun..." Alek ona bakarken annem boğazını temizliyor. "Asi bir dönemden mi geçiyorsun?" diye fısıldıyor bana sessizce.

"Yirmi dört yaşındayım ve kendi kararlarımı veriyorum. Elbette, ne dersiniz deyin," diyorum.

Babam ciddiyetle, "Sanırım annenin demek istediği, belki de kahvaltıya çıkmalı ve hayatında gittiğin yönü tartışmalıyız," diyor.

"Burada zaten kahvaltı yapıyorum," diyorum gülümseyerek. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Beni tebrik etmeye mi geldin yoksa senin standartlarına ulaşamadığımı bir kez daha hatırlatmaya mı?"

Özgür hissettiriyor. Bunca zamandır aklımda olan şeyi nihayet söylemek her anlamda özgürleştirici. Alek'in belimdeki eli beni sabitliyor ve bana güç veriyor.

Alek'ten utanmıyorum. Yaptıklarına katılmam gerekmiyor ama o benim hayatımın bir parçası. Ailemin hiç olmadığı kadar destekleyici.

Annem şaşkına döndü. "Senin için hep en iyisini istedik."

Başımı salladım. "Hayır, sen beni sadece Archer'la kıyasladın. Bir yetişkin olarak dönüştüğüm kişiyi hiç sevmedin ve ben aslında kendimi çok seviyorum. Beni ve yaşam tercihlerimi kabul etmeye hazır olduğunuzda, başarıyı birlikte kutlayabiliriz," diyorum içimi dolduran güvenle. "O zamana kadar... İkinizi de seviyorum ve eve güvenli yolculuklar."

Annemin ağzı bir karış açık kaldı, "Bu kadar saygısızca davrandığına inanamıyorum. Barry, biz gidiyoruz." Sonra kapımın önündeki koridora adım attı.

İkiye bölündüm. Gittiğini gördüğüme üzüldüm ama aynı zamanda sevindim. Alek yanımda olmasaydı, büyük olasılıkla onun küçümseyici yorumlarını savaşımadan kabul ederdim.

Babam eğilmeden önce ona bakıyor. "Tebrikler tatlım," diyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor ve bu beni buruk bir duyguyla dolduruyor çünkü Alek'i kastetmediğini biliyorum.

"Ona göz kulak ol ya da-" Yutkunuyor, Alek'e yönelttiği yarım ağız tehdidi bitiremiyor.

"Barry!" diye bağılıyor annem merdivenlerin tepesinden.

"Teşekkürler baba," diyorum, çünkü içten içe biliyorum ki

benim için mutlu. Hiçbir zaman sert dilli olan o olmamıştı. Onu merdivenlerden aşağı kadar takip ediyor ve Alek'in kolları beni sarıyor, elleri çıplak karnımda.

"Artık erkek arkadaşın mıyım?" diye fısıldıyor kulağıma, bir yandan da boynuma öpücükler konduruyor.

Kıkırdıyorum. "En sevdiğim simidi alıp almadığına bağlı. Ne kadar iyi eğitilmiş olduğumu göreceğiz," diyorum kapıyı kapatırken.

Bunu Archer'dan duyacağımı biliyorum ama sanırım bir parçası da kendimi savunduğum için gurur duyacak.

Yeterli olmadığım için özür dilemekten bıktım. Şu anda bulunduğum noktaya gelmek için elimden gelenin en iyisini yaparken onlar için yeterli değilsem, o zaman beni en iyi halimle hak etmiyorlar demektir. Özellikle de bu yüzden beni tekrar aşağı çekmeye niyetlenmişlerse.

BÖLÜM 46

Aleksandr

seks müzayedelerinden birinde Anya'nın ofisine girdim. Arabayı çektikten sonra ondan üç cevapsız çağrı aldığımı fark ettim. Ama içeri girip onu görmek mantıklı geldi. Zaten burada olduğum için. Az önce Lena'yı gösterisine bıraktım ve ailesine karşı geldiği için onunla gurur duyuyorum.

Daha önce de kendisine ya da şarkı söylemesine inanmadıklarında bunun onu ne kadar incittiğini anlatmıştı. Eğer ailesi olmasalardı, onları hiç düşünmeden öldürürdüm.

Anya ve River onun masasına yaslanmış öpüşürken araya giriyorum. Lena ve benim yanıma geldiği zamanı hatırlayarak, "Karşı tarafta durum farklı," diyorum. "Senin yeri idare ediyor olman gerekmiyor mu?"

"İdare ediliyor ve senin de gelme vaktin gelmişti." Elini masasının üzerindeki beyaz bir strafor kutunun üzerine koyuyor. "Sizin için bir paket geldi."

Odanın karşısına geçip kutunun içine bakıyorum. İçinde bir serçe parmak var.

Omuz silkiyorum. Bu konuda bir şey bilmem mi gerekiyor? Son zamanlarda hiç parmak kesmedim.

"Bu senin küçük evcil hayvanının parmağı." Bunun üzerine donup kaldım ve onunla göz göze geldim.

"Kim?"

"Cinita, senin küçük balerin."

Çenem sıkıştı. Ona şehri terk etmesini söyledim.

"Nasıl?" Artık onu kovalamayacağımı ya da korumayacağımı söyledim.

O eski yara alevleniyor. Ama sonra Lena'yı düşünüyorum. Onu tekrar bu duruma sürükleyemem.

Onu bir daha ikinci yapmayacağım.

"Ben nereden bileyim? Sanırım kızdırdığı kişi parmağını kesmiş ve parmağıyla birlikte nakit getirmenizi istiyor. Onu almak için." Derin bir nefes alır. "Bu kız tam bir bela. Sana daha önce de söyledim. Bununla ilgilendiğini söylediğini sanıyordum?"

"Aldım," diye bağırdım. "İstersen çöpe at, umurumda değil." Anya'nın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Emin misin?"

"Kurtarıcı kompleksim olduğu için onu korumayı bırakmamı söyleyen sen değil miydin?"

"Evet, yaptım, ama..." Kapağı yerine koyup bozulmuş bir kek gibi çöpe atarken gülümsemesini gizliyor. "Bunu duyduğuma çok sevindim çünkü Lena'yla aramızı daha fazla bozmana izin veremem. Yarın onunla alışverişe çıkacağım, bu yüzden işleri daha da zorlaştırmayı istemiyorum."

"Onunla kim çıkıyor, ben mi sen mi?"

Omuz silkiyor. "Sen ve ben bir paket anlaşması olarak geliyoruz, bunu biliyorsun."

Çöp kutusundaki beyaz kutuya bakıyorum, çenem sıkılıyor.

Artık onunla savaşacak kişinin ben olmadığımı biliyorum, ama bu görmezden gelmemi kolaylaştırmıyor.

Bu sefer ne yaptın, Cinita?

Para ödenmediğinde onun için daha kötü olacağını biliyorum. Çünkü ben de aynı türden bir fidye gönderirdim.

Ama Lena'ya Cinita ile işimin bittiğine dair tüm kalbimle söz verdim. Ve Cinita ile işimin bitmesi için

tekrar mahvetmek. Cinita, yeniden açmaya devam etmeyi reddettiğim eski bir yara.

Lena çok nazik biri ve Cinita'yla neler olduğunu bilseydi, artık onunla birlikte olmamı istememesine rağmen, bana gitmemi söylerdi. Ama bu dünyada Cinita adımı ağzına almaya devam ederse bu tür durumlar asla sona ermeyecek.

Bu son bağı kesecek kişi ben olmalıyım ve bunu Lena ile sahip olduklarımı korumak için yapmaya hazırım.

Kutuya sırtımı dönüyorum.

Ben bir kahraman değilim. Sadece Lena'ya odaklanabilirim. Ona o kadar söz verdim.

BÖLÜM 47

Lena

"D Çocuk istiyor musun?" Mağazada yürürken Anya'ya sordum. Bu akşam bir kırmızı halı etkinliğim var ve Anya'dan gardırobumun sorumluluğunu üstlenmesini talep ettim.

"Ne biçim soru bu? Tabii ki çocuk istemiyorum," diye alay ediyor.

Elini pahalı bir elbisenin üzerinde gezdiriyor ve elbiseyi soyunma odasına götüren satış görevlisine başıyla selam veriyor. Buraya geldiğimizden beri dört farklı elbise seçti ve satış görevlisi her birini aldı.

Hâlâ Alek'le gelecekte nasıl birlikte olabileceğimizi ya da bir fanteziye mi tutunmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyorum. Ama onunla olduğum her gün, gitmesine izin vermek daha da zorlaşacak.

Duraklıyor, başka bir elbiseye bakıyor, sonra dönüp bana bakıyor. "Hamile misin?"

"Hayır, kesinlikle değil, yemin ederim. Ben sadece, bilirsiniz, bunun yaygın olup olmadığını merak ediyordum..." Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum ama Anya başka bir elbiseyi değerlendirirken benim yerime cümleyi tamamlıyor.

"İnsanlar bizim aile sahibi olmamızı mı seviyor?"

Kulağa ne kadar önyargılı geldiğini görünce yutkunuyorum.

Omuz silkiyor. "Elbette, varis sahibi olmanın tüm o kabadayılık saçmalıkları. Hatta anlaşmalı evlilikler için bazı sözleşmelerde bile yazıyor. Ama bu aynı zamanda kişisel bir seçim. Bazıları bir aile ister, bazıları ise pek istemez. Herkes için olduğundan farklı değil, sadece daha fazla tehlike söz konusu."

Bu soruları sormanın muhtemelen çok uygunsuz olduğunu biliyorum ama o ve Alek ikiz. Alek ile nasıl bir geleceğim olabileceğini ölçmek istiyorum. Şimdi hazır olmadığını söyleyebilir, ama belki zamanla... Yoksa kendimi mi kandırıyorum?

"Bunu Alek'le konuştun mu?" diye soruyor.

"Sadece bir kez, o da kısa bir süreliğine," diye itiraf ediyorum. "Onları istemediğini söyledi ama zamanla bu değişecek mi merak ediyorum."

Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Beni yanlış anlama, bence harika bir teyze olurdum." Buna gülüyorum çünkü aynı fikirdeyim. "Ama anlamalısın, Alek ve ben düşmanca bir ortamda büyüdük. Son koruyucu ailemizi bulmadan önce yaşam koşullarımız pek de iyi değildi.

"Bizim için çocuklar bir masraftır. Besleyebileceğiniz ve sevebileceğiniz bir şey değil. Biz öyle bir aileden gelmiyoruz, o yüzden farklı bir şey bilmiyoruz." Sanırım bana söyledikleri çok şeyi açıklıyor. Kız kardeşinden başka onu gerçekten seven biri oldu mu hiç? Kız kardeşinin de onu sevdiğine hiç şüphem yok. Birbirleriyle olan etkileşimleri, sanki başka kimsenin parçası olamayacağı kendi gizli kulüpleri varmış gibi. Ama benimle birlikte olması, dondurucu soğuk havaya adım atmak gibi ve bu gerçekten çok iyi hissettiriyor.

Ama ben sadece kendimi mi kandırıyorum, kendi ailemi en azından kısmen reddettiğim için kendimi onların ailesine dahil ederek daha fazla tecavüz etmeye mi çalışıyorum?

"Eldivenlerini benim için çıkarıyor," diyorum ona. Elbiseyi kavrayıp tekrar bana dönmesini izliyorum, bu kez yüzünde tuhaf bir ifade var.

"Sana düzenli olarak dokunuyor mu?" diye inanamayarak soruyor, ben de başımı sallıyorum. Sorulması tuhaf bir soru ama Alek normalden çok uzak biri. Anya'nın bizi ofisinde bir kez gördüğünü biliyorum ama belki de bunun tek seferlik bir şey olduğunu düşünmüştür.

"Çok fazla."

"Eldivenler olmadan," diye onaylıyor. "Evet."

Az önce söylediklerime şaşırmış gibi görünerek elbise rafları arasında dolaşmaya devam ediyor. Satıcının peşinden arka tarafa gitmeden önce birkaç elbiseye daha göz atıyor ve ben de hiçbir şey seçmemiş olmama rağmen onunla birlikte gidiyorum.

Alek etkinlik için randevum ve onu götürmek konusunda gerginim. Kalabalıktan hoşlanmadığını biliyorum ama bir odada nasıl gezineceğini biliyor ve zengin insanlarla etkileşime girmeye alışkın. Bu beni daha rahat hissettiriyor.

"İçeri girin." Anya soyunma odasına el sallıyor. Kafam karışmış bir halde ona bakıyorum. "Elbiseler senin için. Yürü bakalım."

Benim için seçtiği elbiseleri bir bir deniyorum, ta ki siyah kadife bir elbiseyle dışarı çıkana kadar. Dalgalı bir yakası ve göğsün üzerinden geçen bir askısı var. Arkası tamamen açık ve bir tarafında neredeyse kalçaya kadar uzanan bir yırtmacı var. Çok seksi ama yine de resmi ve zarif bir havası var. Ellerini sevinçle çırpıyor ve onu işaret ediyor. "İşte bu. Bunu alacağız."

"Alabilirim," diyorum fiyat etiketine bakarak. Kahretsin, belki de alamam. Kim bir elbiseye dört bin dolar öder ki? Bir yerinde altın mı var? Yani maaşım arttı ama yine de bir elbiseye o kadar para harcayacak kadar rahat değilim.

"Hayır, bu benim sana hediyem. Al bunu." Gülümsüyor ve ben onu durduramadan tezgâha doğru yürüyüp parasını ödüyor. Alek ya da Anya herhangi bir konuda karar verdiklerinde, o karar kesinleşir. Ve çoğu zaman, konu para olduğunda, bu onların servet kuyusunda bir damla bile değildir. Onlara göre, bunlar sadece eşya.

Telefonuma bakıyorum. Alek'ten henüz bir mesaj almadım ama bu akşamki etkinlik için beni alacağını biliyorum.

"Kardeşim seni bunun içinde gördüğünde kalp krizi geçirecek. Sonunda tüm servetimiz benim olacak," diyor Anya muzip bir gülümsemeyle.

"Bence mutlu olacak çünkü siyah olduğu için dolabındaki her şeye uyuyor."

Biz çıkarken gülüyor.

Sanırım bir randevum var.

Bir katille.

BÖLÜM 48

Lena

H Geleceğini söylediği saatten on dakika önce kapımı çaldı. Kapıyı açtığımda, siyah takım elbisesi beni şaşırttı. Onunkinden daha lüks.

Her zamanki takımlar. Bu gece eldiven giymediğini fark ettim.

"Görünüyorsun..." Sözüünü kesiyor ve ben de elbiseme ve siyah topuklu ayakkabılarıma bakıyorum. Saçlarım yarıya kadar açık, dudaklarım çıplak ve sadece bir tutam şeffaf dudak parlaticısı sürmüşüm ve elbiseme uygun küçük siyah bir çanta taşıyorum. "Büyüleyici," diye bitiriyor.

"Teşekkür ederim, sen de iyi görünüyorsun," diye cevap veriyorum. "Bu gece eldivenlerini giymiyor musun?"

Elini bana uzattı. "Dokunacağım tek kişi sensin."

"Hiçbir şeyi değiştirmene gerek yoktu, Alek. Eldiven giymen benim için sorun değil," diyorum, aniden güvensizleşiyorum ama onun düşünceli tavrından etkileniyorum.

"Size soru sormamayı tercih ederim," diyor.

Ona bakıyorum. "Ne zamandan beri insanların ne düşündüğünü önemsiyorsun?" "Önemsemiyorum ama seni önemsiyorum. Derinden. Bu şekilde, eğer sizi bir erzak dolabına götürmeye karar verirse, çıkarılacak daha az giysi olacaktır."

"Hiçbir yere gizlice gitmiyoruz." Elini tutarken kıkırdıyorum. Dairemin kapısını kilitliyorum ve sonra beni arabasına götürüyor.

Onun elindeki elime bakarken bu geceyle ilgili içimdeki kelebekler buharlaşıyor. Ne olursa olsun, iyi olacağımızı biliyorum.

Etkinliğe giderken ona dün geceki gösteriden ve etkinlikte tanışmaktan heyecan duyduğum bazı insanlardan bahsediyorum. Birçok oyuncu, sanatçı ve şarkıcı orada olacak ve onlarla tanışacağım için çok heyecanlıyım. Ama aynı zamanda gerginim çünkü bazılarını yıllardır örnek alıyorum.

Oraya vardığımızda kapımı iyi giyimli bir beyefendi açıyor ve Alek elimi tutmak için etrafımda dolanırken anahtarları ona uzatıyor. Kırmızı halı ve önümüzde beliren kamera sayısı karşısında şaşırarak keskin bir nefes alıyorum.

Alek eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Göz kamaştırıcısın, tatlım. Şimdi en iyi yaptığın şeyi yap, parla."

Biri fotoğraf çekerken gülümsüyorum ve üzerimdeki tüm gerginlik uçup gidiyor. Alek beni halıya götürüyor ve kalabalıktan ve gürültülü ortamlardan nefret etmesine rağmen kendini bu kadar sofistike tutması beni şaşırtıyor. Ama belki de birlikte olduğumuzda farklı bir havası olduğu içindir.

Elini belime koyarak birkaç fotoğraf için poz veriyoruz ve bu herifin nasıl poz verileceğini biliyor olmasını da bir o kadar şaşırtıcı buluyorum. Ama elmacık kemikleri ve çene hattı böyleyken nasıl bilmez ki?

Kapıdan içeri girerken eğilip fısıldıyorum: "Senden daha fazla etkilenebileceğimi düşünmemiştim."

"Şu erzak dolabını bulalım mı?" diye takılıyor, ben de başımı kaldırıp tepedeki büyük avizelere bakarken sırtıtıyorum.

Birkaç akrobasi sanatçısı tavandan sarkıyor, arka planda klasik müzik çalarken oda sohbetle dolu ve birinin piyano çaldığını fark ediyorum.

"Önce bir içkiye ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum; sadece gerginliği azaltacak bir şey.

Alek beni ilk bara doğru götürürken sessizce nefesinin altında şarkı söylemeye başlıyor. "Bir margarita, iki margarita..."

Koluna şakacı bir tokat attım. "Kapa çeneni, bu gece böyle bir şey olmayacak."

Benim için bar taburesini çekerken sırtlıyor ve sonra yanıma oturuyor. O kendine bir viski sipariş ediyor, ben de şampanya.

"Ah, Bayan Love ve Bay Ivanov," diyor yönetmenim Steven büyük bir coşkuyla. Her zamanki şovmen. Ellerini omuzlarımıza koyacak oluyor ama Alek ona uyarıcı bir bakış atınca vazgeçiyor.

Steven boğazını temizler. "Muhteşem, değil mi?"

"Bu gerçekten bir şey," diye katılıyorum. "Şu anda her şeyi anlamaya çalışıyorum."

"Sadece birkaç dakikalık huzurunuz olabilir, o yüzden tadını çıkarın. Kısa sürede etrafınızın sarılacağından hiç şüphem yok. Performansınız hakkında övgü dolu eleştiriler var."

Özellikle de sektörde bu kadar saygı gören birinden bunu duymak hâlâ gurur verici.

"Siz iki muhabbet kuşunu biraz daha yalnız bırakayım, ben de odayı bir gözden geçireyim," diyor, Alek'e bakarken biraz solgun görünüyor. Alek'e bakarken, Alek'in ona ölümcül bir bakış attığını fark ediyorum.

Göğsüne bir tokat attım. "Hey, bölge işi yok. O benim patronum."

"Ve eğer sana dokunursa, seni övmek için hayatta olmayacak."

Gülüyorum. "Alek, bu gece pek çok erkekle konuşacağım. Ama ben de seninle eve geleceğim."

Ağzının köşesi yukarı doğru kalkarken bu onun bakışlarını hafifletmiş gibi görünüyor. "Gerçekten mi?" diyor taburemi kendine doğru çekerken.

Dilim yanağımı dürtüyor çünkü bu oda dolusu insanın içinde bile onun kıyafetlerini yırtıp atmak istiyorum. "Terbiyeli ol," diye uyarıyorum.

"Göreceğiz," diye cevap veriyor ve midemde kelebekler uçuşuyor.

Bakışlarımı odanın içinde gezdiriyorum ve arkalarında güvenlik görevlileriyle duran birkaç üyeyi fark ediyorum. "Her yere yanımda güvenlik götürmek zorunda kalacak kadar ünlü olmayı hayal bile edemezdim."

Alek beni dikkatle izliyor. "Aslında bir süredir seninle konuşmak istediğim bir konu bu."

"Ne demek istiyorsun?" derken içkimi dudaklarımda gezdiriyorum.

Etrafımıza bir göz atıyor. Barmen barın diğer ucunda dikkatini dağıttığı için şimdilik oldukça özel bir ortam var.

"Ben yokken sana birini atamak istiyorum. Clay ve Vance'in Anya için olduğu gibi."

İnanmayan bir gülümseme sunuyorum. "Alek, buna ihtiyacım yok."

Elimi tutup beni düşünürken bakışları delip geçiyor. "Sana sahip olduğum için bencil bir piçim ama benimle birlikte olmak tehlikeli. Sırf birlikteliğimiz yüzünden hedef haline gelebilirsin."

Bu konuyu neden şimdi açtığını biraz merak ediyorum. "Bunu biliyorum. Seninle çıkmaya karar verdiğimde bunu biliyordum, Alek. Riskler olduğunu anlıyorum ama her ilişkide vardır. Her hareketimi gözetleyen birine ihtiyacım yok."

İç çekiyor, bıkkın. "Sadece bunu düşüneceğine söz ver. Sen benim önceliğimsin. Güvenliğin benim için her şey demek." Kalbim onun sözleriyle, içten yalvarışıyla burkuluyor.

Rol arkadaşlarımdan birinin yanıma geldiğini fark ediyorum ve birdenbire nereden çıktığını tam olarak bilmediğim bir şekilde yanağına bir öpücük konduruyorum. "Bunu düşüneceğim, ama şimdilik gülümsemek ve kimseyi korkutmamak için elinden geleni yap."

"Lena!" Göz kamaştırıcı kırmızı elbisesiyle yaklaşıp kollarını benim için açarken heyecanla dolup taşıyor. Ayağa kalktım ve onu kucakladım.

O çok güzel.

Buradaki herkes

öyle.

Bunun benim yeni gerçekliğim olduğu gerçeğiyle hâlâ sarsılıyorum.

Omzumun üstünden Alek'e bakıyorum, cana yakın görünmek için elinden geleni yapıyor ama çok başarısız oluyor.

Denediği ve bu gece burada benimle olduğu için onu daha da çok seviyorum.

BÖLÜM 49

Aleksandr

"A Yine mi somurtuyorsun?" Eldivenli elimi masaya vururken Anya soruyor. River kolunu onun boynuna dolamış.

Bu akşamki açık artırmada masamızda oturup nişanı seyrederken omuzlarımızı silkmeliyiz.

Onu görmezden geliyorum. Cinita'nın peşindeki adamların izini sürmesi için ona ödeme yaptıktan sonra bile bu herifin hâlâ burada olmasına kızıyorum.

Will beni çileden çıkaran bir sırtışla kadehini dudaklarına götürüyor. Gerçekten sinirlerimi bozuyor. "Kadının sensiz içki içiyor diye bana bok atma," diyor ve şakağımdaki damarın zonkladığını hissediyorum.

Bunu nereden biliyor ki? Katılmama izin verilmiyor değil ama Lena kız kıza bir gece geçirmesinin ne kadar önemli olduğunu "tavsiye etti". Şimdi kalabalığa karışması için ona bir koruma verdiğim için kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Benim kişisel korumam olmadan bir yere gitmesi konusunda kendimi rahat hissetmemin tek yolu bu.

"Bulman gereken başka insanlar yok mu? Yoksa müşterileriniz sizin boktan kişiliğiniz yüzünden mi aramayı bıraktı?" diye sordum.

Anya'nın kaşları kalkıyor, belli ki eğleniyor. Genelde karşılık veren ya da birinin oyununa gelen biri değilimdir ama

Onunla ilgili bir şey beni gerçekten rahatsız ediyor.

Anya, "Daha iyisini bilmesem, ikinizin flört ettiğini söyledim," diye araya giriyor ve ben de ona etkilenmemiş bir bakış atıyorum.

Will kıkırdar. "Seninle yatmaya karşı değilim-"

Anya benim adıma onu, "Bundan sonra söyleyeceklerine çok dikkat etmelisin," diye uyarıyor. Çünkü Lena'nın adı dudaklarından dökülürse onu öldürürüm.

Will, River'a bakar. "Bana bakma. Sen koca çocuksun, kendi kavganı kendin seçiyorsun," diyor River sırtarak.

Will iç geçirir ve içkisini geri atar. "Bilmeniz gerekiyorsa, River'ın yeni teklifleriyle oldukça ilgileniyorum, bu yüzden teklif vermek için buradayım."

"O zaman teklif verebilmen için başka bir yerde oturman gerekmiyor mu?" Söyledim.

Sadece sırtıyor ve şakağımın tekrar attığını hissediyorum. Şerefsiz.

Lena'nın nerede olduğunu görmek için telefonumu açıp takip uygulamasına bakıyorum. Hâlâ aynı restorandaydı.

Müzayedeci mevcut lot için en yüksek teklifi vereni açıklar ve Anya'nın gözleri parlar, büyük olasılıkla o parayı zaten yeni mücevherlere harcadığı içindir.

Bir bakıma garip. Lena'ya abartılı hediyeler almanın onu da Anya kadar heyecanlandıracağını düşünmüştüm. Ama onun böyle heyecanlandığı tek an, evinin sokağının aşağısındaki en sevdiği kafeden ona bir simit ve kahve getirdiğim andır.

Telefonumu kapatıp tekrar sahneye bakıyorum. Eve gittiğinde bana mesaj atacağını söyledi ve o mesajı alır almaz gideceğime adım gibi eminim.

Kahretsin, buna kırbaçlanmak mı diyorlar?

BÖLÜM 50

Lena

Alek'e eve gittiğime dair mesaj atmayı bitirdim. Restorandan çıkarken ona mesaj atmalıydım ama taksiyi beklerken oyuncu arkadaşım ile konuşuyordum. onu bırakmadan önce paylaşıyorduk.

Alek, Clay ya da Vance'in akşam beni alması için ısrar etti ama ben ona normal şeyler yapmak istediğimi hatırlattım. Tabii ki bu konuda kafası karışmış görünüyordu ama ben bağımsızlığımı korumakta ısrarcıydım.

Taksi apartmanımın önündeki kaldırıma yanaştığında ve ben dışarı çıktığımda ruh halim bozuldu. Cinita ön tarafta bir ileri bir geri volta atıyor.

Beni hemen fark ediyor ve uzun, gösterişli yeşil paltosuyla yanıma geliyor. Onu son gördüğümde daha zayıf görünüyor. Alek'le geçirdiği süre boyunca biraz temizlenmiş olabilir ama muhtemelen yine kullanıyor.

"Hey, kızım, kilitleri mi değiştirdin? Anahtarım çalışmıyor," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Evet, onu aylardır yaşamıyorsun" Dudaklarını yalıyor. "Bir şeyler almam lazım."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Sen gittikten kısa bir süre sonra birinin eve girdiğinin farkındasın değil mi? Hastanedeyken istersem her şeyi satabileceğimi söylemiştin."

Gözleri büyüdü. "Her şeyi sattın mı?"

"Hayır. Kırık dökük şeyler hariç. Eski odanda sadece bir kutu falan kaldı."

"İçinden geçebilir miyim?" diye soruyor, gözlerini kocaman açarak.

Burada olmasından rahatsızım, özellikle de Alek'in yolda olduğunu bildiğim için. Ama en azından bu şekilde, bir kere sıçtı mı, iş bitiyor. Şimdiye kadar odasındaki o kutuyu hatırlamıyordum bile ve yeni bir oda arkadaşı bulma ihtiyacı da duymadım.

"Elbette, ama çabuk olmaya çalış," diyorum ve parlak bir gülümsemeyle aydınlanıyor.

"Teşekkür ederim. Biliyorum, ayrılırken sana biraz kazık attım ama bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim."

Ona kuşkuyla bakıyorum. Aramızdaki ayrılıkla ilgili edindiğim izlenim kesinlikle bu değildi ama ona son söylediğim korkunç şeyleri hatırlamaktansa böyle hissetmesini tercih ederim.

"Merdivenler hep böyle miydi?" diye soruyor yukarı çıkarken, nefes nefese.

"Evet, her zaman bir katil olmuşlardır," diye cevap veriyorum ama artık onlara alıştım. Anahtarlarımı alıp kapıyı açıyorum, sonra da ışığı yakıyorum. Alek'in hiçbir eşyasının görünürde olmadığından emin olmak için daireyi hızla tarıyorum. Artık birkaç parça giysisini burada tutuyor ama her şey benim gardırobumda.

Paltomu çıkarıyorum. "Kutu senin eski odanda." Banyonun diğer tarafındaki ikinci odayı gösteriyorum.

"Teşekkürler," diyor dudaklarını yalarken. İyi görünmüyor ve bu tedirgin edici. Alek'e burada olduğu mesajını vermeyi düşünüyorum ama küçük bir parçam tereddüt ediyor. Ya yine onun için öne atılırsa? Bu, güvensiz duygularımı zihnimde ön plana çıkarıyor. Eski acılar

Henüz iyileşmedi. Ama Alek'e ve şu anda ilişkimizde bulunduğumuz noktaya güveniyorum.

Ben de cebimden telefonumu çıkardım.

"Gazetede kırmızı halı etkinliğindeki fotoğraflarınızı gördüm," diye sesleniyor Cinita. "Gerçekten güzel görünüyordu."

Bunu söyleme şekli hoşuma gitmiyor, çünkü bahsettiği fotoğrafın Alek'le benim olduğum fotoğraf olduğunu biliyorum. Annem bana bir dergiden fotoğrafını göndermişti. Buraya geldiklerinden beri konuşmadık ama küçük bir şekilde tekrar ulaşmaya çalıştığını biliyorum. Beni şimdiye kadar 'başarılı' olarak görmediğini göz önünde bulundurursak, çabaları hakkında hala karışık duygulara sahibim.

"Kendini çok şanslı hissediyor olmalısın," diyor Cinita ve ben mesajımı bitirmeden önce ona bakıyorum ve midem bulanıyor. Bana doğru bir silah doğrultmuştu. "Telefonu yere bırak," diye emrediyor gülümseyerek.

Oh lanet olsun. Tüylerim diken diken oluyor ve odanın sıcaklığı düşecekmiş gibi hissediyorum. Bağırırken dudaklarını tekrar yalıyor. "Telefonu bırak, Lena!"

Titrek bir nefes alarak dediğini yapıyorum. "Ne istiyorsun Cinita?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

Sanki dengesiz olan benmişim gibi kıkırdıyor. "Bilmiyorum, belki kafana bir kurşun sıkarım." Daha aylar önce onun hakkında yaptığım yorumu hatırlayınca irkildim. "Aşık olduğu kişi bendim."

"Onu hiç sevmedin," diye suçluyorum ve o da silahı daha yukarı kaldırarak bana burada gerçekten bir fikrim olmadığını hatırlatıyor. Dudaklarımdan öylece döküldü. Adrenalin damarlarımda pompalanıyor. Kahretsın, beni öldürecek mi?

"Olmayabilir. Ama en azından sen gelene kadar söylediklerimi dinledi." Dairenin etrafına göz gezdiriyor. "Sana her şeyi alabilecek bir adamla çıkıyorsun ama hâlâ bu boktan yere mi tıklıyorsun?"

Televizyonun yanında duran Archer'la benim fotoğrafa bakıyor ve çenem titriyor. Ya benimle işi bittikten sonra ailemin peşine düşerse?

"Bir hafta kadar önce Alek'e kendim için bir fidye talebi gönderdiğimi biliyorsun. Arkadaşlarımdan biriyle buluştum ve benim olduğumu söyleyerek ona başka bir kadının parmağını gönderdim. Çok para istedik ve hiç gelmediğinde ne kadar şok olduğuma inanır mısın?"

Bana bakarken çılgın gözleri vardı. Bunların hiçbirini bilmiyordum.

"Neden gelmedi, Lena? O her zaman gelir. Arkadaşım ve ben parayı paylaşacaktık ama Alek gelmeyince artık arkadaşım olmak istemediğine karar verdi. Ve şimdi yine en başa döndüm. Yapayalnız." Silahını tekrar kaldırıyor, gözünden bir damla yaş süzülüyor. "Çünkü onu benden aldın."

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Seni yalnız hissettirmek istememiştim." Söyleyebildiğim tek şey bu. Bir tür yanıt bekliyor ama ona aradığı yanıtı verebilir miyim bilmiyorum. Beni vurmayacağı bir cevap.

Gülmeye, ağlamaya ve sanki nerede olduğunu hatırlamaya çalışıyormuş gibi etrafına bakınmaya başlıyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve mutfağıma doğru bakıyorum. Kahretsin, tezgahın üzerinde silah olarak kullanabileceğim ne bir bıçak ne de başka bir şey var.

"Sanki zaten yeterince sahip değilmişsin gibi. Aile. Yıldızlığa yükselmek. Ama onu da almak zorunda mıydın?" Alt dudağını ısırıyor, şaşkıncı. "Belki de parmaklarından birini kesip bunun için fidye ödemeye razı olup olmadığına bakmalıyım?"

Felç edici dehşete karşı savaşıırken vücudumdan bir ürperti daha geçiyor. Hayır, panik yaparsam durumu daha da kötüleştiririm. Ama daha kötüsü olabilir mi? Şu anda bir psikopatla birlikte kendi dairemde mahsur kalmış durumdayım.

"Oooh, biliyorum! Neyse ki hazırlıklı geldim," diyor ve elini yeşil ceketinin cebine sokup kılıflı bir bıçak çıkarırken heyecanla başını sallıyor. Silahını televizyon dolabının kenarına bırakıyor ve bıçağı kınından çıkarıyor. Yutkunuyorum ve bir adım geri çekiliyorum.

"Ah, ah, ah," diye azarlıyor tehditkâr bir şekilde öne çıkarken. "Yani, bir şarkıcı için bir parmak nedir ki? Boğazını kessem daha kötü olurdu, değil mi? O zaman nasıl şarkı söylersin?"

Bana doğru adım attığında boğazıma bir yumru takıldı. Hay sikeyim. Tezgâhın etrafından koşup bir bıçak çıkarabilirim ama ya zamanında yetişemezsem? Ne yapacağım peki? Bıçaklayacak mıyım?

Kendinizi koruyun.

Zihnimin arkasında uzak bir ses ama şiddetli korkumu ve şokumu ele geçirmeye çalışırken önceliği alan bir ses.

Ya burada ölürsem? Gittiğimi görünce kim üzülür?

Aklıma gelen ilk şey bir çift yeşil göz oluyor ve yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Alek üzülürdü, değil mi?

Ön kapı pat diye açılıyor ve o kadar şaşıyorum ki, Alek odaya girip Cinita'ya çarparken tek yapabildiğim birkaç adım geri gitmek oluyor. Adam Cinita'yı sertçe duvara çarparken televizyon dolaptan fırlıyor ve Cinita çığlık atıyor.

Uzun boylu, sarışın, tanımadığım bir adam önümde duruyor. Beni koruyor, ama ben onun omzunun üzerinden bakmak için kendimi eğiyorum, hareket edemiyorum ya da konuşamıyorum, olduğum yerde donup kaldım.

Cinita'nın yüzü yumuşak, şaşkın bir ifadeye bürünüyor. "Geldin," diyor, Alek çenesinin altında bir silah tutmasına rağmen sesi rahatlamış gibi çıkıyor.

"Başka tarafa bak, Lena." Alek'in sesi zor çıkıyor. Ama yapamıyorum. Adam onun dünyasının ışığı gibi görünüyor, gözleri ona kilitlenmiş.

"Bana zarar vermezsin, değil mi Alek?" diye nefes

alıyor. "Başka tarafa bak, Lena," diyor tekrar.

Cinita ağlamaya başlarken gülümser. "Alek-"

Bang.

Silah sesinin sağır edici etkisiyle sarsılıyorum ve şok içinde duvara sıçrayan kana bakıyorum. Nefes alamıyorum.

Cinita'nın bedeninin yere yığılma sesini duyduğumda hemen eğilip savruluyorum.

"Lena," diye mırıldanıyor Alek. Elimde olmadan başımı kaldırıyorum, şok olmuş, sersemlemiş gibiyim. Ama ona baktığımda, ileri doğru titrek bir adım atarken görüşüm lazerle odaklanıyor. Karnından çıkan bıçakla gözlerim açılıyor.

"İyi misin?" diye nefes alıyor, bir sonraki adımını atmakta zorlanıyor.

"Alek!" Alek düşerken onu yakalamak için sarı saçlı adamı iterken çığlık atıyorum.

"Siktir, kız kardeşini arıyorum," diyor adam İngiliz aksanıyla. Ama ben sadece Alek'e odaklanabiliyorum, korku ve dehşetim artık bambaşka bir nedenden dolayı beni sarıyor.

"Alek." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken sesim çığlık çığlığa çıkıyor. Kötü görünüyor, çok fazla kan var ve ne yapacağımı bilmiyorum. Nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Geriye doğru yığılırken eli yüzüme uzanıyor ve onu kollarımla yakalıyorum. "Özür dilerim," diye nefes alıyor.

"Konuşmayı kes," diye nefes veriyorum. Ne yapacağım? Ne mi yapacağım? "Aleksandr, beni bırakma!" Ağlıyorum ve bu onu gördüğüm en zayıf an. Ama aynı zamanda bana sevgiyle bakarkenki en nazik hali.

Gözyaşları dökülmeye devam ederken bulanıklaşıyor. "Beni bırakma!" Meydan okurcasına söylüyorum. "Her şey yoluna girecek." İngiliz'e yardım edebilmek için başımı çevirmeye çalışıyorum ama Alek'in elmacık kemiğimi şaşırtıcı derecede sıkı kavradığını görüyorum.

"Benim için söyle, günışığım," diye mırıldanıyor.

"Hayır! İyisin. İyi olacaksın. Sen yenilmezsin."

Kapı çarparak açılıyor ve Anya odaya koşarken bir Rus telaşı duyuyorum. Beni Alek'ten ayırmaya çalışıyor, River ve İngiliz de onu tutuyor ama ben ona yapışmış, kararmış gibi görünen orman yeşili gözlerine bakıyorum.

"Hayır!" Kendimi onun elinden kurtarmak için Anya'nın yüzüne dirsek atarken çığlık atıyorum. "Hayır!" Onu dışarı çıkarırlarken ayağım takılıyor ve dizlerimin üzerine çöküp dehşet içinde bakıyorum. "Hayır, senin yenilmez olman gerekiyor Aleksandr.

Ivanov! Beni bırakmayın!" Onu koridora taşırlarken
hıçkırıklar içinde bağıyorum.

Ben göz seviye ile Cinita's vücut ve hissetmek
başka bir mide bulandırıcı kin ve nefret girdabı.

Gerçekten sevdiğim tek şeyi aldığı için onu kendim
öldüremediğim için çok öfkeliyim.

BÖLÜM 51

Lena

İki gündür uyumadım, en azından uzun bir süre. Arada birkaç dakikalığına daldığımı biliyorum ama başım düştüğü an, Tekrar uyandım.

Anya'nın boş odalarından birindeyiz ve doktor durmadan girip çıkıyor. Anya da en az benim kadar burada. Tıpkı şu anda olduğu gibi, kapıya yaslanmış ve Azrail'i savuşturuyormuş gibi Alek'e bakıyor.

O geceden beri konuşmadık. Yatağının yanında otururken Alek'in başparmağını okşadım. Doktor bıçağın hayati bir yere isabet etmediğini ama çok kan kaybettiğini söyledi. Tamamen iyileşecek, ama bu yaklaşan kıyamet hissini ortadan kaldırmıyor.

Anya sonunda, "Uyumaya ihtiyacın var, Lena," dedi.

"Ben iyiyim." Ama sesim bir törpüden başka bir şey değil. "Uyandığında burada olmak istiyorum."

"Eğer yemek yemez ya da uyumazsan senden geriye pek bir şey kalmayacak."

Sonra ona baktım. "Ben de sana aynısını söyleyebilirim." Dirsek attığım gözünün çevresi morarmıştı ve bu durumdan utanç duyuyordum.

Hala makyajından belli oluyor.

"Yüzüne vurduğum için özür dilerim."

Bana ölümcül bir bakış fırlattı. "Bu mükemmel burnu kırmış olsaydın, bir ceset torbasının içinde gideceğini bil."

Normalde buna gülerdim. Ama bu odada hiç mizah yok. Alek'in bu durumda olması imkansız görünüyor. Her zaman dokunulmaz görünürdü. Yenilmez. Ve en başta benim yüzümden bu durumda.

Anya düşünceli bir ifadeyle, "Küçük dansçıyı onu kullandığını fark ettiğim anda öldürmeliydim," diyor. "Bunu kimse bilmeyecek. Kimse Alek Ivanov'un kanının aktığını öğrenmeyecek. Özellikle de keş bir kaltağın ellerinde."

Onun sertliği karşısında irkiliyorum. Cinita'nın grafik görüntüsünü hâlâ aklımdan çıkaramıyorum. Daireye geri dönmedim, bir daha da dönmek istemiyorum.

Görünüşe göre, "halledilmişti", ama yaşadığım çileyi aklımdan çıkaramıyorum.

Kapıda bir tıkırtı duyuldu. Anya, River'ı ve adının Will olduğunu öğrendiğim İngiliz'i içeri almak için öne çıktı.

"Cinita'nın kendisiyle birlikte fidye talebinde bulunan ortağının izini sürdük. Bu işin bir parçası olduğunu reddetti," diyor River.

"Peki onunla ne yaptın?" Anya kollarını kavuşturmuş, gözlerini kardeşinden ayırmadan soruyor.

"Onunla anlaştım, tabii ki."

"Halledildi "nin onların öldüğü anlamına geldiğini keşfettim. "Güzel," diye cevap verdi.

Anya, kendisine karizmatik bir gülümseme veren Will'e, "Çok hızlısın," diyor. Sonra bana bakıyor. "Cinita'nın o gece evinizde olduğunu fark eden kişi Will'di. Bu yüzden o ve Alek zamanında, River ve ben de kısa bir süre sonra geldik."

Omurgamdan aşağı bir ürperiti akıyor. Tam o anda oraya varmamış olsalardı... Alek çok geç kalmış olacaktı. Ama bu o kadar kötü müydü? O zaman burada böyle olmazdı.

Will, "Bir hedefle işim bittiğinde bile, birkaç ay sonra hareketlerini izleme eğiliminde oluyorum, özellikle de joker olduklarını düşünüyorsam," diye açıklıyor ve bana centilmence bir selam veriyor. "Bence erkek arkadaşın sık kafalının teki ama iyi ki yanımda kalmışım. Sana bir şey olsaydı onu bu şehirde kudurmuş halde görmekten nefret ederdim."

Çenem geriliyor ve gözyaşlarımı tutmaya çalışarak sessizce, "Teşekkür ederim," dedikten sonra Alek'e bakıyorum.

Benim için şarkı söyle, günışığım. Bunu sanki bu dünyadan ayrılmadan önce istediği son ve tek şeymiş gibi söylemişti.

Tehlikeli ya da değil, o anda onun yanında olmaktan başka tercih edeceğim bir yer olmadığını fark ettim. Alek bir katil de dahil olmak üzere pek çok şeydir. Bu gerçek bir zamanlar beni korkutuyordu ama şimdi onun hayatımda olmamasının daha kötü olduğunu fark ediyorum.

Alek'in olmadığı bir dünya şarkı söylemeye değmez.

BÖLÜM 52

Aleksandr

E her şey acıtıyor.

Doğrulamaya çalışırken karnıma saplanan keskin bir ağrıyla kendimi desteklerken göz kapaklarım açılmayacak kadar ağırlaşıyor.

O zaman yapamayacağımı anlıyorum. Oda loş ama başucu lambası sayesinde Lena'nın dış hatlarını seçebiliyorum. Aklımı ve düşüncelerimi toparladığımda, Anya'nın malikânelerinden birindeki boş bir odada olduğumu görüyorum.

Yorgunum ve zihnim bulanık ama hatırlayabildiğim son şeyi düşünüyorum. Cinita. Hayatım boyunca hiç kimseden bu kadar nefret etmemiş ya da küçümsememiştim. Öldürüyorum çünkü bu işte iyiyim ama Lena bir daha asla risk altında olmasın diye onun ölmesini, her yönden yok olmasını istedim.

Lena. Ona bakıyorum ve yanıma sokulurken bir tutam saçını yüzünden çekiyorum. Ve onun dehşetini, benim nasıl bir canavar olduğumu görünce yaşadığı şoku hatırlıyorum.

Ben bencil bir piçim ve onu öyle gördükten sonra, birinin çatlaklardan kaymasının ne kadar kolay olduğunu fark ettikten sonra, daha iyi bir parçamın onu bırakması gerektiğini biliyorum. Ama yapamıyorum işte.

Ya şimdi benden nefret ediyorsa? Ya benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsa? Onu serbest bırakmam gerekmez mi?

Elimin altında seşiriyor ve uykulu bir şekilde "Aleksandr" diye mırıldanıyor.

"Evet, tatlım," diye cevap veriyorum ve sesim büyük olasılıkla uyumaktan dolayı cılız çıkıyor.

Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve hareket etmeye başlıyor ama ben onu yerinde tutmak için elimi yüzünde tutuyorum. Hareket edince irkildim.

"Kimıldama!" diyor, neredeyse histerik bir şekilde. Bana bakarken gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor, sanki gerçekten burada onunla birlikte olduğum için şok olmuş gibi. Sonra gözyaşlarına boğuldu. "Öldüğünü sanmıştım."

"Lena."

"Bana 'Lena' deme!" diye öfkeyle bağırarak bana daha sıkı sarılıyor ve ben midemdeki yanmanın fazlasıyla farkındayım. Cinita'nın bıçağının bana saplandığını hayal meyal hatırlıyorum, ama onu bu dünyadan silmek için öyle bir öfke içindeydim ki, bu öfkem tarafından gölgede bırakılmıştı.

"Sen... sen..." Hıçkırıyor, sözünü bitiremiyor.

"Sen iyi misin?" Sorduğumda gözleri açılıyor ve başını elinin üzerine koyarak ayağa fırlıyor.

"Delirdin mi sen? Hayır, iyi değilim Aleksandr. Bıçaklandığını gördüm ve öleceğini sandım. Üç gündür uyanmadın," diye tükürüyor gözyaşları yanaklarından süzülürken. Başparmağımı gözünün altına sürterek gözyaşlarını siliyorum, uzaklaşmalarını istiyorum.

"Beni sürekli uyanık tuttuğun için son zamanlarda pek uyuyamıyorum," diyorum.

Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Alek, şaka yapacak zaman değil!" Bana vuracakmış gibi yastığını tutuyor ama sonra yaralı olduğumu hatırlıyor.

Benden küçük bir kahkaha kaçıyor ama oturmaya çalışırken bunun bedelini hemen ödüyorum. "Çok fazla hareket etme," diyor ama bana yardım ediyor.

Onu seviyorum. Yanımda onunla uyanmayı seviyorum. Ama bu onun için adil değil. Dünyamın ona bu şekilde dokunmasını istemedim. Onunla kıyaslandığında çok saftı.

"Seni sevdiğimi biliyorsun," diyorum ve o da yavaşça başını sallıyor. "Ama seni bir daha asla böyle bir durumda bırakamam."

"Ne diyorsun?" diye soruyor, kafası karışmış bir şekilde. Ben de ona sert bir bakış attım. Ne söylediğimi çok iyi biliyor.

"Hayır," diye tersledi meydan okurcasına. "O zaman bir koruma tutarım. Ya da kendimi savunmayı öğrenirim. Ya da bana nasıl silah tutulacağını öğretirsin. Ya da -"

"Lena," diyerek sözünü kestim. "Will olmasaydı, çok geç kalmış olabilirdim."

"Ama sen değildin," demekte gecikmedi. "Sen bencil bir pisliksin, o yüzden bencil değilmiş gibi davranmayı bırak."

Gülüyorum ama karnımda yakıcı bir acı alevlenince hemen kesiyorum. Lena battaniyeyi geri atıyor ve bandajlarımın kırmızıya boyandığını görünce şok geçiriyor. "Kahretsin, yaranı açmışsın. Doktor çağıracağım."

Bileğini tutuyorum. "Hayır, sadece seni birkaç dakika daha yalnız istiyorum," diyorum onu kendime çekerken ve o da beceriksizce göğsüme yaslanıyor. Onun sıcaklığına ihtiyacım var. Onun sakin varlığının yatıştırıcılığına ihtiyacım var. Bir zamanlar midemin çukurunda oturan düşüncelerin ve iğrenç, mide bulandırıcı gerginliğin gittiği gerçeğini bir kez daha kucaklıyorum.

Sadece onun için.

"Alek, gerçekten çok korkutucuydu," diye fısıldıyor, sonra tekrar ağlamaya başlıyor ve ben bunu ona yaptığım için nefret ediyorum.

"Merak etme, yakın zamanda hiçbir yere gitmiyorum."

"Ciddi misin?" Hıçkırarak ağlıyor. "Artık ayrılmaktan bahsetmek yok

ya da bunun gibi aptalca şeyler" diyor gözlerini silerek.

"Ayrılmakla ilgili bir şey söyleyen oldu mu? Sadece benim yerime bir koruma tutmanın senin parlak fikrin olduğunu düşünmeni bekliyordum."

Bunun üzerine irkilir. "Sen gerçekten bir pisliksin. Bunu biliyor musun?" diyor, sonra daha sert hıçkırıyor.

Başının üstünü öpüyorum ve görüşümün gidip gelmeye

başladığını fark ediyorum. Tamam, belki de yaram
düşündüğümde daha fazla kanıyor. Ama ona sarılmak
buna değeri.

Karanlık beni tekrar altına çekene kadar ona
kilitleniyorum.

Ben iyi bir adam değilim.

Ve hayatımda sahip olduğum tek ışığın gitmesine asla
izin vermeyeceğim.

BÖLÜM 53

Aleksandr

"İki haftadır hiçbir açık artırmaya katılmadığın için telafi etmen gereken çok şey var," diyor Anya. kendini evime davet ettikten sonra. Pek hoş karşılanmadı ama zaten buradaydı, ben de onu içeri aldım.

"Sesini alçalt. Lena yukarıda uyuyor," diyorum mutfığa doğru yürürken. Dün gece bir gösterisi vardı ve artık koruması olan Tyson onu geç saate kadar bırakmadı. "Ve bana birkaç hafta yüzümü göstermememi söyleyen sendin."

Burnunu havaya kaldırıyor ama endişelendiği için burada olduğunu biliyorum. "Will şehri terk etti, İngiltere'de başka bir işi olduğunu söyledi."

"Sanki umurumdaymış gibi konuşuyorsun," diye çıkıştım.

Karnım hâlâ bandajla sarılı olduğu için bol bir pijama giyiyorum. Lena onları benim için değiştirmekte ısrar ettiği için doktor iki gündür ziyaret etmedi. Kendime bir bardak su dolduruyorum.

"Sahip olunması gereken iyi bir müttefik. Eğer bir şeye ihtiyacı olursa, ona borçluyuz" diyor. Adamı sevmiyorum ama sonsuza kadar ona borçlu kalacağım. Son zamanlarda "acaba "lar beni tüketti.

günler. Çok geç kalmış olsaydım... Lena'ya her gece o sarsıcı düşünceyle sıkıca sarılıyorum.

"İnsanlardan hoşlanmadığını sanıyordum. Yumuşamışsın," diye cevap veriyorum.

"Bunu, dengesiz bir keş sürtük tarafından bıçaklanan adam söylüyor," diyor keskin bir dille. Doğru.

"Bunu bir daha asla Lena'ya ya da bana yapma, Alek," diyor sessizce. "Eğer bir kadın seçersen umurumda değil..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışıyor. "Daha yumuşak. Ve eğer onun işlerimizle daha fazla ilgilenmesini istemiyorsan, buna izin veririm. Ama kendini bir daha böyle riske atma."

"Bana aynı şeyi River için yapmayacağını mı söylüyorsun?"

Küçümsenmiş görünüyor. "Hayır, onu canlı bir kalkan gibi önüme atardım."

Gülümsememi saklamaya çalışıyorum, o da öyle yapıyor.

"Demek istediğim, kendinizi bir daha o duruma sokmayın. Özellikle de siz ikiniz bir gün bir aile kurmayı seçerseniz."

Sessizlik havayı dolduruyor ve bu tedirgin edici. Su bardağını sertçe kavrayıp içine bakıyorum.

"Sizce bu tür bir dünyaya çocuk getirmek kötü mü olur?" Sadece altı ay önceki halime hiç benzemeyen bir şekilde sordum. Bu hayata bir çocuk getirme düşüncesine bile o kadar karşıydım ki. Ama Lena için... Ona her şeyi ve her şeyi vermeye hazırım. Eğer bir koca olmamı istiyorsa, bu role uyum sağlayacağım. Çocukları için bir babaya ihtiyacı varsa, o da sadece ben olacağım.

"Çocuk sahibi olmayacağımı biliyorum Alek. Ama eğer yaparsan seni hor görmeyeceğim. Eğer o senin kim olduğunla, canavarlığınla ve her şeyinle barışıkla ve çocuk sahibi olmayı seçersen, o zaman onların güvende olduğundan emin oluruz ve o iğrenç küçük vakıf fonu bebeklerini birlikte büyütürüz. Eğer bunu seçersen."

İçimde hafif bir değişim hissederek sırtıtıyorum. "Muhtemelen onları mahvedeceğiz."

Alay ediyor. "Hiç şüphe yok. Bırakın masum bebekleri, kendimizi bile zor yetiştirdik. Ama siz deneyeceksiniz. Lena harika bir anneden başka bir şey olmayacak. Neden, hamile mi?"

"Hayır," diyor Lena odanın öbür ucundan ve ben onun yaklaştığını bile duymadığımı fark ederek irkiliyorum.

Anya gözlerini ona diker, büyük olasılıkla onun da kendisini daha önce hissetmemiş olmasına şaşırmıştır.

"Değilim," diyor Lena ve dilini çıkarıyor. "Ama eğer olsaydım, muhtemelen Aleksandr'ın olduğundan emin olmak için DNA testi yaptırmamız gerekirdi," diye ekliyor buzdolabına doğru yürürken.

Onu kendime çekiyorum ve ciyaklıyor. "Bu hiç komik değil tatlım," diye kulağına hırlıyorum ve o da kıkırdıyor.

Anya gözlerini devirir. "Siz ikiniz beni iğrendiriyorsunuz ve burada bulunarak para kaybediyorum. Saat sekizde akşam yemeği için sizi bekliyorum." Ellerini veda eder gibi havaya kaldırır, sonra da gider.

"Siz ikiniz neden çocuklar hakkında konuşuyordunuz?" Lena soruyor. O iri kahverengi gözler kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Parmak uçlarımı elmacık kemikleri boyunca gezdiriyor, her esnek çizgiyi ezberliyorum.

"Sadece sana dünyaları vaat ettiğimde, bunu sana verebilecek kapasitede olduğumdan emin olmak istiyorum. Hepsi bu," diyorum dürüstçe.

Sırıttıyor. "Alek, bir gün çocuk istediğimi söyledim. Şu anda sahnede en iyi hayatımı yaşıyorum. Acelem yok."

"Ama bol bol pratik yapabiliriz, değil mi?" Hevesle soruyorum.

Kıkırdıyor ve göğsümü tokatlıyor. "Hayır, çünkü hâlâ iyileşiyorsun." Elleri karnımdan aşağı, bandajlarımın üzerinden kayıyor, sonra yarı sertleşmiş sikime uzanıyor. "Bu, hasta ve yaşlı bir adamı rahatlatamayacağım anlamına gelmez."

Bana sırtıırken saçlarından tutup boynunu geriye doğru çekiyorum. "Bana yaşlı demen hakkında ne demiştin?" Sikimi okşamaya başladığında tıslayarak soruyorum. Bana bakışı tekinsiz ve ölümcül.

"Bunun için cezalandırılmalı mıyım?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

Gölümsüyorum ve onu öpüyorum, hınzır küçük dili tembelce benim hızıma ayak uydururken onu tüketiyorum.

"Evet," diye inledim bir sonraki nefesimde. "İyi bir kız gibi dizlerinin üzerine çök."

BÖLÜM 54

Lena

"B Evet, Lena, iyi akşamlar!" Şarkıcı arkadaşlarımdan Susan, son provadan sonra el sallıyor yeni şovumuz yarın yayına girmeden önce. Gerginim ama heyecanlıyım. Arka kapıdan çıkıp tiyatronun önüne doğru yürüyorum. Reklam panoları ıslıl ıslıl parlarken şehir hareketleniyor. Yolun karşısına bakıyorum ve yanaklarım kızarıyor ama aynı zamanda gerçekten gurur duyuyorum. Gösterinin reklam fotoğrafında ben de varım.

"Geç kaldın," diye homurdanıyor Alek yanıma yaklaşp eldivenli elini benimkinin içine sokarken.

"Üzgünüm, prova beklediğimden biraz uzun sürdü," diye itiraf ediyorum. Ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Her zamanki kıyafetini giymiş ve ben de sırtıyorum. Times Meydanı'nın ortasında bile göze çarpıyor.

"Burası çok kalabalık," diye yakınıyor.

Ona gülümsemeyi teklif ediyorum. "O zaman neden beni daha sessiz bir yere götürmüyorsun?" Kollarımı boynuna doladığımda soruyorum. Eğilip beni öperken herhangi bir şikâyet belirtisi kalmıyor, etrafta duran ya da izleyen herhangi birinden etkilenmiyor.

Beni her akşam provalardan sonra aldı. Onun yerine Tyson'a beni aldırıldığı tek geceler silah müzayedelerinin olduğu geceler. Bu benim zamanımı alıyor.

Anyayla birlikte açık artırmalarda tam olarak ne yaptıklarını. Ve - River'ın birkaç gece önce bana nazikçe açıkladığı gibi - bu ikili New York'taki yeraltı dünyasının kapı bekçileri olarak biliniyor.

Bu bölgeyi onlar yönetiyor ve her şey onların onayından geçmek zorunda. Eğer birisi onların izni olmadan iş yapmaya kalkarsa, bunun sonuçları olur. Kanlı sonuçlar.

Times Meydanı'nın ortasında bana şefkatle sarılan böyle bir adama sahip olmak garip hissettiriyor.

"Nereye gidiyoruz?" Geri çekilip ona bakarken soruyorum. Altı haftadan uzun bir süredir evime dönmedim ve Alekle kalıyorum, ancak Alek'in evi şehrin dışında daha sakin bir bölgede olduğu için her gün işe gidip gelmek kesinlikle zor oluyor.

"Bu bir sürpriz." Elimi tutuyor ve beni Times Meydanı'na doğru götürüyor. Onunla bir akşam gezintisi yapmak tuhaf çünkü Alek çoğunlukla şehrin gürültüsünden hemen ayrılmak ister.

Bana prova hakkında sorular soruyor ve ben de mutlulukla ona oyunculardan, performanstan, ne zaman şarkı söyleyeceğimden ve yarınki ilk resmi performans için duyduğum heyecan ve telaştan bahsediyorum.

Ona bunları anlatmak çok güzel. Beni dinlemesi ve tüm olasılıklar hakkında heyecanla kendimi coşturmama izin vermesi. Beni hayranlıkla izliyor ve hayallerimin peşinden gittiğim için yıllarca azarlanmışken şimdi yaptığım işte gerçekten desteklendiğimi hissediyorum.

Yüksek bir binanın önünde duruyoruz. Süslü görünüyor ve otel mi yoksa restoran mı olduğunu anlayamıyorum. Sanırım ikisi de. İçeri girerken kapıcı bizi selamlıyor.

"Akşam yemeğini burada mı yiyeceğiz?" diye sordum. Anya ve Alek'in beni götürdükleri restoranlara hâlâ alışmaya çalışıyorum. Ama hangi çatalın önce kullanıldığını ya da diğer insanların ne düşündüğünü hiç umursuyor gibi görünmüyorlar. Çoğu zaman da özel bir oda ya da restoranın tamamını rezerve ediyorlar çünkü diğer insanlara tahammül edemiyorlar.

"Yakında," diyor beni asansöre götürürken. Çatı katı için düğmeye bastığında kafam karıştı.

"Gece burada mı kalacağız?"

Ağzının köşesi hafifçe kalkıyor ve bir gülümsemeyi saklamaya çalıştığını anlayabiliyorum. Ki bu çok günah. Profiline, tıraşlı kafasına ve keskin çenesine hayranım. Bu adamın şeytani derecede yakışıklı olmayan tek bir açısı bile yok.

Kapılar çatı katına açılıyor ve tamamen boş olduğu için kafam karışıyor. Altın çerçeveli büyük beyaz sütunlar giriş yolunu çevreliyor ve buradan mutfığa doğru engelsiz bir manzara var. Ama tavandan tabana pencerelerin ardındaki Times Meydanı'nı görünce çenem düşüyor.

"Neden burada hiç mobilya yok?" Manzaraya hayran olmak için büyük cumbalı pencerelere doğru adım atarken gülüyorum.

"Her gün işe gidip gelmekten şikayet ediyordun, değil mi?"

"Şey, evet, ama-" Farkına vardığımda çenem kapanıyor. "Aleksandr, bu da ne?"

Altın bir kart uzatıyor. "Seninki."

Gözlerim şişti. "Alek, bunu kabul edemem. Bu çok fazla."

Alanıma giriyor ve ellerimi göğsüne kaldırıyor.

"O zaman bizimmiş gibi düşün."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Alek, şehirden nefret ediyorsun. Kabalıktan nefret ediyorsun."

"Evet, ama seni seviyorum. Şu anda kariyerine odaklanmak istediğini söylememiş miydin? Burası hayatının bu dönemi için mükemmel bir yer değil mi?"

Nutkum tutuldu. "Kızlara öylece daire alamazsın, Alek."

Sırıttıyor ve elimi sıkıyor. "Ben kimse için bir şey yapmam. Ama kadının için her şeyi yaparım," diyor beni geniş bir balkona götürürken. Üzerine ahşap sütunlarla ne inşa edildiğini anlamaya çalışıyorum.

"Sebze bahçesi istediğini söylemiştin, değil mi?" diyor, neredeyse utangaç bir tavırla, sanki hoşuma gitmeyecekmiş gibi.

Elimle ağzımı kapattım, bunu hatırladığı için bunalmıştı. Yeni bir daire bulana kadar onunla yaşamak kısa süreli bir çözümdü, ancak tamamen iyileşene kadar taşınmayı beklemek istedim.

Ama bu...

"Alek, bu çok fazla."

"Sana yaşattıklarım için yeterli değil. Ama deniyorum. Hatta içini mobilyalarla doldurmana da izin vereceğim ama lütfen Anya kendini tutmaya çalışsın. Sanat zevkimiz farklı." Çenesi titriyor ve ben gülüyorum.

"Sen... bu konuda ciddi misin? Bekle, benden senin yanına taşınmamı mı istiyorsun?"

Kayıtsızca omuz silkiyor. "Sorduğumu hatırlamıyorum."

Gülüyorum. "Alek, bu kadar nefret ediyorsan şehirde yaşamak zorunda değiliz."

"Sormuyordum," diye homurdanıyor ve ona baktığımda kalbim doluyor.

Bu eldivenli canavar.

Yavaş yavaş büyüyen bir adamın kasası. Benim için.

Bizim için.

Sebze bahçesine dönüp bakıyorum. "Bir de köpek mi alsak?"

"Bakalım önce bitkileri canlı tutabilecek misin?"

Ellerini arkadan belime dolayıp manzarayı hayranlıkla seyrederken gülüyorum.

Çenesini boynumun kıvrımına doğru eğiyor ve ne olursa olsun iyi olacağımızı biliyorum.

Hangi engelle ya da şeytanla yüzleşmek zorunda kalırsak kalalım, ne kadar kanlı olursa olsun.

Birbirimizi koruyacağız.

Daha fazlasını mı istiyorsunuz? [BONUS SAHNEYİ BURADAN](#) ALIN!

Hikayelerimizi sevdiğiniz için çok teŖekkr ederiz, hepinizi çok takdir ediyoruz. Umarım bu Bonus Sahneyi beđenmiŖsinizdir. Daha fazla sohbet etmek istiyorsanız, gelin ve okuyucu gruplarımıza katılın veya aŖađıdaki simgelerden herhangi birinden bizi takip edin.

T.L.'nin Okuyucu Grubu -
[Buraya tıklayın](#) Kia'nın Okuyucu
Grubu - [Buraya tıklayın](#).

Also by T.L. Smith

[Siyah \(Siyah #1\).](#)

[Kırmızı \(Siyah #2\)](#)

[Beyaz \(Siyah #3\).](#)

[Yeşil \(Siyah #4\) .](#)

[Kandiland](#)

[Saf Ceza \(Tek Başına\) Düşmanlaştır](#)

[Beni \(Tek Başına\) Alçal \(Kusurlu
#1\)](#) .

[Çarpık \(Kusurlu #2\).](#)

[Güvensizlik \(Smirnov Bratva #1\)](#)

[ÜCRETSİZ İnançsızlık \(Smirnov
Bratva #2\)](#)

[Defiance \(Smirnov Bratva #3\).](#)

[Dismissed \(Smirnov Bratva #4\).](#)

[Lovesick \(Standalone\).](#)

[Lotus \(Bağımsız\) .](#)

[Vahşi Çarpışma \(Vahşi Aşk Düeti 1. Kitap\) Vahşi](#)

[Hesaplaşma \(Vahşi Aşk Düeti 2. Kitap\) Yalanlara
Gömülü](#)

[Çarpık Aşk \(Dark Intentions Duet 1\) Uğursuz](#)

[Aşk \(Dark Intentions Duet 2\) Cavalier,
\(Crimson Elite #1\)](#) .

[Istıraplı \(Kızıl Elit #2\) Kibirli](#)

[\(Kızıl Elit #3\) Küstah \(Kızıl
Elit #4\)](#) .

[Playette](#)

[Love Drunk](#)

[Hate Sober](#)

[Kalp Kıran Ben \(Düet #1\) Kalp](#)

[Kıran Sen \(Düet #2\)](#) .

Benim Güzel
Zehirim Benim [Kötü](#)
[Kalbim Benim Zalim](#)
[Sevgilim](#)
[Zincirlenmiş](#)
[Eller](#) [Kilitli](#)
[Kalpler](#)
[Günahkâr Eller](#)
Zincirlenmiş
Kalpler [Pervasız](#)
[Eller](#)
[Düzenlenmiş](#)
[Kalpler](#)
[Olasılıksız](#)
[Kraliçe Bir](#)
[Kötünün](#)
[Öpücüğü](#)
[Bir Kötü Adamın](#)
[Yalanları Kötü Niyet](#)
[Anları](#)
[Çılgınlık Anları](#) Kargaşa
Anları

T.L Smith ile t.lsmithauthor.com adresinden bağlantı kurun

Also by Kia Carrington Russell

[Sinsi Saplantı](#)

[Bu Gece Benim, New York Geceleri Kitap 1](#)

[Bu Gece Bizim, New York Geceleri Kitap 2](#)

[Stranded for the Night, New York Geceleri Kitap 3](#)

[Token Huntress, Token Huntress Kitap 1](#)

[Token Vampir, Token Dişi Avcı Kitap 2 Token](#)

[Kurt, Token Dişi Avcı Kitap 3](#)

[Token Phantom, Token Huntress](#)

[Kitap 4 Token Darkness, Token](#)

[Huntress Kitap 5 Token Kingdom,](#)

[Token Huntress Kitap 6 The Shadow](#)

[Minds Journal](#)

T.L. Smith

USA Today En Çok Satan Yazar T.L. Smith, karakterlerini o kadar güzel ve karanlık kusurlarla yazmayı seviyor ki, geri dönemiyorsunuz. Kitapları birçok dile çevrilmiştir. Eğer onu memleketi Avustralya'nın Queensland eyaletinde bulamazsanız, genellikle dünyayı gezerken, Bali'de bir plajda otururken, San Francisco'da Alcatraz'ı keşfederken ya da New York sokaklarında yürürken bulabilirsiniz.

Benimle bağlantı kurun tksmithauthor.com

Kia Carrington-Russell

Avustralyalı Yazar Kia Carrington-Russell, Fantezi, Karanlık ve Çağdaş Romantizm dahil olmak üzere birçok türde tanınabilir tarzı olan tekme atma kahramanları, hızlı tempolu aksiyon, düşmanlardan aşıklara ve aydınlıktan karanlığa dans eden romantizmiyle tanınır.

Kahve, yemek ve seyahatle ilgili her şeye takıntılı olan Kia, her zaman bir sonraki uluslararası macerasını arıyor. Şimdi ülkesi Avustralya'ya döndüğünde, Cavoodle cinsi köpeği Sia'yı alıp güzel sahil şeridindeki plajlarda sabah yürüyüşleri yapıyor, deniz meltemlerinde dünyalar inşa ediyor ve bir sonraki yazacağı lezzetli ve unutulmaz hikâyeyi düşünüyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.